

Seçim aldatmacası eşliğinde dayatılan sömürüye,
köleliğe ve kirli savaşa karşı

FİİLİ, MEŞRU-MİLİTAN MÜCADELE!

Kaçak Saray zorbasının iktidar hırsı uğruna oluk oluk kan akıttığı, seçim hükümetin parodisinin kabaca sahnelen- diği durumda bile AKP'yi destekleyen yığın arasından işçi ve emekçileri kurtarmak hayaller yayılarak başarılmaz.

AKP iktidarı, kaybederek çıktığı 7 Haziran seçimlerinden bu yana önce hükümsüz bir hükümetle, şimdilerde ise "seçim hükümeti" adı altında yeni bir saldırı hükümetiyle mevzilerini korumaya devam ediyor. Karşımızda, güvenoyu aranmadığı ve almadığı ölçüde ismi seçim hükümeti olsa da dört dörtlük bir AKP hükümeti duruyor. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar ile Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaş, artık içinde güya iki HDP'linin de olduğu bu hükümet tarafından yürütülmektedir. İlerici, devrimci güçlere uygulanan devlet terörü ve artık sözde bu seçim hükümetinin inisiyatifinde yoğunlaştırılıyor.

81 valiliğe gizlice gönderilen OHAL genelgesinin ve son MGK toplantısındaki "seçim güvenliği" gündeminin de teyit ettiği üzere, bu hükümetin asli misyonu Tayyip Erdoğan'ın "tekrar seçim"e gitmek ve seçimden tek başına AKP iktidarıyla çıkmak hesabını hayata geçirmektir. Daha açığı, AKP'nin bu strateji uyarınca gündeme getirmiş olduğu saldırı politikalarının sürdürülmesini sağlamaktır. Nitekim kurulduğu günden bugüne yapmakta olduğu da budur. İhtiyaç hasıl oldukça daha ağır saldırı politikalarına imza atacağından da kuşku duyulmalıdır. » S.2

İHBARCI TOPLUM YARATILMAK İSTENİYOR

Savaş ve saldırganlık politikalarını trmandırarak gözaltı ve tutuklama saldırılarını had safhaya çıkaran sermaye devleti şimdi de "ödül" uygulamasıyla ihbarcılığı arttırmayı amaçlıyor. Para ödülü ile toplumu kirli savaş ve saldırganlığın bir parçası yaparak kişiliksizleştirmeye çalışıyor. s.10

GERİCİLİĞİN KADIN TEMSİLCİSİ: AYŞEN GÜRÇAN

Yeni Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşen Gürçan, AKP'de yer almanın temel kriteri olan "Erdoğan hayranlığını" her fırsatta belirten ve "Erdoğan konuştuğunda doping almış gibi oluyorum" diyen bir isim. s.27

**YENİ SAVAŞ TEZKERESİNE
KARŞI MÜCADELEYE!** s.3

**GÖÇMEN TRAJEDİSİ VE
KAPİTALİZMİN VAHŞETİ** s.28

**ÜNİVERSİTELERDE YENİ
DÖNEM AÇILIYOR** s.30

Seçim aldatmacası eşliğinde dayatılan sömürüye, köleliğe ve kirli savaşa karşı

Fiili, meşru-militan mücadele!

Yüzde 84 gibi rekor bir katılımı gerçekleştiren 7 Haziran seçimleri, burjuva parlamentarizmi payına tam bir fiyaskoya dönüşmüş bulunuyor. Seçimlerden büyük hezimetle (2011'e göre 3 milyon daha fazla oy kullanıldığı halde 2.6 milyon seçmen kaybederek) çıkan dinci-gerici parti, iki aylık koalisyon arayışı mizanseninden sonra erken seçim ilan etti. Üstelik bu, Türkiye tarihinde hiç yaşanmamış bir uygulamayla yapıldı. Partisini kaçak-saraydan yöneten hırsızlar-yolsuzlar şefi, daha 7 Haziran gecesi aklında olan "tekrar seçim" için alelacele anayasadaki yetkisini kullandı.

Hükmü düşen AKP'nin saldırı kararları

Tek başına hükümet olma olanağını yitiren AKP, iktidarı elden bırakmamak için tüm toplumla adeta dalgasını geçti. Sözde ülkeyi hükümete bırakmamak için sergiledikleri teatral mizansenin kendi tabanında bile bir inandırıcılığı olduğunu sanmıyoruz. Zira şimdiye kadar, çalacağı minarenin kılıfını insan aklını bu denli hiçe sayan kabalıkla hazırlayan hırsız çıkmamıştır herhalde. Ama AKP şefi Erdoğan ile müritleri artık yüzüzlükte ve pişkinlikte tüm rekorları egale ettikleri için olsa gerek, "koalisyon için elimizden geleni yaptık" pozlarından vazgeçmiyorlar.

Bu arada geçen iki ayda ise, mecliste güvenoyu alabilecek çoğunluğa sahip bir hükümetin bile kolayından cesaret edemeyeceği kararlara imza attılar. Burjuva parlamenter işleyiş içinde hükmünü yitirmiş bir hükümet olarak, Kürt halkına karşı yeniden kuralı bir kirli savaş başlattılar. Devrimci, ilerici sol mücadele dinamikleri üzerinde terör estirmeye giriştiler. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta rahat hareket edebilmek, içerde ve dışarda pervasızca bombardıman yapabilmek içinse, İncirlik ve öteki bazı üsleri emperyalist efendilerinin sınırsız kullanımına açtılar. Keza 5 milyon kamu emekçisi ile emeklinin iki yıllık yaşamını belirleyen toplu sözleşme satışı da bu arada yapıldı.

"Seçim hükümeti" mizansen

Cumhurbaşkanlığı yetkisiyle ilan edilen erken seçim kararından sonra yaşananlar da Türk sermaye düzeni hanesine kara mizah olarak kaydedilmeyi hak ediyor. İki aylık koalisyon oyalamacasının ardından kurulan seçim hükümeti tastamam yeni bir AKP hükümeti oldu. Güya seçim hükümetinin partilerin temsil oranına göre bakan vermesiyle oluşturulması gerekiyordu. Fakat Erdoğan ve müritleri Anayasa'daki gramer boşluklarından faydalanarak yeni bir AKP hükümeti kurma yoluna gittiler.

Bunu yaparken de resmen ve alenen diğer partilerle kafa buldular. Meclisteki partilerden oranları temsilinde bakan almak koşulunu, öteki partileri hiçe saymanın, hatta bizzat iç işlerine karışmanın, içine çomak sokmanın aracına dönüştürdüler. İşçi sınıfı ve emekçiler ile Kürt halkına yönelik her saldırı kararında

her daim AKP'nin koltuk değneği olan MHP resmen madara edildi. HDP ise seçim hükümetinde yer alma kararı olduğu halde, parti olarak muhatap alınmayıp aşağılanmayı sineye çekti.

Sonuç itibarıyla AKP iktidarı, kaybederek çıktığı 7 Haziran seçimlerinden bu yana önce hükümsüz bir hükümetle, şimdilerde ise "seçim hükümeti" adı altında yeni bir saldırı hükümetiyle mevzilerini korumaya devam ediyor. Karşımızda, güvenoyu aranmadığı ve almadığı ölçüde ismi seçim hükümeti olsa da dört dörtlük bir AKP hükümeti duruyor. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılar ile Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaş, artık içinde güya iki HDP'linin de olduğu bu hükümet tarafından yürütülmektedir. İlerici, devrimci güçlere uygulanan devlet terörü ve faşist baskı artık sözde bu seçim hükümetinin inisiyatifinde yoğunlaştırılıyor.

81 valiliğe gizlice gönderilen OHAL genelgesinin ve son MGK toplantısındaki "seçim güvenliği" gündeminin de teyit ettiği üzere, bu hükümetin asli misyonu Tayyip Erdoğan'ın "tekrar seçim"e gitmek ve seçimden tek başına AKP iktidarıyla çıkmak hesabını hayata geçirmektir. Daha açığı, AKP'nin bu strateji uyarınca gündeme getirmiş olduğu saldırı politikalarının sürdürülmesini sağlamaktır. Nitekim kurulduğu günden bugüne yapmakta olduğu da budur. İhtiyaç hasıl oldukça daha ağır saldırı politikalarına imza atacağından da kuşku duyulmamalıdır.

Düzen cephesinin hali ahvali

Zira düzen cephesinde kaçaksaray zorbası ile müritlerinin karşısında dik durabilen hiçbir güç bulunmuyor. CHP ile MHP gibi partiler ancak çığırkanlık yapmayı beceriyorlar. Ama örneğin AKP'nin hükmünü yitirdiği bir dönemde sermaye devletinin kaderini çizen kararlar almasını engelleyemiyorlar. Dahası MHP, örneğin Kürt halkına karşı kirli savaş sözkonusu olduğunda, bunun tümüyle ve yalnızca Erdoğan'ın kanlı seçim yatırımı olmasına bakmadan alkış tutuyor. Aynı konuda tekelci burjuvazi, elindeki basın-yayın-medya güçlerinin tutumlarından da açıkça yansıdığı üzere dinci-gerici partinin saldırganlığına kişiliksizce çanak tutuyor. Bir eleştirileri varsa bile utanç verici bir ürkeklikle, resmen binbir taklali dolaylamayla yansıtabiliyorlar. AKP'nin hırsızlık-yolsuzluk-rüşvet iktidarının kuruluşunda benzersiz bir rolü olan eski ortağı cemaat dersiniz, elindeki muazzam ekonomik güce, devlet içindeki olanaklarına, emperyalist merkezlerdeki primine rağmen kitle desteği bakımından bir hiç olduğunu zaten teyit etmiş oldu.

Reformist-parlamentarist sol ise AKP'nin "çözüm süreci" aldatmacasını "buzdolabına" kaldırmasının ardından tam bir afallama yaşıyor. Zira parlamenter ölçülerle büyük denebilecek 7 Haziran seçim başarısı, AKP iktidarı tarafından bir anda hiçleştirilebildi. AKP iktidarının seçim için başlattığı kirli savaş, HDP'ye yön veren Kürt hareketi ile HDP çatısı altında toplanan

parlamentarist solun politika alanını silahların susması ve ateşkes sınırlarına daralttı.

Hala anlaşılmamış olsa bile tablonun bu denli kaba olduğu, düzen güçlerinden birinin düzenin her türlü ayarıyla keyfince oynayabildiği, her şeyi hallaç pamuğu gibi attığı bir ülkede (yeri geldiğinde tüm burjuva devletler için aşağı yukarı geçerli bir kuraldır bu) seçimler üzerine büyük hayaller kurmak en hafif deyimle işçi ve emekçilerin döne döne aldatılmasına ortak olmaktır. Türkiye'de işçi sınıfının, emekçilerin, başta Kürt halkı olmak üzere tüm bölge halklarının, kadınların ve gençliğin ortak çıkarlarını ve geleceğini savunma iddiası, yalnızca düzene karşı devrim bilinci, iradesi ve pratiği varsa bir anlam taşır. Bunu döne döne egemenlerin parlamenter aldatmaca sahnesine havale etmek, döne döne kaybetmekten, işçi ve emekçilere en büyük kötülüklerden birini yapmaktan başka bir sonuç doğurmaz. 7 Haziran ve sonrası yaşananlar bunun en son ve en çarpıcı teyidinden başka nedir ki?

Seçim aldatmacasına karşı fiili militan mücadele

Kaldı ki her şey alenen yaşandığı halde anketlere bakılırsa AKP oy desteğini koruyabilmektedir. Bu, 13 yıllık iktidarlaşma sürecinin aynı zamanda toplumun %40'lık kesiminin (ki önemli bir bölümü büyük kentlerin işçi-emekçi yığınlarıdır) aşırı derecede yozlaştırılmış, bozulmuş, kirletilmiş olduğunun göstergesidir. Zira gelinen yerde, bir başka deyimle her şey kabak gibi sırtırken Tayyip Erdoğan ve müritlerini desteklemek, yolsuzluğun, hırsızlığın, zorbalığın, seçim hesapları için kan içiciliğin, kirli savaş rantçılığının, bölge halklarına karşı işlenen insanlık suçlarının bile bile aktif ya da pasif destekçisi olmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Kaçaksaray zorbasının iktidar hırsı uğruna oluk oluk kan akıtmaya giriştiği, koalisyon arayışı mizansenini ve seçim hükümeti parodisi o denli kabaca sahnelendiği bir durumda bile AKP'yi destekleyen bu yığın arasından işçi ve emekçileri çekip kurtarmak parlamenter hayaller yayılarak başarılacak bir iş değildir. Bu ancak işçi ve emekçilerin en başta üretim alanlarında olmak üzere hakları, gelecekleri ve özgürlükleri için fiili-meşru militan mücadeleye çekilmesiyle gerçekleştirilebilir. Seçimler, yalnızca bu amaca sunacağı imkanlar ölçüsünde bir anlam taşımaktadır.

Sürmekte olan kirli savaşın, faşist baskı ve devlet terörünün durdurulması için olduğu kadar, kaçaksaray zorbasının yönetimindeki "seçim hükümetinin" saldırılarını püskürtmenin yegane yolu da işçi ve emekçilerin fiili-meşru militan mücadeleye kanalize edilmesinden geçmektedir. Yoksa seçim aldatmacasının yardımıyla en azından önümüzdeki iki ay daha kirli savaşın yoğunlaştırılması, devlet terörünün dizginlerinden boşalması, yine ihtiyaç duyuldukça yeni Diyarbakır ve Suruç katliamlarının işlenmesi AKP iktidarı için işten bile sayılmayacaktır.

Yeni savaş tezkeresine karşı mücadeleye!

Geçtiğimiz sene Ekim ayında kabul edilen savaş tezkeresinin dolan süresini yenilemek için şu sıralar tatilde olan meclis 3 Eylül'de olağanüstü toplanacak. Emperyalist politikalar doğrultusunda gündeme getirilen savaş tezkeresi tepkilere konu olmuş, ancak yeterli toplumsal muhalefet geliştirilemediği için meclisten geçmişti. İçeride ve dışarıda savaş konseptine uygun bir şekilde davranmayı esas alan AKP iktidarı, ilk hükümete geldiği dönemlerde, 2003'te gündeme gelen "1 Mart tezkeresi"ndeki hatayı bu sefer yapmamış, savaş tezkeresi sorunsuzca meclisten geçmişti. ABD yönetimi de, Türk sermaye devletinin savaş tezkeresini meclisten geçirmesini bu nedenle memnuniyetle karşıladıklarını belirtmişti.

Bu tezkere, hükümete Suriye ve Irak'ta, oldukça geniş askeri opsiyonları içeren bir yetki vermektedir. Emperyalist saldırganlıkta Türk sermaye devletinin Ortadoğu'da üzerine düşen rollerini yapabilmesi ve İncirlik Üssü gibi üslerin kullanımı açısından yasal zemin hazırlanmıştır. Türk askerleri de Suriye ve Irak'ta operasyon yapabilecek ve "güvenli bölgeler" oluşturmak için bu ülkelerin sınırları içinde kalabilecektir. Ayrıca bu tezkere ile hükümet yabancı askerlerin Türk topraklarını kullanmasına izin vermektedir. Irak ve Suriye'de operasyon yapacak Amerikan askerleri Türkiye'de mevzilenebilecek, Amerikan uçakları Türkiye'deki üslerden havalanacak vb. Özetle, bu tezkere ile başta ABD olmak üzere, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda gelişen bir savaşta Türkiye doğrudan savaş alanı olarak kullanılabilir.

Bugün ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist planları çerçevesinde Suriye'ye yönelik politikası, özü aynı kalmakla birlikte, belli ölçülerde değişmiştir. Ama tezkereye olan ihtiyacı değişmemiştir. Gelinen yerde sözde öncelikli hedef Esad değil, esasta emperyalist güçlerin önünü açtığı ve vahşi yöntemleriyle tepki toplayan IŞİD olmuştur. Zira vahşi IŞİD'e karşı görünürde yürütülen bir savaş, kamuoyu desteğini daha kolay almaktadır. Ve ABD askeri yetkilileri bu savaşın 10 yıl sürebileceğini söylemektedirler (Afganistan'ı hedef alan işgal sürecinde de El Kaide üzerinden benzer söylemler ortaya atılmış, yine 10 yıl sürecek bir savaşa girildiği ifade edilmişti. Sonrası ise biliniyor, sırası ile Irak ve Libya işgalleri yaşanmıştı). Bu bile niyetin IŞİD'i bitirmek değil, Ortadoğu'ya yerleşmek olduğunu göstermektedir.

Efendinin farklı politik hesapları olsa da AKP, efendisi gibi Ortadoğu politikasında hemen değişime gidememekte, hala Esad takıntısını sürdürmekte ve özellikle Rojava Kürtlerinin kazanımlarına karşı tarihsel kini ile hareket etmeye devam etmektedir. Bundan dolayı emperyalist savaş politikalarının icrası için gerekli yasal kılıfı sunan bu tezkereyi aynı zamanda Kürt halkına yönelik yürüttüğü kirli savaş politikaları için de kullanmak istemektedir. Tezkerenin gerekçesindeki giriş cümlesindeki; "Türkiye'nin güney kara sınırları boyunca ulusal güvenliğimize dönük risk ve tehditler, son dönemde yaşanan gelişmeler neticesinde ciddi biçimde artmıştır. Irak'ın

Tezkerenin yenilenmesi AKP'si, MHP'si ve CHP'si ile meclisteki düzen partilerinin ortaklaştığı bir devlet politikasıdır. Bundan dolayı bu savaş tezkeresine karşı mücadele AKP karşıtlığına sıkıştırılmamalı, sermaye düzenini ve devletini hedef almalıdır.

kuzey bölgesinde, silahlı PKK terör unsurları varlığını sürdürmektedir" ifadelerinden anlaşılacağı üzere Türkiye'nin esas derdi Kürt güçleridir.

Geçtiğimiz sene bu tezkerenin gündeme geldiği tarihte gerici IŞİD çeteleri Kobanê'yi kuşatmaktaydı. Erdoğan ve AKP'si IŞİD'e verdikleri desteğe de güvenerek büyük bir hevesle Kobanê'nin düşmesini beklemekteydi. O dönem -diğer nedenlerle birlikte- Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını ortadan kaldırmak hesabıyla bu savaş tezkeresi kolaylıkla meclisten geçmişti. Şimdi de aynı saldırganlıkla hareket edilecek, tezkere kolayca yenilenecektir.

Son dönemlerde IŞİD karşıtı koalisyon içinde -nazlanarak da olsa- yer alan AKP göstermelik IŞİD operasyonları yapmaktadır. Ama herkesçe görüldüğü üzere esas hedefi ve derdi asla IŞİD olmamıştır. AKP için PKK/PYD öncelikli hedeftir. Her ne kadar AKP, emperyalist merkezlerden onay gelmeden hiçbir bağımsız adım atamayacaklarını bilse de yine de savaş tezkeresini kendi iç politik hesaplarına uygun kullanmayı düşündüğü için "tarafsız bölge" vb. tartışmalar bundan dolayı gündeminden hiç düşmemektedir.

Savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye!

Türk sermaye devleti kirli ve kanlı emperyal politikaların vazgeçilmez piyonudur ve bu onun

fitratında vardır. AKP'nin gerek Ortadoğu'ya yönelik neo-Osmanlı hevesleri ve iç politik hesapları, gerekse Kürt halkına yönelik geleneksel inkar ve imha politikası ABD ile ilişkilerini belli sıkıntılara sokan bir yan taşısada da, AKP özünde efendisine uşaklığında büyük bir pürüz çıkarmamıştır. Savaş tezkeresinin geçen sene geçmesi ve de şimdilerde yenilenecek olması bunu göstermektedir. Ayrıca tezkerenin yenilenmesi AKP açısından emperyalist efendilere bağlılığını bir kez daha gösterme fırsatıdır.

Ama şunu da belirtmek gerekir ki tezkerenin yenilenmesi AKP'si, MHP'si ve CHP'si ile meclisteki düzen partilerinin ortaklaştığı bir devlet politikasıdır. Bundan dolayı bu savaş tezkeresine karşı mücadele AKP karşıtlığına sıkıştırılmamalı, sermaye düzenini ve devletini hedef almalıdır.

Yenilenen bu tezkere içte ve dışta savaş ve saldırganlık politikalarının artarak devamı demektir. Ülke içinde de başta Kürt halkı olmak üzere işçilere, emekçilere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik devlet terörü artacaktır. Türk sermaye devleti biliyor ki, ülke ve bölge açısından gerek ekonomik gerekse siyasal krizler ortamından ancak bir 'savaş hali' ile çıkarlarını koruyarak çıkabilirler. Tabii ki faturanın işçi ve emekçi halklara kesilmesi sayesinde. Bu nedenle içte ve dışta yürütülen savaş ve saldırganlık politikalarına ve yenilenecek savaş tezkeresine karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla mücadele büyütülmelidir.

Haklar sandıkta değil sokakta kazanılır, sokakta korunur!

H. Eylül

İçinden geçilen dönemde sermaye devleti, kendisini iç siyasal gelişmelerin neticesinde yeniden biçimlendiriyor. AKP'nin savaş hükümeti hem bölgesel, hem de içerde kendini yeni duruma göre dizayn ediyor. Bu haliyle her ne kadar duruma "yeni" denilse de esasında "eski"yi temsil ediyor. AKP de kendinden öncekilerin yaptığı gibi yaşadığı kritik bir kriz dönemi içerisinde ayakta kalmak için devlet teörünü tek çare olarak görüyor. Erdoğan'ın tartışmasız yönlendiriciliğinde ortaya çıkan verili durum, burjuva demokrasinin sınırlarını fazlasıyla gösteriyor.

Kürdistan'da kirli savaş sürdüren sermaye devleti, "Batı'da da baskı, yasak, zorbalık ve gözaltı-tutuklama terörü ile devrimci ve ilerici güçlerin sesini kesmeye çalışıyor. Özellikle İstanbul ve Ankara'da eylemlere yönelik alan yasakları, standlara saldırı vb. uygulamalar devreye sokuluyor.

İç Güvenlik Paketi ile birlikte keyfi uygulamaların, toplumsal muhalefete dönük saldırıların arttığı bir zamanda, bu zorbalık başta çocuklar olmak üzere Kürt halkının üzerine plastik değil, gerçek mermilerle yağın ölüm olmakta. Bu topraklarda mücadele eden devrimciler ve Kürt halkı için "yeni" olmayan bu "eski" durumda, devlet terörünün bilinen yöntemleri tüm acımasızlığıyla devreye sokuluyor. Estirilen zulüm için gerekçeler bile aranmıyor. "Ölü ele geçirmek" için resmi bir açıklama yetiyor. Kanlı infazlar, Ekin Wan şahsında tüm insanlığa yapılan saldırılar sermaye devletinin uygulamalarının kesintisiz olduğunu gösteriyor. Adana'da olduğu gibi gözlatna alınan Kürt kadınlarının cinsel işkencelere maruz kalıyor olmaları da öyle. Devlet sözcülerinin kullanmayı çok sevdiği "devlette süreklilik esastır" sözü işte bu faşist saldırılar, katliamlar, ahlaksızlık ve gericilik üzerinden karşımıza çıkıyor.

Kuşkusuz AKP ve Erdoğan'ın belirleyici inisiyatifyle bunlar hayata geçirilirken tüm bu terörü sadece AKP

ile sınırlamak da gerçekçi değildir. ABD emperyalizmi hala kuklasını oynatmaya devam etmekte, devletin polisinden askeriyesine, hukukçusundan gazetecisine tüm kurumları bu saldırganlıkta taraf olmaktadır. Erdoğan'ın artık 90'lı yılların aşıldığını söylediği zamanlardan bugüne geçen şu kısa sürede, devletin kanlı tetikçilerinin görevlerinin başından bir an bile olsun ayrılmadıkları da böylece ortaya çıkmış oldu. Ortada olan gerçek sermaye devletinin ta kendisidir.

Başta AKP'yi sandıkta yendiklerini düşünenler olmak üzere işçiler, emekçiler, Kürt halkı, Alevi emekçiler, kadınlar, gençler bu zulüm düzenini sokakta, fiili meşru mücadele yöntemiyle geriletip, hak ve özgürlüklere bu mücadele sonucu ulaşabildikleri müddetçe demokratik kazanımların önü açılacaktır. Aksi takdirde şu geçici hükümette bakanlarınız olsa da, sermaye devletinin parlamentosunda onlarca vekiliniz olsa da düzenin gidişatı gereği devlet terörünün düğmesine basılmışsa tüm bu medyatik şahsiyetler, makamlar bir valinin, emniyet amirinin kararı gereği bir adım dahi atamamaktadır.

Kasım'da kavga başkadır!

Yürürlükte olan "eski" terör aygıtlarıdır. Ancak örneklerini gördüğümüz üzere direniş karşısında çoktan paslanmış, etkisini yitirmiştir. Tüm bu nedenlerden ötürü izlenmesi gereken yolu görmek için bugüne değil, geçmişe bakmak yeterli olacaktır. Yapılması gereken şey, yapıp yapılmaması bile Erdoğan "hazretlerinin" keyfine bağlı olan 1 Kasım seçimlerine bel bağlamak değil, Kasım ayını bugünden başlayarak kavga mevsimine çevirmek olmalıdır. Ne de olsa Kasım ayı aynı zamanda bu sömürü düzeninde "buzun kırılıp, yolun açıldığı" bir milattır, o halde bu coğrafyada yaşayanlar için de bir mücadele çağrısı olmalıdır.

Yeni bir savaş hükümeti devrede!

Sermaye devletinin savaş çığırtkanlığını yapan gerici şefleri, büyük bir yalanla kutsamış oldukları 7 Haziran "milli iradesi"ni işlerine gelmediği için hiçe saydılar. O günden bugüne ise devrimci ve ilerici güçler şahsında emekçi halklara dönük kirli savaşı tırmandırdılar. "Terör" demagojisiyle bir yandan emekçilerin öfkesini maniple etmeye, diğer yandan da mücadelelerini bölmeye çalıştılar. Şimdi de 1 Kasım'da yapılacağı açıklanan yeni seçim aldatmacasına kadarki süreçte bu oyunu devam ettirebilecekleri bir kabine kurmuş bulunuyorlar.

Kirli savaşa uygun isimler

Sözde seçim hükümeti olarak yansıtılan fakat esasta savaş hükümeti olarak işlev görecektir olan Bakanlar Kurulu'nda AKP'den 11, HDP'den 2, MHP'den 1 ve sözde 'bağımsız' 11 kişi yer alıyor. AKP'den hükümete katılan isimlerde çok büyük değişiklik olmazken, yürütülen kirli savaşın baş mimarları önümüzdeki dönemde de görevlerini sürdürecekler. Bununla birlikte, hükümette yer alacak diğer isimler de bu göreve uygunluklarıyla dikkat çekiyor. İçişleri Bakanlığı'na getirilen Selami Altınok, atama öncesinde İstanbul Emniyet Müdürü görevindeydi. Dışişleri Bakanı Feridun Sinirlioğlu ise Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı ve 1 Temmuz 2002-15 Ocak 2007 döneminin İsrail Büyükelçisi. Ek olarak bir diğer 'bağımsız' isim Ali Rıza Alaboyun da Enerji Bakanı olurken, kendisi NATO Parlamenter Başkanı görevindeydi. Görünürdeki tartışmalara rağmen MHP'den hükümete Başbakan Yardımcısı olarak katılan, Tuğrul Türkeş'in de faşist baskı ve devlet terörünün tırmandırılması noktasında etkin bir rol oynayacağı, sokaklardaki faşist kudurganlık ve Kürt halkına dönük ırkçı eylemlerin de doğrudan hükümet eliyle yürütüleceği açıkça ortada. Nitekim BBP Eski Genel Başkanı Yalçın Topçu da Kültür ve Turizm Bakanı olarak savaş hükümetinde yerini aldı.

Kirli icraatlara başlayacak

Bu hükümet "ülkeyi seçime götürecektir" diye yansıtılsa da hükümetin esas görevi "terör" yalanıyla yürütülen savaş politikalarını sürdürmek olacaktır. Buna paralel olarak Irak ve Suriye'ye asker gönderilmesi için süresi dolan savaş tezkeresi meclisten geçecek. Bugüne kadar gerici çeteler eliyle kendi yasalarını dahi hiçe sayarak bölgeyi kana bulayan Türk sermaye devleti, bu tezkereyle birlikte bölgeye nüfuz edebilmek için önündeki tüm engelleri de kaldırma çabasını sürdürecektir. Kısacası 63. Hükümet ülkeyi seçime götürme kılıfı altında sermaye devletinin savaş ve saldırganlık politikalarını yürütme görevini üstlenmiş olacaktır.

"Savaşın 40 Günlük Basın Bilançosu"

Sansüre Karşı Dayanışma Ağı, "Savaşın 40 Günlük Basın Bilançosu" başlıklı raporunda Suroç Katlamı'nın ardından Kürt halkı ile ilerici ve devrimci güçleri hedef alan saldırı dalgasının yanında basını hedef alan baskılara dikkat çekti. Sansür ve yasak bilançosunu açıklayan raporda 24 Temmuz'da IŞİD bahanesi ile başlayan hava operasyonlarının ardından basına uygulanan baskı ve yasaklar sıralandı. 1 Eylül Dünya Barış günü itibariyle saldırıların 40 günü geride bıraktığı belirtilen raporda, 2 bin 544 kişinin gözaltına alındığı, 338 kişinin ise tutuklandığı kaydedilerek 15 ilde 130 bölgenin özel güvenlik bölgesi ilan edildiğine ve en temel hakların askıya alındığına dikkat çekildi.

24 Temmuz'dan bugüne 103 internet sitesinin sansüre uğrayarak kapatıldığı belirtilen raporda Ethem Sancak'ın girişimi ile 50 sitede ise içerik erişimi sansürü uygulandığı bilgisi paylaşıldı. Raporda, aralarında gazeteciler ve kapatılan sitelerin hesaplarının da bulunduğu 23 Twitter hesabına erişimin engellendiği, diğer yandan da başta *Milliyet* ve *Hürriyet* gazetelerinden olmak üzere 20 gazetecinin işten atıldığına altı çizildi.

Gazetecileri hedef alan saldırılara da vurgu yapılan raporda 9'u görevi başında polis tarafından, 1'i ise işinden evine giderken kimliği belirsiz kişiler tarafından olmak üzere 10 gazetecinin saldırıya uğradığı ifade edilirken 3 gazetecinin görev başında polis tarafından tehdit edildiği, *Evrensel* ve *Sol*'un ise mesaj yoluyla TİT tarafından tehdit edildiği bilgilerine yer verildi. Bunun yanı sıra tutuklanan 2 İngiliz uyruklu gazeteci ile birlikte toplam 21 gazeteci hakkında toplam 157.5 yıl talebiyle dava açıldığına vurgu yapıldı

Gün gün baskı ve sansür

Gazetecilerin uğradığı baskılar gün gün şöyle sıralandı:

23 Temmuz - Milliyet, Suroç saldırısı sonrası Erdoğan'a dair tweetlerinden dolayı Kadri Gürsel'i işten çıkardı. Gürsel Milliyet'teki görevinin yanı sıra Basın Enstitüsü Derneği Başkanlığı'nı da yürütüyordu.

24 Temmuz - Fırat Haber Ajansı (ANF), Dicle Haber Ajansı (DİHA), Hawar Haber Ajansı (ANHA) Özgür Gündem gazetesi, Yüksekova Haber, Sendika.org, RojNews, Rudaw, BasNews'ün de aralarında bulunduğu 96 site TİB tarafından erişime kapatıldı.

24 Temmuz - Basın Özgürlüğü için Mücadele Günü'nde Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bülent Arınç HaberTürk TV canlı yayınında Evrensel ve Özgür Gündem gazeteleri için "Bunlar suç makinesi. Terör örgütünü övüyorlar..." ifadelerini kullandı.

25 Temmuz- Ankara'da Barış Bloku'nun eylemini izleyen Evrensel muhabiri Tamer Arda Erşin polisin fiziki saldırısına uğradı.

27 Temmuz - Gölbaşı Sulh Ceza Mahkemesi, TİB'in idari tedbir uygulayarak erişimi engellediği 96 internet sitesi hakkındaki kapatma kararı verdi. Mahkeme kararına göre 96 sitenin yanı sıra bu sitelere ait 23 Twitter hesabına da erişimi engelleme kararı aldı.

5 Ağustos - İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı,

savcı Mehmet Kiraz'ın fotoğraflarını yayımlayan dokuz gazeteden 18 gazeteci hakkında "Terör örgütü propagandası yapma" suçlamasıyla iddianame hazırladı. Cumhuriyet, Şok, Millet, Posta, Yurt, Bugün, Özgür Gündem, Aydınlık ve Bir Gün gazetelerinin sorumlu müdür ve yetkilileri için 1,5 yıldan 7,5 yıla kadar hapsi istendi. Hürriyet Gazetesi'nde köşe yazarı Yalçın Doğan Diyarbakır Temsilcisi Faruk Balıkcı ve Trabzon Temsilcisi İbrahim Sezen, magazin servisinden Demirhan Hararlı, kültür sanat servisinden Ezgi Atabinen, gazetenin eklerinden Burak Kuru, yazı işleri editörlerinden Ercan Meriç ve muhabir Ali Dağlar'ı işten çıkarttı. Gazete işten çıkarmalara gerekçe olarak ilan gelirlerindeki düşüşü gösterdi.

6 Ağustos - Savcı Mehmet Kiraz'ın görüntülerini kullanan Hürriyet, Yeni Çağ ve Dokuz Sütun gazetelerine de "Terör örgütü propagandasıyla" dava açıldı. Savcı Mehmet Kiraz'ın fotoğraflarını yayımladıkları gerekçesiyle 21 gazeteciye toplam 157.5 yıl hapis istemiyle dava açıldı.

10 Ağustos - Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı idari tedbir uygulayarak veri gazeteciliği yapan Dağ Medya ile Besta Nuçe, ANF ve DİHA'nın yeni sitelerini de erişime engelledi. Hakkari'de eylemler sırasında yaşanan çatışmalarda DİHA muhabiri Gökhan Altay yaralandı.

12 Ağustos - Özel hareket polisleri, Mardin'de yaralı polisin hastaneye girişi sırasında görüntü alan gazetecilere saldırdı. Otomatik silahlarla ateş eden polisler gazetecilere devamlı olarak küfrederek "Milisansız lan hepiniz" dedi. Saldırıda iki gazeteci yaralandı. Gazetecilerden birinin fotoğraf makinesi ise polis tarafından kırıldı

14 Ağustos - Star Medya Grubu sahibi Ethem Sancak'ın Tayyip Erdoğan için söylediği "Anam, babam, çocuklarım sana feda olsun Erdoğan" sözlerine yer

veren 50 haber sitesinin ilgili içeriklerine erişim engellendi.

18 Ağustos - Silvan Mücadele Gazetesi ile LGBTİ internet dergisi Gay Mag'in de internet sitesi erişime engellendi. Türk İntikam Tugayı adlı örgüt Evrensel gazetesi ve Sol haber portalını tehdit etti. Mail yoluyla gerçekleşen tehditle gazeteciler ölümle tehdit edildi.

20 Ağustos - Gazeteci, yazar Gülşen İşeri'nin evine özel hareket polisleri tarafından baskın düzenlendi. Evdekiler başına silah dayanarak tehdit edildi, eşyaları dağıtıldı. Star Medya Yönetim Kurulu Başkanı Murat Sancak aracında saldırıya uğradı

21 Ağustos - DİHA İzmir muhabirlerinden Cihan Başakçioğlu, evine gitmek için bindiği tramvayda üç kişinin saldırısına uğradı.

Yüksekova Güncel haber sitesi de Gölbaşı Sulh Ceza Mahkemesi kararıyla erişime engellendi.

24 Ağustos - Habertürk Gazetesi'nde iki gazeteci yaptıkları "Soda sağlığa zararlı" haberi nedeniyle işten atıldı.

24 Ağustos - Çatışma bölgesindeki gazetecilerle temaslarda bulunmak üzere Diyarbakır ve Hakkari'ye giden gazeteciler heyeti Silvan'da polis tarafından tehdit edildi. Çatışma bölgesine giderek halkla görüşmek isteyen gazeteciler TOMA ve akrepler aracılığıyla engellendi.

25 Ağustos - Basın Kartı Yönetmeliği değiştirildi. Değişiklikle kartların dağıtım süreci doğrudan bürokrasinin denetimine sokulurken, komisyonda yer alan gazetecilik örgütlerinin temsiliyeti de azaltıldı.

26 Ağustos - Çatışma sürecine dair incelemelerde bulunmak üzere Diyarbakır'da bulunan gazeteciler heyetinde yer alan Mehveş Evin, kentteki kepenk kapatma eylemini fotoğraflarken polis tarafından engellendi. Evin'i gözaltına almak isteyen polisler heyette bulunanlar engel oldu. DİHA'nın geçtiği bilgilere göre kepenk kapatma eylemi sırasında Bağlar ilçesinde polis halka gaz bombası atarken DİHA muhabirini de hedef aldı. Gazeteci saldırıdan yara almadan kurtuldu.

27 Ağustos - Milliyet Ankara Bürosu'ndan Kemal Göktaş, Evin Demirtaş ve Sertaç Koç işten çıkarıldı.

28 Ağustos - Milliyet gazetesi Meral Tamer, Mehveş Evin, Alper İzul ve Semra Pelek'i işten çıkarttı. Van'ın İpekyolu ilçesine bağlı Karşıyaka Mahallesi'nde çıkan olaylar esnasında Dicle Haber Ajansı Muhabiri Selman Keleş kafasına isabet eden gaz fişegi ile yaralandı. Vice News için çalışan gazeteciler Jake Hanrahan ve Philip Pendlebury ve çevirmenleri Diyarbakır'da çatışma görüntüleri çekerken gözaltına alındı.

31 Ağustos - Vice News için çalışan Jake Hanrahan ve Philip Pendlebury Diyarbakır'da çıkarıldıkları mahkeme tarafından "silahlı örgüte üye olmamakla beraber örgüt adına bilerek ve isteyerek suç işlemek" suçlamasıyla tutuklandı.

Milliyet Esra Alus ve Burcu Karakaş'ı işten çıkarttı.

1 Eylül - Bünyesinde Bugün gazetesi, Bugün TV ve Millet Gazetesi'nin bulunduğu Koza-İpek grubuna polis baskını gerçekleşti. Sözcü Gazetesi "Susturulmak ve kapatılmak isteniyoruz" duyurusu ile çıktı. Köşe yazarları yerlerini boş bıraktı.

Sermaye medyasının savaş çığırtkanlığı

Son süreçte sermaye medyasının savaş çığırtkanlığı ayyuka çıktı. Özellikle dinci partinin arka bahçesi olan yandaş basın, her türlü yalan ve çarpıtmaya başvurdu. Kürt halkına yönelik düşmanlığı ve kirli savaşın haklılığı düşüncesini kitleler içinde yaymaya çalıştı.

Yalan haberleri Photoshop'ta oynanmış sahte resimlerle servis eden *Takvim*, *Akit*, *Yeni Şafak* gibi havuz medyası "terör" demagojisine dört elle sarılıyorlar. Yandaş medya bileşenleri tek sesli bir koro gibi hareket ediyorlar. Sadece AKP'nin tetikçisi olan havuz medyası değil; geçmişte AKP'ye ve ebedi şefi Erdoğan'a karşı duran liberal, ulusalcı, ırkçı şoven bütün medya savaş tamtamları çalışıyor. Daha dün Ergenekon vb. operasyonları üzerinden birbirlerine demediklerini bırakmayan medya grupları Kürt halkına yönelik kirli savaş tetikçiliğinde tam bir anlayış birliği içinde hareket ediyorlar.

Ahmet Davutoğlu'nun genel yayın yönetmenleri ile yaptığı iki saatlik toplantı sermaye medyasının kirli savaş çığırtkanlığında ortaklaşması için yeterli oldu. Kirli savaş medyası işçi ve emekçileri Kürt halkına yönelik savaş konusunda taraflaştırmak için en bayağısından haberlere dört elle sarıldı. "Etkisiz hale getirilen teröristler", "bombalanan kamplar" büyük bir sevinçle servis edildi. Bir yandan da "şehit" haberleri gündemin en önüne taşındı. "Vatan, millet, bayrak" hamaseti ayyuka çıktı.

AKP'nin düşkünleşmede, yalanda sınır tanımayan gazetesi olan *Akit* gazetesi bütün yaşananların sebebi olarak Suruç'ta katledilen Alican'ın elindeki şarap kadehini ve bir de "Deniz Gezmiş parkası"nı gösterecek kadar bayağılaştı. PYD'ye karşı IŞİD ve AKP iktidarı arasındaki işbirliği, canlı bombanın devlet gözetiminde IŞİD'e katılıp elini kolunu sallayarak katliam yapmasına dair tek cümle kurmadığı gibi, katledilen devrimcileri suçlu göstermeye çalıştı.

7 Haziran seçimlerinden önce AKP'ye karşı bir yayın çizgisi izleyen 'Doğan Medya'sı da kirli savaş çığırtkanlığı korosuna katıldı. AKP iktidarının yükselttiği saldırganlığa tam destek verdi. AKP iktidarının Kürt hareketini savaşın sorumlusu olarak gösterme politikasına kan taşıdı.

Kirli savaş borazanı medya iktidara yaranmak için şehit haberlerini en duygulu metinler içinde emekçilere ulaştırdı. Böylece işçi ve emekçilere şovenizm zehrini enjekte etme görevini icra etti. Zira bu dönemde emekçilerin şovenizmle zehirlenmesi yaşamsal önemdeydi. Çünkü son süreçlerde şehit cenazelerinde kirli savaşı sorgulayan açıklamalar yapılmaya başlanmıştı. Çocuğunu bayrağa sarılmış tabutun içinde alan anneler, babalar artık ne vatan sağ olsun, ne de, ne mutlu bize demiyorlardı. Tüm bu olup bitenler AKP basını tarafından ya yansıtılmadı, ya da demagojik haberlere konu edildi.

Kürt halkına yönelik '90'lı yıllara benzer bir savaş konsepti izleyen imha ve inkarcı sermaye devletinin medyası da bu konsept dahilinde hareket ediyor. Günlerdir Kürdistan'da yaşanan vahşi devlet terörünü yok sayan yazılı ve görsel haber kanalları, katliam için görevlendirilen askerlerin ölümleri üzerinden kirli bir

duygu sömürsü yapıyorlar.

Tabutun başından yaralı yürekli annelerin haykırışı televizyon ekranlarında görünmez kılındı. Zira devletliler öyle istemişti. Sermaye medyası bu hayâsız isteğe tam riayet etmişti. Ailelerin "Cumhurbaşkanı bunu bilsin yazın... Allah'tan hiç mi korkmuyor? Kardeşi kardeşe kırdırıyor!" haykırışı, yürekten çıkan bu feryat sermayenin kirli savaş medyası tarafından sansürlendi.

Yandaş medya ölen askerlerin evleneceklerini koro halinde duyuruyor. Askerlerin küçük çocuklarından, son mesajlarından bahsederek şovenizme, halkların düşmanlaştırılması politikasına kan taşıyorlar. Kalemlerini, arkalarından sahte gözyaşı döktükleri bu insanların hayatta kalması için kullanmıyorlar. Sermaye devletinin savaş politikalarının bekası için ellerinden geleni yapıyor, tüm hünerlerini sergiliyorlar.

Yandaş medya kirli savaşa toplumsal meşruiyet kazandırmak, savaş kışkırtıcılığı ve Kürt halkına düşmanlık yapmak için mesai yapıyor. Diğer taraftan açık bir insanlık suçu olan sermaye devletinin vahşetini, yaptığı işkenceleri görmezden geliyor. Kürt çocukların ve gençlerin IŞİD gibi soysuzlar çetesine taş çıkartırcasına katledilmesine alkış tutuyorlar. Gazete sayfalarından daha fazla kan dökme ve katliam çağrılarını yükseltiyorlar.

AKP iktidarının göstermelik çözüm sürecini sonlandırması ateşkes sürecinin sona ermesi çatışmaları yeniden yoğunlaştırdı. Nitekim el altında tutulan kelle-kulak avcısı kontr-gerilla güçleri kirli savaş ağalarının yeniden devreye sokuldu. Kürt sorununu faşist terörle bitirmeyi ve yok sayma politikasını sürdürmeyi hedefleyen devlet, Kürt emekçilerini korku duvarı içine hapsetmek ve intikam almak için kontracı kelle-kulak avcılarının ipini çözerek ortalığa saldı.

Kürt halkı, kendisine dayatılan inkar ve imha politikaları karşısında mücadele ateşini harladıkça sömürgeci sermaye devleti kirli savaş araçlarına sarıldı.

Gerillalara her türlü işkenceyi reva gördü. Katletme ve korku salma operasyonlarını ayyuka çıkardı. HPG gerillalarını ve gerillaya destek sunan Kürt emekçilerini kulak ve burunlarını keserek, gözlerini oyup ve yüzlerini parçalayarak vahşet yüklü kirli savaş butonuna yeniden basıldı. Çatışmada yaralı yakalanıp işkence yapılarak katledilen HPG gerillası Kevser Eltürk (Ekim Wan) çırılçıplak halde sokağa atıldı.

Öte yandan çocuklarına çürük raporları alıp askere göndermeyenler seçimi tartışıyorlar. İstedikleri olmadı diye Kürdistan'da katliam yapıyorlar. Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürütüyorlar. Ölen askerlerin fakirliği üzerinden, "ailesine tek başına bakıyordu, kimsesi yoktu" diyerek bu gencecik insanların ölümleri üzerinden propaganda yapıyorlar.

Kirli savaş medyası bir yandan asker cenazelerinin propagandasını yapıyor. Öte yandan çocuklarına gemicikler alan, 20'li yaşlarda Karun kadar zenginleşen burjuva çocukların kirli icraatlarını özenle saklıyorlar. Bir yandan da ülkede tüm ekonomik kötü gidişatın bedelini emekçilere ödetiyorlar. Vergileri arttırıyor, yiyecekteki gıyeye her şey zam yapıyorlar.

Kürdistan, sömürgeci sermaye devleti tarafından kan gölüne dönüştürülmektedir. Dinci parti iktidarını ayakta tutmak adına hiçbir ahlaki ve insani değeri ciddiye almayarak, ülkenin evlatlarını, gençlerini, kadınlarını iktidarlarına kurban etmek istiyor. Bu nedenle Kürdistan'ın dört bir yanında Kürt halkının kanını döküyor.

AKP ve sömürgeci sermaye devleti medya dahil tüm aygıtlarıyla beraber kirli bir savaşa girişmiştir. Kendinden başkasına yaşam hakkı tanımayan gerçek yüzü tümüyle açığa çıkmıştır. Bu kirli savaşa karşı durmak, işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmek, Kürt sorunun kalıcı çözümünü için devrimci sınıf mücadelesine ivme kazandırmak yaşamsal önemdedir.

Polis terörü katliamlara yol açıyor

Mazlum Turan 16 yaşında katledildi

Silopi'de 3 genç katledildi

Polis Silopi'de anne ve kızını vurdu

Yüksekova'da Ali Kaval katledildi

Polis Kızıltepe'de yine bir çocuğu katletti

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde 28 Ağustos akşamı meydana gelen patlamanın ardından operasyon başlatan özel hareket polisleri, 16 yaşındaki bir çocuğu katletti. Operasyon sırasında rastgele bir araca ateş açan polisler 16 yaşındaki Mazlum Turan'ı ağır yaraladı. Kızıltepe Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Mazlum Turan yapılan bütün müdahalelere rağmen kurtarılamayarak hayatını kaybetti.

ANF'ye konuşan Turan ailesi, olaya ilişkin şunları söyledi: "Dün akşam Kızıltepe'de meydana gelen patlamanın ardından olay yaşandı. Mazlum'un babasının, olay yerine yakın bir dükkanı var. Canlı tavuk satıyorlar. Mazlum da arabayla dükkana gidiyor.

Yanında da en küçük kardeşi ve amcasının oğlu var. Dönerken polis, aracı durduruyor. Araç durur durmaz polisler ateş açıyor, arabayı tarıyor. 3 kurşun izi vardı Mazlum'un vücudunda. Başında da kurşun izi vardı. Yanındaki çocuklara bir şey olmadı. Ancak iki çocuk da şokta. Mazlum, 4 çocuğun en büyüğüydü. Patlamanın ardından polis, yaralıları almak için gelen araçlara da ateş ediyor. Rastgele tarıyorlar etrafları."

Silopi'de 3 genç katledildi

Şırnak'ın Silopi ilçesindeki Kobanê Mahallesi'nde 3 gencin sığındığı bir evi ablukaya alan polis, daha sonra katliam için saldırıya geçti. Sabah saat 06.00'ya kadar sürdüğü belirtilen saldırıda 3 gencin katledildiği

öğrenildi. Hayatlarını kaybeden gençlerin cansız bedenlerinin polis tarafından evden alınarak, Habur Sınır Kapısı'na götürüldüğü kaydedildi.

Polis Silopi'de anne ve kızını vurdu

Şırnak'ın Silopi ilçesinde evlerinin damında uyuyan anne ve kızı keskin nişancı polisler tarafından vuruldu. DİHA'nın haberine göre; Silopi ilçesine bağlı Karşıyaka Mahallesi'ndeki evlerinin çatısında uyuyan 55 yaşındaki Fatma Ay ve 17 yaşındaki kızı Berfin Ökten 31 Ağustos'ta gece 00.30 sıralarında İlçe Emniyet Müdürlüğü Trafik Tescil Denetleme Büro Amirliği'nde konuşlandırılan keskin nişancı polislerin hedefi oldu. Fatma Ay ve kızı Berfin yaralı olarak Silopi Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ancak anne tüm müdahalelere rağmen yaşamını yitirdi. Omuzuna kurşun isabet eden 17 yaşındaki Berfin ise ilk tedavinin ardından Diyarbakır'a sevk edildi.

Yüksekova'da polis terörü bir genci daha katletti

Geçtiğimiz günlerde 4 kişinin polis tarafından katledildiği Yüksekova'da 1 Ağustos gecesi bir genç daha polis tarafından katledildi. Halkın gözaltı saldırılarına karşı yaptığı öz savunma nöbetlerine gerçek mermilerle saldıran polis, çatışmaların en çok yoğunlaştığı eski cezaevi kavşağında inşaat halinde bulunan Amed Çarşısı'nda gece saatlerinde keskin nişancılarını konumlandırdı. Esentepe ve Esenyurt mahallelerinde ise gece sokakları gaza boğan özel hareket timleri daha sonra çevreyi rastgele taradı. Saldırı sırasında Ali Kaval adlı genç, panzerden açılan ateş sonucunda bacağından 2, kafasından 1 kurşunla yaralandı. Ağır yaralanan genç, Yüksekova Devlet Hastanesi'nde yapılan tüm müdahalelere karşın hayatını kaybetti.

Devlet terörü baskınlar ve tutuklamalarla sürüyor

DBP Diyarbakır Eşbaşkanı tutuklandı

Diyarbakır'da 26 Ağustos'ta gerçekleştirilen "hayatı durdurma" eyleminin ardından evine yapılan baskınla gözaltına alınan DBP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Hafize İpek tutuklandı. Savcılık ifadesinin ardından İpek, "Örgütün hiyerarşik yapısına dahil olmamakla birlikte örgüte bilerek ve isteyerek yardım etme" iddiasıyla sevk edildiği mahkemede tutuklandı.

Daha önce de özyönetim ilanlarının ardından saldırıya geçen sermaye devleti Hakkari Belediyesi Eşbaşkanları Dilek Hatipoğlu ve Nurullah Çiftçi, Diyarbakır'ın Sur Belediyesi Eşbaşkanları Seyit Narin ve Fatma Şık Barut, Silvan Belediyesi Eşbaşkanı Yüksel Bodakçı, Lice Belediye Eşbaşkanı Harun Erkuş, Van Edremit Belediye Eşbaşkanı Sevil Rojbin Çetin, HDP Ağrı Eleşkirt İlçe Eşbaşkanı Engin Dursun'u tutuklamış Erüh Belediyesi Eşbaşkanı Hüseyin Kılıç için ise ev

hapsi ve yurt dışına çıkma yasağı getirmişti.

Ağrı, Urfa, Yüksekova ve Van'da gözaltı saldırısı

Kürdistan'da saldırı ve katliamları sürdüren Türk sermaye devleti Doğubayazıt, Urfa, Van ve Hakkari'de de 30 Ağustos günü gözaltı saldırısına devam etti. Van'da İpekyolu'nun Xaçort (Hacıbekir) Mahallesi'nde iki evi basan özel hareket polisleri Mahmut Şeker ve Serkan Abi'yi "örgüt üyeliği" iddiasıyla gözaltına aldı. Hakkari Yüksekova'da ise YJA Star gerillası Aysel Bor'un (Evindar) cenazesi için duyuru yapan DBP ilçe yöneticileri ve Belediye Meclis üyeleri oldukları belirtilen 4 kişi araçları durdurulup darp edilerek gözaltına alındı. Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesinde Yenimahalle ve TOKİ konutlarına sabah saatlerinde

yapılan eş zamanlı ev baskınlarında 6 kişi gözaltına alındı. Gözaltılar sırasında polisin bazı kişileri öldürmekle tehdit ettiği bildirildi. Urfa'da ise 29 Ağustos günü AKP Eyyübiye ilçe binasına düzenlenen bombalı eylemden sonra 4 kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da baskınlar

2 Eylül günü, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü (TEM) ekipleri Küçükçekmece ve Esenyurt'ta terör estirdi. Sabah saat 05.00 sıralarında Küçükçekmece ve Esenyurt'ta adreslere baskın düzenleyen polis, Kanarya Mahallesi'nde bulunan bir internet kafeyi bastı ve dükkanın kepengini kaldırıp kapısını levye ile kırarak içeri girdi. İnternet kafede inceleme yapan polis, içeride kamera kaydı aldı ve bazı malzemelere de el koydu. Esenyurt, Yeşilkent Mahallesi'nde de bir apartman dairesine özel hareket polisleri tarafından yapılan baskında daire kapısı koçbaşı ile kırıldı. Baskına bir polis helikopteri de havadan destek verdi.

“Kurtuluş devrimde, barış sosyalizmde!”

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle eylem düzenledi. Karşıyaka İzban önünde toplanan BDSP'liler “Emperyalist savaşa ve saldırganlığa, ırkçı, şoven kışkırtmalara karşı, yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği” yazılı pankartı açarak BDSP flamaları ve kızıl bayraklar taşıdı. Eylemde “Savaşa değil emekçiye bütçe”, “Saraylara savaş, kulübelere barış”, “Barışta oğullar babalarını, savaşta babalar çocuklarını gömer”, “Emperyalizm yenilecek gerçek barış sosyalizmle gelecek” yazılı dövizler taşındı.

Eylem öncesinde Karşıyakalı emekçilere seslenen BDSP'liler, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün tarihçesinden bahsederek Ortadoğu'da yaşanan savaşın esas sebebinin emperyalist-kapitalistlerin çıkarları olduğuna dikkat çekti ve eyleme katılım çağrısı yaptı.

Eylemde ilk önce Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği Fazla Mesai Tiyatro Grubu, kendi hazırladığı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” adlı oyunu oynadı. Oyun emekçiler tarafından ilgiyle izlenirken son kısımda “ne yapmalı” diye soran oyunculara, izleyiciler arasında “devrim” cevabı geldi. İzleyenler arasında bulunan çocuklardan bazıları güvercin uçurarak dayanışma içerisinde olduklarını gösterdiler.

“1 Eylül kan ve gözyaşıyla karşılandı”

1 Eylül Dünya Barış gününün kan ve gözyaşı içerisinde bir ortamda geldiğine vurgu yapılarak açıklamaya başlandı. Devamında, insanlığa karşı işlenen suçların tüm vahşetiyle artarak devam ettiği bugünlerde, sadece katillerin değiştiği, emperyalizmin ölüm saçan askeri kuvvetlerinin yerini IŞİD ve El Nusra gibi çetelerin aldığı belirtildi. Ortadoğu'da halen sürmekte olan vahşetin, kesik insan başlarının, tecavüzlerin, kadın pazarlarının, ansızın patlayan bombaların, ortalığa saçılan paramparça canların bulunduğu ifade edildi.

Açıklamada, ülkenin, yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet batağında yüzdüğünün altı çizilerek siyasal meşruiyetini kaybetmiş AKP iktidarının, Kürt halkına,

ilerici ve devrimci güçlere, tüm işçi ve emekçilere karşı ilan ettiği “topyekûn savaşın” her geçen gün şiddetlenerek devam ettiğine vurgu yapıldı. Kürdistan'dan günbegün yeni katliam haberlerinin geldiği, köylerin yakıldığı, insanların öldürüldüğü hatırlatılan açıklamada, iç ve dış politikada tam bir başarısızlık yaşayan AKP'nin yaşadığı çöküşten yeni bir savaş ve baskı konseptiyle çıkış aramaya çalıştığı ifade edildi.

‘Saltanatlarının devamını istiyorlar’

Açıklamada, Kürt sorununda imha ve inkar politikalarına geri döndüğüne dikkat çekilerek AKP hükümetinin bu yaklaşım ve uygulamalarının sermayenin ve onun emperyalist efendilerinin genel politikalarından, istem ve yönelimlerinden ayrı

düşünülemeyeceği belirtildi. Burjuva parlamenter sistemin nasıl bir oyun olduğunun bir kez daha ortaya çıktığına vurgu yapılan açıklamada “Onların sefil çıkarları için değil, emeğimiz, ekmeğimiz, onurumuz ve çocuklarımızın geleceği için mücadele etmeliyiz” dendi.

“Ya barbarlık ya sosyalizm”

Mücadelenin en doğal insani ve politik haklarını isteyen Kürt halkına karşı değil, bütün kurumlarıyla sömürücü sermaye devletinin kendisine karşı olması gerektiği vurgulanan açıklamada “Bu düzenin biz işçi ve emekçilere baskı, sömürü, savaş ve gözyaşı dışında verecek hiçbir şeyi yoktur, Kürt işçi ve emekçileri ise bizim düşmanımız değil, özgürlük eşitlik adalet ve gerçek barış mücadelesinde dostumuzdur” denildi.

Emekçilere kardeşlik çağrısı yapılan açıklamada son olarak şunlar söylendi:

“Bir ezen bir ezilen sınıfın, bir ezen bir ezilen ulusun, bir ezen bir ezilen cinsin olduğu bu sistemden barış dilemek, bu bozuk ve çarkları kanlı düzen böyle sürsün demekten başka bir şey değildir. İçinde bulunduğumuz şu kanlı zaman dilimi bir kez daha doğrulamıştır ki gerçek bir barışa ancak sosyalizmle ulaşabiliriz. Tarihe düşülen önemli bir not olan ‘Ya barbarlık ya sosyalizm’ şiarı meselenin anlamlı bir özetidir.”

Coşkulu geçen eylemde “Kurtuluş devrimde, barış sosyalizmde!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Basın metninin bitimine kadar kalan kalabalık kitle eylemi alkışlarla destekledi.

Ankara Barış Bloku'ndan eylem

Ankara Barış Bloku, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Yüksel Caddesi'nden Madenci Anıtı'na yürüyüş yaptı.

Ankara Barış Bloku, 6 Eylül'de yapılacak Barış Mitingi öncesine yayılan bir haftalık eylem ve etkinlik takvimi kapsamında 1 Eylül Barış Yürüyüşü gerçekleştirdi. Saat 18.00'de Yüksel Caddesi'nden Madenci Anıtı'na kadar yapılan yürüyüşte “Kan kurşundan silinince kardeş olur eller bana” ve KESK-DİSK-TMMOB-TTB imzalı “Savaşa hayır, barış hemen şimdi” yazılı pankartlar taşındı. Eylem boyunca “Savaşa hayır barış hemen şimdi!” ve “Susma haykır savaşa hayır!” sloganları atıldı. Alkış, zılgıt ve sloganlarla Madenci Anıtı önüne ulaşılmasının ardından basın açıklaması yapıldı.

Kobanê'de başlayan savaş sürecinin AKP'nin yeni imha ve katliam politikalarıyla Türkiye sınıırı içine, Kürt illerine taşındığı belirtilen açıklamada halkların barış özlemlerini dile getirdikleri bu 1 Eylül'e silahların ve bombaların gölgesinde girildiği vurgulandı. Açıklamada Diyarbakır'da, Mardin'de, Van'da ve saldırıların olduğu her yerde evlatlarını yitiren analara selam gönderilerek ‘barış’ ve ‘demokrasi’ talepleri yinelendi. Barış mücadelesinde ısrar edileceğine değinilerek açıklama bitirildi.

Eylem 6 Eylül'de, saat 15.00'te Toros Sokak'tan Kolej Meydanı'na gerçekleştirilecek yürüyüş ve Barış Mitingi'nin duyurusu ile sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kızıl Bayrak / İzmir

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemleri

Taksim'de Dünya Barış Günü eylemleri

Barış Bloku, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelerek eylem yaptı. Eylemde Barış Bloku flamalarının yanı sıra birçok dilde "Barış" yazılı dövizler taşınırken "Savaşa hayır barış hemen şimdi!", "AKP savaş, halklar barış istiyor!" sloganları atıldı.

Eylemde ilk sözü alan SES Şişli Şube Başkanı Fadime Kavak, artan saldırılara dikkat çekerek "Kaç kere olursa olsun seçim sonucu değişmeyecek. Biz savaş yaptırılmayacağız" ifadelerini kullandı.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB adına ortak açıklamayı okuyan Süleyman Solmaz, savaşın bitmesi talebini ileterek 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yarattığı acı ve katliamları hatırlattı.

ABD emperyalizminin öncülüğünde Ortadoğu'da hakların katledildiğinin, savaşın bedelini emekçilerin ödediğinin ve kötü koşullara mahkum edildiğinin altını çizen Solmaz, gerici çetelere ve tüm bunların yarattığı mülteci sorununa dikkat çekti. "Ölümler, sakatlıklar ve katliamlar olmasın diye bu saldırganlığın durdurulması ve Suruç'un faillerinin cezalandırılmasını istiyoruz" diyen Solmaz, savaş politikalarının son bulmasını istediklerini kaydetti.

Barış Bloku adına konuşan Gençay Gürsoy ise savaş ve saldırganlığı protesto ederek "Fırat'ın ötesinde sadece gerillalar değil siviller de katlediliyor" dedi. Gürsoy, 6 Eylül'de Bakırköy Halk Pazarı'nda yapılacak mitinge çağrı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Gürsoy'un konuşmasının ardından eylem sona erdirildi.

İHD'den insan zinciri

İnsan Hakları Derneği (İHD) üyeleri de Taksim'de gerçekleştirilecek 'Barış' eylemleri öncesinde bildiri dağıtımını yaptı. Barış Bloku'nun eyleminin ardından insan zinciri kuran İHD'liler, Tünel yönüne doğru yürüyüşe geçerek "Savaşa hayır barış hemen şimdi!" sloganını attı. Kitle daha sonra tekrar Galatasaray

Meydanı'na dönerek burada açıklama yaptı.

Eylemde söz alan Ercan Kanar 2. Dünya Savaşı'nın yarattığı yıkımlara değinerek "barış temel bir hak" dedi. Savaşları milliyetçi devletlerin yarattığını öne süren Kanar, "Barış hakkı vicdani red hakkını ve kimyasal silahların imha edilmesini içerir" dedi. Kanar, ayrıca 7 Haziran'ın ardından iktidarın saldırılarını ve çocukları katletmesini teşhir ederek "Türkiye Cenevre sözleşmelerini imzalamalı" dedi.

İHD İstanbul Şube Başkanı Zeynep Ceren Boztoprak ise Ekin Wan'ın katledilerek işkenceye uğramasını ve tutsaklara yapılan uygulamaları teşhir etti. Boztoprak, daha sonra BM İnsan Hakları Bildirgesi'ni okudu.

BHH eylemine saldırı

Birleşik Haziran Hareketi'nin gerçekleştirmek istediği eylem ise polisin saldırısına uğradı. Galatasaray Lisesi önünde toplanan BHH üyelerinden en az 10'u gözaltına alındı.

Taksim'de 1 Eylül nöbeti

Beyoğlu Barış Bloku 1 Eylül için Taksim Mis Sokak'ta mumlar yakarak oturma eylemiyle barış nöbeti tuttu.

Beyoğlu Barış Bloku adına açıklama yapan Reyhan Tuvi, savaş ve saldırganlık politikalarının yanı sıra, Soma'da olduğu gibi işçilerin sefalet ve katliama maruz bırakıldığını, doğanın ise talan edildiğini vurguladı.

Eylemde, Gençay Gürsoy katliamların yaşandığı Kürt illerindeki gözlemlerini aktardı. Sivillerin sokak ortasında katledildiğini belirten Gürsoy, evlerin saldırılarla Koban'e'deki gibi talan edildiğini anlattı.

Kartal Barış Bloku'ndan yürüyüş

Kartal Kazım Meydanı'nda bir araya gelen Barış Bloku bileşenleri, "Saray savaş, halklar barış istiyor" şiarlı pankart ve üzerine "Bir tabut kaç oy?" yazılı siyah bir tabut taşıyarak barış türkülerini eşliğinde Kartal Meydanı'na yürüdü. Kartal Kadın Dayanışması da "Hayatın her alanında her yerdeyiz" şiarlı pankartlarıyla eylemde yer aldı. Yürüyüş boyunca "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Saray savaş, halklar barış istiyor!", "Kadınlar savaş istemiyor!" sloganları atıldı.

Kartal Meydanı'nda yapılan basın açıklamasını Barış Bloku adına DİSK Genel-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Mahmut Şengül gerçekleştirdi. Şengül, AKP'nin seçimlerden istediği zaferi alamadığını, yönetememe krizini örtbas etmek için de savaşa başvurduğunu ve faturayı Türkiye halklarına kestiğini dile getirdi. Kaçak Saray'ın oynadığı kirli savaş oyununa seyirci kalmayacaklarını belirten Şengül, demokrasiyi inşa edeceklerini savundu. Açıklamada Ekin Wan'ın öldürülüp, çıplak bedenine işkence edilmesinin kadınlara yönelik tehdit olduğu vurgulandı.

Adana ve Mersin'de 1 Eylül eylemleri

Adana Barış Bloku tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle yapılmak istenen yürüyüş valilik kararı ile engellendi. Saat 17.30'da İnönü Parkı'nda buluşan emekçilerin önü çevik kuvvet tarafından kesildi. Polisin engelleyici tavrı sloganlarla protesto edildi. Engelleme kalkmayınca Barış Bloku'nun hazırladığı basın metni okundu. Basın metninin okunmasından sonra HDP ve CHP Adana milletvekilleri de konuşmalar yaptı.

Mersin

Mersin'de de 1 Eylül Eylemi için Tefrik Sırrı Gür Stadyumu'nun yanında toplanıldı. Katılımın sınırlı

kaldığı miting devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Daha sonra miting komitesi adına açılış konuşması yapıldı. Konuşmanın ardından kürsüye çatışmalarda hayatını kaybeden gerilla ve askerlerin anneleri çıktı. Gerilla annesi konuşmasının tamamını Kürtçe yaptı. Anneler adına gerçekleşen iki konuşmada temel vurgu savaşın son bulması ve artık anaların ağlamaması üzerineydi. Konuşmaların ardından analar beraber beyaz güvercinler uçurdular ve daha sonra sahneden indiler. Sonrasında kürsüye sırayla CHP ve HDP milletvekilleri çıktı. Sahneye çıkan siyasal kurum ve STK temsilcileri de çözüm için 1 Kasım'da kurulacak olan sandığı işaret etti.

Kızıl Bayrak / Adana-Mersin

Kızıl Bayrak / İstanbul

Akçakale'den IŞİD'e malzeme sevkiyatı yaptılar

Türkiye'nin Suriye'ye açılan Akçakale Sınır Kapısı'ndaki gümrük görevlilerinin desteği ve gözetiminde IŞİD'e silah malzemelerinin gittiği belirlendi.

Bugün gazetesinden Güngör Ergün'ün haberine göre, silah ve patlayıcı yapımında kullanılan metal levhalar, suni gübreler ve patlayıcı yüklü variller iki ay boyunca TIR'larla IŞİD'e sevk edildi. IŞİD elemanlarına ait görüntülerde ise bu malzemelerin nasıl silah ve patlayıcıya dönüştüğü net bir şekilde görüldü.

Gümrükte görevli bazı görevlilerin özellikle silah malzemesi sevkiyatını teşvik ettiği öne sürüldü. Akçakale Gümrük Müdürü C., Muayene Memuru Ö., Kolcu M.S., Kaçak bölge amir vekili F.K, Kaçak Amir Vekili G.S'nin olaya adı karışan gümrük görevlileri olduğu iddia edildi.

Her şey görüntülerde

IŞİD'e gönderilen malzemeler arasında zırh yapımında kullanılan her birinin ağırlığı 400-500 kilogram olan levhalar olduğu görüldü. IŞİD'in silah yapımında kullandığı malzemelere ilişkin ortaya çıkan görüntüler ise Akçakale Gümrüğü'nden geçen malzemelerin nerede kullanıldığını ortaya koydu. Akçakale'den geçen bu levhaları IŞİD'in kuvvetli zırh yapımında ve şekil verilerek havan topu şeklinde kullandığı bu görüntülerde net bir şekilde görüldü.

Görevliler göz yumuyor

Gümrükten geçişine göz yumulan malzemelerin sadece bununla da sınırlı kalmadığı anlaşıldı. Silah yapımında kullanılan elektrik aksamaları ve kabloların da adı geçen gümrük görevlilerinin göz yumması sonucu sınırdan geçirildiği ileri sürüldü. Fotoğraflarda kabloların ve elektrik aksamalarının geçirilişi de yer aldı.

Çuval çuval suni gübre

Malzemelerin hiçbiri saklanmadan herkesin gözü önünde gümrükten geçirildi. Sadece füyelerden açıktan geçirilmediği, bunların koliler içinde sevk edildiği iddia edildi.

Olaya göz yuman gümrük görevlilerinin patlayıcı madde yapımında kullanılan suni gübrenin geçişine de kayıtsız kaldıkları görüldü.

Suni gübreler çuval çuval gümrükten geçirilirken, patlayıcı madde yapımında kullanıldığı bilinen gübrelerin geçişini gümrükte görevli amirler F.K. ve G.S. ile muayene memurları Ö. ve T'nin izlemekle yetindiği fotoğraflarda yer aldı.

Her gün sivil TIR'larla sevk edildi

IŞİD için gümrükten geçirilen silah malzemelerinin büyük miktarlarda olduğu belirtildi. İki ay boyunca her gün 2 TIR suni gübre, 1 TIR metal levha, 1 kamyon elektronik malzeme ve kablo gümrükten geçirilirken, iki günde bir de 1 kamyon borunun IŞİD'e gittiği öne sürüldü.

Suriye'de IŞİD'in güvenli bölgelerine nakledildi

Gümrükten geçirilen malzemelerin gözden kaçacak kadar küçük bir sevkiyat olmadığı kaydedildi. Malzemelerin hepsinin IŞİD için Suriye'deki güvenli bölgelere TIR'lar ile taşındığı aktarıldı. Akçakale gümrüğünden geçirilen bir başka malzeme ise patlayıcı madde yüklü variller oldu. Varil varil patlayıcı madde gümrük görevlilerinin gözü önünden geçerek IŞİD'e gitti.

İhbarcı bir toplum yaratılmak isteniyor

Savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırarak gözaltı ve tutuklama saldırılarını had safhaya çıkararak sermaye devleti şimdi de "ödül" uygulamasıyla ihbarcılığı arttırmayı amaçlıyor.

Daha önce esnaf ve muhtarlar üzerinden ihbarcılığı arttırmaya çalışan dinci gericiilik şimdi de ortaya koyduğu para ödülü ile toplumun geri kalanını da ilerici ve devrimcilere karşı yürütülen kirli savaş ve saldırganlığın bir parçası yaparak kişisizleştirilmeye çalışıyor.

İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan "Terörle Mücadele Kanunu Kapsamına Giren Suçların Faillerinin Yakalanmasına Yardımcı Olanlara Verilecek Ödül Hakkında Yönetmelik" *Resmî Gazete*'nin 31 Ağustos tarihli sayısında yayınlanarak yürürlüğe girdi.

Yönetmelikle birlikte 200 bin TL'ye kadar para ödülüyle toplumun ihbarcı bir kimlik kazanmasını sağlamaya çalışan sermaye devleti bu yolla ilerici ve devrimci güçlerle emekçileri de karşı karşıya getirmeyi hedefliyor.

Oluşturulan ödül komisyonu ile birlikte yapılacak ihbarlar sonucunda yakalanacak kişi sayısına ve kişinin örgüt yöneticisi olup olmadığına göre verilecek "ödülün" oranının artacağı söylenerek emekçilerin bu onursuz uygulamanın parçası olmaları sağlanmak isteniyor.

Vice News muhabirleri tutuklandı

ABD'den *Vice News* kanalının muhabiri, Jake Hanrahan, kameraman Philip Pendlebury ile tercümanları 31 Ağustos günü Diyarbakır'da sevk edildikleri mahkemece tutuklandı. Diyarbakır'da geçtiğimiz günlerde gözaltına alınan *Vice News* muhabiri Jake Hanrahan, kameraman Philip Pendlebury ile tercümanları, 'PKK ve IŞİD adına faaliyet yürütmek' iddiasıyla suçlanıyordu. Gazetecilerin kamera ekipmanlarına da el konulurken otel odalarında arama yapıldı.

Uluslararası Af Örgütü, PEN International (Uluslararası Yazarlar Birliği) ve Uluslararası Gazetecileri Koruma Komitesi (CPJ) gazetecilerin gözaltına alınması ile ilgili Türkiye'yi kınayan açıklamalar yapmışlardı.

Korkularını daha da büyütme için mücadeleye!

Tayyip Erdoğan ve çobanlığını yaptığı AKP, halkın önemli bir kesiminin nefretini kazanmaya devam ediyor. AKP yönetememe krizini uzun süredir baskıyla, toplumu birbirine düşmanlaştırma politikalarıyla aşmaya çalışıyor. Emegün toplumsal kesimleri arasında düşmanlık tohumları ekiyor. Bu politikalar AKP'nin hazin sonunu hazırlıyor. Buna rağmen AKP hesap vermektan kaçmak için iktidarı elinde tutmak için tüm gücüyle çalışıyor.

AKP'nin hükümeti kuramamasının ardından düzenin yasal hukuku bile hükümeti kurma görevini CHP'ye vermesini gerektiriyordu. AKP'nin ebedi şefi "ister kabul edilsin ister edilmesin bu ülkede yönetim sistemi değiştirilmiştir" diyerek burjuva hukuku ayaklar altına aldı. Burjuva hukukunu çöpe atarak fiili başkanlık ısrarını ortaya koydu.

Fiili başkan gibi davranan Tayyip Erdoğan ve şurekası muhtarlara ihbarcılık yapın çağrısı yaptı. Asker cenazeleri üzerinden şehitliği kutsadı. Cenazelerde AKP'li bakanları protesto edenlerin poliste ifade vermesini sağladı. Tutuklama terörünün direktifini verdi. Tüm bunlar Tayyip Erdoğan ve şurekasının keyfi baskıcı uygulamalarının çok küçük bir bölümüdür.

Saldırganlığın nedeni korku, korkunun nedeni ne?

Açık ki AKP'nin üst düzey yöneticileri ve "başkanı" yaklaşan sonlarını görüyorlar. İktidarı kaybederlerse yargılanabileceklerini, hapse girebileceklerini düşünüyorlar. Sonlarının bol bol yad edip demokrasi şehidi diye gösterdikleri Adnan Menderes ve Mısır'da askeri darbeyle hapse atılan Müslüman Kardeşler'in lideri Mursi gibi olmasından ölesiye korkuyorlar. Bu nedenle gün geçtikçe daha da saldırganlaşıyorlar. Korkularının büyümesinde önemli duraklarından biri olan Haziran Direnişi ve 6-8 Ekim serhildanı; tutuklamaların, katliamların ve polis terörünün vardığı noktanın nedenlerini daha iyi görmemizi sağlayacaktır.

Saldırganlığın çok önemli nedenlerinden biri, AKP'nin ABD, İsrail ve patronlar sınıfına yaptığı

hizmetlerdir. Ortadoğu'da, özellikle Suriye'de işlenen savaş suçları, etkisini yaşamamızda her geçen gün hissettiğimiz ekonomik kriz, Suriye'deki Kürtlerin kazanımları ve Türkiye Kürtleri'nin öz yönetim ilanı, Türk sermaye devletini baskı ve zorbalığını ayyuka çıkarmak zorunda bırakıyor.

Süreç nasıl aşılır, ya da ne yapmalıyız?

AKP ve şefi Erdoğan 7 Haziran seçimlerini yapılmamış saydı. Şimdi önümüzde bizlere dayatılan 1 Kasım seçimleri var. Bütün veriler 1 Kasım seçimlerinden de AKP'nin tek başına iktidar olarak çıkamayacağını gösteriyor. Yani öyle ya da böyle AKP tek başına iktidar keyfini kaybedecek. 7 Haziran seçimlerini tanımayan, bunun için Suruç katliamını yapıp, günlerdir halkın üstünde terör estiren AKP, her türlü kirli yola başvurabilir. Parleментар işleyişi bile bir süreliğine askıya alabilir. Seçim sandıkları üstünde her türlü dalaverayı çevirebilir. Toplumsal baskının dozunu daha da arttırabilir. 1 Kasım'da AKP'nin iktidarı almaması durumunda yeni bir seçim gündeme gelebilir.

Erdoğan'ın ve AKP'nin düzenin hukukunu hiçe sayması, yapılan seçimi tanımaması, kitlelerde bu

hukuka güven duyulmamasına ve "artık seçimleri bile tanımıyorlar, bunlar seçimle değil zorla gidecekler" fikrinin oluşmasına yol açıyor. Biriken öfke önce hükümete sonra başta polis, mahkeme, medya olmak üzere düzenin kurumlarına yöneliyor. Yapacağımız doğru müdahalelerle bu durum kapitalist sisteme ve devletine yöneltilebilir. Keza sürekli saldıran devlet mekanizması bunu zorunlu da kılıyor. Kürt halkının "öz yönetim" ilan etmesini buradan da okuyabiliriz. Kürt halkı artan baskıların da sonucuyla devletle bağını koparmaya çalışıyor hem de saldırılar karşısında yiğitçe direniyor, yeniyi istiyor, eskimiş ve katliamdan başka birşey vermeyen kirli savaş düzenini ise reddediyor.

Haziran Direnişi, 6-8 Ekim Kobanê eylemleri, siyasallaşmamış ve önemli bir kesimi devletle karşı karşıya gelmemiş olsa da metal işçilerinin büyük grevi bizleri yepyeni bir düzeni kurmaya çağırıyor. Devrimin nesnel zemini güçleniyor. Kitleler artık daha fazla eskimiş gibi yönetilmek istemediğini gösteriyor ve göstermeye de devam da edecektir. Tam da böylesi önemli bir süreçte devrime önderlik edebilecek tek sınıf olan işçi sınıfının ve onun devrimci öncülerinin tarihsel rolünü oynamak ve devrim yürüyüşünü hızlandırmak için atacakları adımların önemi artıyor.

Sincan'dan bir emekçi

İHD çatışmaların 37 günlük bilançosunu açıkladı

İHD Genel Merkezi, 21 Temmuz-28 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşen gözaltı, tutuklama ve ölümlere ilişkin rapor hazırladı. İHD Diyarbakır Şubesi'nde 29 Ağustos'ta düzenlenen basın toplantısında açıklanan rapora göre, söz konusu tarihler arasında 2 bin 544 kişi gözaltına alındı, 338 kişi tutuklandı. Bu süreçte yaşanan çatışmalarda 92 asker ve polis ile 38 HPG'linin yaşamını yitirdiği belirtildi. Ayrıca, 47 sivilin de katledildiği vurgulandı.

111 çocuk gözaltına alındı

Raporda, gözaltına alınan 2 bin 544 kişiden, 111'inin çocuk, 5'inin de yabancı uyruklu gazeteci-

gözlemci olduğu kaydedildi. 136 kişinin İŞİD, 22 kişinin de "paralel yapı" üyeliği nedeniyle gözaltına alındığı, 2 bin 386 kişinin ise "KCK-PKK üyesi" olduğu iddiasıyla gözaltına alındığı ifade edildi.

Raporda, gözaltına alınanlardan 33'ünün İŞİD, 4'ünün "paralel yapı", 301'ininse KCK-PKK üyesi olduğu iddiası ile tutuklandığı belirtildi.

47 sivil katledildi

21 Temmuz-28 Ağustos tarihleri arasında yaşanan çatışmalarda 47 sivilin katledildiği dile getirilen raporda, aynı dönemde 92 asker ve polis ile 1 korucunun hayatını kaybettiği 166 asker ve polisin

de yaralandığı belirtildi. Yanı sıra çatışmalarda 38 HPG'linin de yaşamını yitirdiği kaydedildi.

İrkçı-faşist saldırganlık tırmandı

Bu dönemde ırkçı-faşist saldırganlığın zirveye ulaştığı belirtilen raporda, Giresun, Ordu, Antalya, Eskişehir, Erzurum, Düzce, Ankara, Burdur, Bursa, Antalya ve Konya illeri ile bazı ilçelerde gerçekleşen saldırılar hatırlatıldı.

Raporda ayrıca "Özel güvenlik bölgesi" ilanlarıyla ilgili de "Bakanlar Kurulu ve valilik kararları ile Siirt, Şırnak, Dersim, Ağrı, Antep, Kars, Diyarbakır, Hakkari, gibi birçok kentte 100'den fazla yerin "Özel güvenlik bölgesi" ilan edilmesi adeta OHAL'in ad değiştirdiğinin ispatı niteliğinde" ifadeleri kullanıldı.

Marks'tan sendika notları...

"Eğer işçi sınıfı, sermaye ile olan günlük çatışmasında gerileyecek olsaydı, daha büyük çapta şu ya da bu harekete girişme olanağından kendi kendini yoksun bırakmış olurdu elbette."

Metal hareketi yeni bir mücadele evresiyle tüm canlılığını göstermeye devam ediyor. Nisan eylemlilikleri ve fiili grevlerin ardından 'artçı' izlenimi veren pratikleriyle devam eden süreç, sınıf hareketinin yeni döneminin mevziisinde hala enerjinin bitmediğini teyit ediyor.

Bu süreç, sınıf mücadelesi açısından önemli bir dinamik olan metal hareketinin deneyimlerini tartışmanın önemini de işaret ediyor. Nisan'daki ek zam talebi ile başlayan süreç, Türk Metal'in tasfiyesi ve hak kazanımları için fiili grevleri de geride bırakarak devam etti. Hareketin toplu eylem muhtevası değişkenlik göstererek farklı lokasyonlarda 'birbirinden bağımsız' mevzi çatışmaları gibi görülse de içeriği, hareketin devamı ve sınıflar arasındaki çatışmanın hala sonlanmaması haliydi. Bu da sınıf hareketinde yeni dönemin bilinç aşısı olarak kendisini de ilerleten bir rol oynadı. Sendikal bürokrasinin sermayeye karşı mücadelede aşılması gereken ilk nokta olduğu gerçekliği, ileri bir tartışmaya çevrilerek alternatif işçi sendikasının doğuşuyla somut bir mücadele zemini kazanıyor.

Metal hareketinin bu yeni döneminde sınıf hareketi için sendikalarının konumuna ilişkin Marks'tan bir dizi nota yer vermek, sendikaların işçi sınıfının kurtuluş mücadelesindeki konumuna işaret etmek açısından önemli vurgular içeriyor. Zira bugüne kadar alışlagelen dar mücadele süreçleriyle sendikaları geri bir düzeye indirgeyen, "ekonomist mücadele kurumu" gibi tasvir eden anlayışlar azımsanmayacak kadar çok. Bundan dolayı bu yazı Karl Marks'ın *Ücretli Emek ve Sermaye Ücret, Fiyat ve Kâr* kitabından alıntılarla şekillenecek.

"İşçi sınıfı için en elverişli olan koşullar, sermayenin olabileceği en hızlı büyümesi bile, işçinin maddi varlığını ne denli iyileştirirse iyileştirsin, kendi çıkarlarıyla burjuvazinin çıkarları arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ortadan kaldırmaz. Kâr ve ücret, daha önce de olduğu gibi, ters orantılı olarak kalırlar."

Kapitalizmin yüzyılları bulan geçmişinden bugüne esaslı bir değişim olmadığı gibi temel argümanlar da değişmedi. Bundan dolayı sınıf mücadelesinde sıkça karşımıza konan, "işçilerin şartlarının iyileşmesi için sermayeye zarar vermeme" tezi 1865'te de Marks'ın karşısındaydı. Ve yukarıdaki alıntıda da temel formülasyonla açıklanan doğru, bugün karşımızda ORS pratiği ile çıkıyor. ORS sermayesini palazlandıran, üretimde bir tekel konumu kazandıran işçilerin ters orantılı kazanımları bugün fabrikayı işlemez duruma getirmekle yanıtlanıyor. İşçi sınıfı Greif işgalinde de gördüğümüz bir örnekle, "gerekirse fabrika kapanır" tutumunu içselleştiriyor. "Patron büyürse biz de büyürüz" konumunu terk eden işçi bölükleri artıyor.

Sendikaların doğuşuyla, gelişimindeki değerleri tahrip eden ve kimliğini yozlaştıranların yarattıkları "üreterek kazanma" politikasına karşı artık bir mücadele bayrağı açılmış durumdadır. Bu tutum tek

başına bir fabrikanın kapatılması tartışması değil, işçi sınıfının uzlaşmaz karşıtlığının bir dışavurumudur. İşçi sınıfı bu tutumuyla dayatılan ücretli köleliğe karşı kendi kayıplarını da göze alarak bir mesaj veriyor.

Elbette bunun da bir sınırı var. Sınıf bilinci ve mücadelenin seyri içerisinde bu boşluk kendini daha da hissettirecek, tek başına burjuvalara karşı tavizsiz mücadele fabrika ölçeğinde kalmayarak onun sınıf iktidarını da hedef alacaktır. Zira bugün patron üzerinden tanınan karşı sınıf, devlet-yargı-polis üzerinden görünen onun iktidar aygıtlarıdır. Bunun karşısında alternatifsiz kalınarak daha geniş çaplı mücadele örülemez. Keza bu da tarihsel gelişimin doğal bir ürünü olarak kendini dayatacağıdır.

"Aynı zamanda ve ücretlilik sisteminin getirdiği genel köleleşmenin tamamıyla dışında olarak, işçiler, bu gündelik mücadelenin kesin sonucunu fazla abartmamalıdır. Unutmamaları gerekir ki, sonuçlara karşı mücadele etmektedirler, bu sonuçların nedenlerine karşı değil; unutmamaları gerekir ki, aşağı doğru inen hareketi yalnızca geciktirmekte, ama yönünü değiştirmemektelerdir; ancak geçici çareler bulmakta, ama hastalığı iyi etmemektedirler."

Demek ki, işçiler, sermayenin ara vermeden sürüp giden gasplarının ya da piyasa değişikliklerinin doğurduğu bu kaçınılmaz gerilla savaşlarına kendilerini tamamıyla kaptırmamalıdır. Anlamaları gerekir ki, bellerini büken, bütün yoksulluğu ile birlikte, mevcut düzen, aynı zamanda, toplumun ekonomik dönüşümü için gerekli maddi koşulları ve toplumsal biçimleri de yaratır. 'Adil bir işgünü karşılığında adil bir ücret!'

biçimindeki tutucu slogan yerine, bayrakları üzerine şu devrimci sloganı yazmalıdırlar: 'Ücretlilik sisteminin kaldırılması!'

Sendika olduğu için sınıf kavramlarından uzak, toplu sözleşmeyi sınırlı zam taleplerine indirgeyen anlayışlara karşı Marks'tan bir eleştiridir bu. Metalde doğan yeni sendika ise eğer işçi sınıfının mücadelesinde bir yer tutacaksa; tek başına tüzüksel maddelerdeki ayrımlar değil, sınıf edilgenlikten çıkaran taban örgütlenmesinin gerçekleşmesi ve bunun da garantisini olan sınıf kimliğinin öne çıkarılması ile mümkün olacaktır bu. Zaten taban örgütlenmesi ve sınıf bilinci arasındaki diyalektik bağ, yeni sendikanın da tartışma zemini olarak farkını göstereceği yer olmalıdır. Yoksa diğerlerinden farklı ama sınıf mücadelesi açısından hala sınırlı bir yer tutacak, oturmuş sendikal bürokrasi düzenini dahi aşamayacaktır.

Yazımızı başladığımız gibi Marks'tan yine sendikaların hedefi üzerine bir vurgu ile bitirelim:

"Sendikalar, sermayenin saldırılarına karşı direniş merkezleri olarak yararlı iş görürler. Güçlerini pek yerinde olmayan bir biçimde kullandılar mı, kısmen hedeflerini gözden kaçırdılar. Aynı zamanda mevcut düzeni değiştirmeye çalışacakları ve örgütlü güçlerini, işçi sınıfının kesin kurtuluşu, yani ücretlilik sisteminin kesin olarak kaldırılması için bir araç olarak kullanmaya çalışacakları yerde, düzenin sonuçlarına karşı gerilla savaşları ile yetindikleri anda da, hedeflerini büsbütün yitirirler."

MESS ve Türk Metal saldırılarına karşı fiili-meşru mücadele

2015 yılının takvim yaprakları ülke ekonomisinin temel dinamiği olan metal sektöründeki gelişmelerle çalkalandı. MESS'in sınıf içerisindeki Truva atı olan Türk Metal Sendikası'yla birlikte kurmuş olduğu kirli ittifak, metal işçisinin büyük uyanışıyla birlikte en kör gözlerin dahi görebileceği netlikte açığa çıktı.

Metal işçileri olarak karşımızda yıllarca işçileri iliklerine kadar sömüren MESS ve ona hizmette hiçbir kusur göstermeyen Türk metal sendikası duruyor. Madalyonun bir yüzünde bu kirli, mafya bozuntusu bir şebeke var. Diğer yüzünde hayatı her gün nasırlı elleriyle, alinteriyle var eden biz metal işçileri varız. Oysa uyuyan dev uyandı artık. Hareket nereye gider şimdiden bilinmez ama, şu an metal hareketinde sular durulsa da yakın bir gelecekte yeni ve daha görkemli bir çıkışı görebileceğimiz kesin.

Çünkü işçi sınıfı; on yıllardır süren bir hükümranlığa dur dedi. Bunun önemini anlayamayanlara diyecek sözümüz yok, ancak bu çıkış, günümüz sınıf hareketinin verili koşullarında son derece büyük derslerle dolu, büyük bir öneme sahip. Çünkü işçi sınıfı tabuları yıktı. Çünkü işçi sınıfı her şeyin işçi haklarını sınırlayan yasalardan ibaret olmadığını gördü. Çünkü işçi sınıfı yasa ve yasaklara rağmen haklı ve kitlesel meşruluğunu kullanarak görkemli bir eyleme imza attı.

Son yıllarda "milli güvenliği tehdit ettiği" gerekçesiyle bakanlar kurulu tarafından grevler bir bir yasaklanırken, DİSK dâhil birçok sendika buna boyun eğerken, metal işçisi grev eylemlerinde ısrar ederek olması gerekeni yaptı. Ve on yıllardır süren kölelik düzeninin taşlarını yerinden oynattı. Hareket kendi içinden dinamiklerini oluşturdu. Öncü işçiler çıkardı. Komitelerin önemi ortaya çıktı. Oluşturulan fabrikalar arası kurullarla birleşik mücadelenin zeminleri zorlandı. Ve asgari bir başarı sağlandı. En önemlisi de işçi sınıfının kendi öz gücüne güvenmesi gerektiğini gözler önüne serdi. Bu muazzam önemdeki direniş, şu sıralar durulmuş gibi görünüyor. Sular durulur

durulmaz MESS-Türk Metal ittifakı harekete geçti ve temel fabrikalarda işçi kıyımlarına başladı. Dahası işçileri birbirinden yalıtarak onları bölüp parçalamak için kolları sıvadı.

Böl-parçala-yönet politikası emperyalist kapitalizmin vazgeçilmez yasadır. Sınıf zemininde işçileri milliyet ve mezheplerine bölen sermaye, toplum genelinde halkları birbirine karşı kışkırtma ve kırdırma politikası izliyor. Günümüzün siyasal iklimi bunun en açık göstergesidir. Seçim hezimetinden sonra Kürt halkına dönük kirli savaş tırmandıran AKP, her alanda toplumu kutuplaştırmanın, onları bölüp parçalamanın yollarını düzlüyor. Toplum her gün yeniden aynı kin ve düşmanlıkla kutuplaştırılmaya çalışılıyor. Bunun nedeni ebetteki sermaye sınıfının bölgedeki ekonomik ve siyasal çıkarlarıdır. Daha özeldeki nedeni ise, 7 Haziran seçimlerinde hezimete uğrayan AKP iktidarının kendi konumunu sağlamlaştırma çabasıdır. Bundan dolayı kardeş halklara düşmanca davranmaktadır. Bundan dolayı bölgesel gelişmeler üzerinden kendi çözümünü dayatan Kürt meselesine ölüm kusmaktadır. Bundan dolayı "İŞİD operasyonu" adı altında Kürt halkının Suriyedeki kazanımlarına ölüm kusmaktadır. Bundan dolayı Suriye halklarına düşmanlık, İŞİD'e gönüldeşlik yapmaktadır.

Bütün bunlar göstermektedir ki; işçi sınıfı ve emekçiler bu gidişe dur demedikçe, yeni birleşik-kitlesel ve militan bir hareketlilik yaratamadıkça kan ve gözyaşı bu topraklardan silinmeyecektir. İşçi sınıfı "işçiler birlik halklar kardeş olmalı" şiarını bayrak edinmedikçe eşit, özgür ve insanca yaşam ve çalışma koşullarından bahsedilemeyecektir. Bu şiarın ete-kemiğe bürünme zemini ise fabrikalardır. Bütün bu saldırılara karşı izlenmesi gereken yol fiili meşru mücadeledir. Biz işçiler MESS ve Türk Metal saltanatına karşı ya kazanacağız, ya kazanacağız.

Trakya'dan metal işçisi bir kadın

"ORS işçisinin davası bütün işçilerin davasıdır!"

Metal İşçileri Birliği (MİB), tüm metal işçilerine seslenerek ORS'de MESS'in ve patronun saldırılarına karşı direnen işçilerle dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı yaptı. "Bugün ORS'yi yıkmaya çalışanlar başarılılarsa yarın diğer fabrikalarda da aynı şeyi yapacaklar" diyen MİB'in çağrısı şu şekilde:

"Haydi dayanışmaya!"

"ORS'de yönetimin arkasında MESS var, işçinin arkasında da işçi sınıfı olmalı!

ORS işçisinin davası bütün işçilerin davasıdır! Haydi dayanışmaya!

Arkadaşlar!

Bugün Ankara'nın Polatlı ovasında, ORS fabrikasında büyük bir mücadele var. ORS patronu TM ile elbirliği yaparak işçi kardeşlerimizin birliğini dağıtmaya çalışıyor. Fakat kardeşlerimiz büyük bir direniş ortaya koydular. Patronun direnişin kalesini düşürmek için keyfi sözleşme dayatmasına karşı "toplulaştırma" ile üretimi durdurarak yanıt verdiler. Sahneye sürülmek istenen TM çetesini ise Polatlı'dan kovdular.

Arkadaşlarımızın bu büyük direniş karşısında ise ORS patronu geri adım atmak yerine, işten atma sopasına sarıldı ve diğer fabrikalarda gördüğümüz türden oyunlara başvurdu.

Arkadaşlar!

Çok açıktır ki ORS'de patron yalnız değil. ORS patronunun arkasında MESS var. Patron aklı MESS'ten alıyor. MESS'in aklı ve yönlendirmesiyle hareket ediyor. MESS'in desteğiyle hareket ediyor. Çünkü MESS, metal işçisinin mücadelesinde onurlu bir mevzi haline gelen ORS'yi ezmek istiyor.

Tıpkı diğer bir dizi fabrikada yaptığı gibi metal işçisinin birliğini ve beraberliğini bozmak istiyor. Böylelikle de 2017'ye giderken yeniden işkolunu dikensiz gül bahçesine çevirip, eski düzenini kurmaya çalışıyor.

Arkadaşlar!

ORS'deki mücadele işte bu yüzden sadece ORS işçisi ile patronun mücadelesi değildir. MESS ile metal işçileri arasındaki bir mücadeledir. Emek ile sermayenin mücadelesidir.

ORS işçisinin mücadelesi bütün metal işçisinin, hatta bütün işçi sınıfının mücadelesidir.

İşte bunun için nasıl ki MESS, ORS patronunun arkasındaysa, bütün metal patronları ORS patronunun yardımına koşuyorsa, ORS işçisi de yalnız bırakılmamalıdır. Metal işçisi ve bütün bir işçi sınıfı ORS'nin onurlu mücadelesinden desteğini esirgememelidir.

Şunu unutmayalım ORS düşerse metal işçisinin davası zarar görecektir. Bugün ORS'yi yıkmaya çalışanlar başarılılarsa yarın diğer fabrikalarda da aynı şeyi yapacaklar.

Bu nedenle ORS işçisine sahip çıkalım.

"Mücadelesi mücadelemizdir" diyerek eylemli destek de dahil her türlü desteği verelim. ORS işçisine yapılan bana yapılmıştır düşüncesiyle hareket edelim.

ORS işçisi kazanırsa, hepimiz kazanırız.

Haydi dayanışmaya! ORS işçisinin yanında MESS'e karşı metal işçisinin ortak direnişine!"

ORS işçileri: “Fire yok kale sapasağlam”

31 Ağustos günü patronun direnişi bölüp, parçalama oyununu bozarak içeri giren işçilerden bir kısmını da kendi yanlarına alan ORS işçileri, kararlı direnişlerini sürdürüyor. 1 Eylül günü sabah saatlerinden itibaren gece nöbet tutan arkadaşlarının yanlarına gelen işçiler, çadır ve semaverlerini kurarak yeni güne hazırlık yaptı.

Yüzlerce işçinin toplanması ile birlikte toplantı yapan işçiler, içeriye hep beraber gireceklerinin mesajını verirken Sözcü Kazım Ercan, işçilere kısa bir konuşma yaptı.

“Ya hep beraber gireceğiz, ya hep beraber gireceğiz! Güvenlik güçlerinin burada tutulmasına gerek yok, ORS işçileri ekmeğinin peşinde” diyen Ercan, patronun kendilerinin dayanma gücünü test ettiğini belirterek “Biz de onların dayanma gücünü test edeceğiz” ifadelerini kullandı. Ercan’ın “Şu an bir miyiz, beraber miyiz?” sorusuna işçiler hep bir ağızdan “Evet” diyerek cevap verdi.

Türk Metal provokasyon yaratmaya çalıştı

Öte yandan Türk Metal çetesi de fabrikaya gelerek

provokasyon yaratmaya çalıştı. Çetenin jandarmaların arkasından fabrikaya girmesine karşı toplanan işçiler, alkış ve ıslıklarla durumu protesto etti. İşçiler gün içerisinde Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını haykırdı.

İşçiler geçtiğimiz günlerde patronun sözcülüğünü yapan yerel bir gazeteyi fabrika önünde ateşe vererek

burjuva medyayı protesto etmişti.

Diğer yandan ORS işçilerine Polatlı esnafları destek sunarken MİB üzerinden mesaj yayımlayan Renault işçileri de şu ifadeleri kullandı:

“Reno işçileri olarak ORS işçilerinin onurlu direnişini destekliyor ve kendilerine selamlarımızı gönderiyoruz. Hak verilmez alınır...”

HEMA'da grev başladı

Hattat Holding'e bağlı Hema AŞ'nin Bartın'ın Amasra ilçesi ve Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Kandilli Beldesi'nde maden ocaklarında toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine, 500 işçi 2 Eylül günü greve çıktı.

Şirketin Amasra'daki ocağında çalışan işçiler sabah işbaşı yapmayarak işletme sahasındaki idari bina önünde bir araya geldi.

GMİS: İnşallah fazla uzamaz!

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Genel Başkanı Ahmet Demirci, greve çıkılmasının ardından yaptığı açıklamada, “sürecin fazla uzamaması” temennisinde bulunarak patronla diyalog halinde

olmayı sürdüreceklerini belirtti. Demirci şöyle konuştu:

“Başta 2 asgari ücret olmak üzere anlaşamadığımız ek maddelerimiz var. Biz sendika genel merkez yönetimi olarak sizinle ilk günden itibaren birlik ve beraberlik içinde bu süreci tamamladık. Burada üretimden gelen gücümüzü kullanma kararımızı hayata geçiriyoruz. Bu anayasal bir hak. Grevimiz hayırlı olsun. İnşallah bu süreç fazla uzamaz ve karşılıklı anlaşma ile şirketimizle memleketimiz, milletimiz için çalışmaya devam ederiz. Bizim taleplerimiz gayet makuldür. Grev kararı işverenle ilişkilerin kopartılması anlamına gelmez. Yine karşılıklı diyalog içerisinde görüşmeleri sürdürmeye hazırız.”

Açıklamanın ardından grev kararını kutlayan işçiler, işletme çıkışına kadar yürüdükten sonra kapıya “Bu işyerinde grev vardır” yazılı pankartı astılar.

İş cinayetleri sürüyor

30 Ağustos günü 22 yaşındaki Yusuf Gür adlı genç işçi, Göztepe Köprüsü altında boyama yaparken araç çarpması sonucunda hayatını kaybetti. Bir işçi de ağır yaralandı. Çankırı'nın Çerkeş ilçesindeki bir tavuk çiftliğinde çalışan işçileri Nallıhan'a bağlı Çayırhan beldesine taşıyan servisin Kızılcahamam Mahkemeağcın Köyü mevkiinde kaza yapmasıyla 11 işçi ve servis şoförü yaralandı.

31 Ağustos Antalya'nın Serik ilçesine bağlı Belek'te Cumhuriyet Caddesi'nde bir otelin inşaatında göçük meydana gelirken göçük altında kalan ve yaralanan 7 işçi, hastaneye kaldırılarak tedavi altına alındı. Konya'da ise Suriyeli göçmen işçileri taşıyan traktörün devrilmesi sonucu 24 işçi yaralandı. Amasya'da da Regal Mermer adlı şirkete ait taş ocağında yanıcı maddelerin de bulunduğu depoda meydana gelen patlamada 5 işçi yaralandı.

Zonguldak'taki Kırat Mahallesi'nde kaçak olarak işletilen bir maden ocağında 2 işçi yaklaşık 60 metre derinlikte mahsur kalarak hayatını kaybetti. Bilecik'in Bozüyük ilçesinde Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir seramik fabrikasının inşaat çalışmasında 41 yaşındaki Murat Yıldırım adlı işçi, makinanın hidrolik kolu altında kalarak hayatını kaybetti.

1 Ağustos günü, Aydın'nın Efeler ilçesinde inşaatta çalışan 16 yaşındaki B.T., sıva yaptığı sırada 25 metre yükseklikten düşerek hayatını kaybetti. Kütahya'nın Tavşanlı ilçesine bağlı Tunçbilek beldesi Karakaya Köyü'nde özel bir şirkete ait maden ocağında bakım ve tadilat yapıldığı sırada yaşanan göçme nedeniyle 1 işçi hayatını kaybetti.

DEV TEKSTİL: Çalışan da biz, aç kalan da...

TÜİK'in açıkladığı dünya tekstil ve konfeksiyon ihracat rakamlarına göre; işçilerin kölelik ve sefalet koşullarına mahkum edildiği tekstil sektöründe Türkiye 6. sırada yer aldı. Veriler üzerinden yazılı açıklama yapan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği, tekstil patronlarının işçileri daha fazla sömürerek karlarını arttırdığını ifade etti. Tekstil işçilerinin yarattıkları bu değerden haklarına düşeni alması için örgütlenmesi gerektiğini ifade eden DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'nin açıklaması şu şekilde:

Tekstilde çalışan da biz, aç kalan da...

En iyi tekstil işçileri bilir ki tekstil işkolu deyince akla düşük ücretler, güvencesiz, uzun çalışma koşulları, sigortasız çalışma, örgütsüzlük gelir. Tekstil patronlarına sorulduğunda ise kazanamadıklarından, piyasanın kötü olduğundan, yatırım yetersizliğinden bahsedilir. İşçilerin kölece çalışma koşullarına bahaneler bulmak için patronların ilk aklına gelen bunlardır.

Hâlbuki geçekler tam tersidir. Her şeyden önce devletin ilgili kurumlarının resmi açıklamaları bile emek hırsızlarını yalancı çıkarmaktadır. Bu resmi rakamlara göre işler tıkrındadır. Türkiye İstatistik Kurumu tarafından yapılan araştırmalara göre Türkiye, 2014 yılında dünya tekstil ve konfeksiyon ihracatının yüzde 4'ünü gerçekleştirerek 6. sırada yer aldı.

İşkolunun ihracatında Çin yaklaşık yüzde 41'lik pay ile ilk sırada yer aldı. Çin'i sırasıyla yüzde 5,4 Hindistan, yüzde 5,3 İtalya ve yüzde 5 ile Almanya izledi. Türkiye Almanya'dan sonra geldi. Türkiye'de, tekstil ve konfeksiyon işkolu ihracatta yüzde 18,7'lik paya sahip. 2014 yılında 29,5 milyar dolar ile Türkiye ihracatının yüzde 18,7'sini gerçekleştirdi.

Elbette dünya genelinde tekstil işkolunda yaşanan durgunluğun etkisi son yıllarda Türkiye'ye de yansıdı.

Fakat bu durum patronların kazancında çok fazla bir değişiklik yaratmadı. Maliyet hesabı yapan patronlar tekstil işçilerinin ücretlerini düşürerek, bir işçiye daha çok iş yaptırıp işçi sayısını azaltarak, sigortasız çalıştırarak kazançlarını korudular.

Özellikle tekstil işkolunun merkezi durumunda olan Çukurova bölgesinde Suriye'deki savaşı bile fırsata çevirdiler. Mersin Serbest Bölge'den Adana OSB'ye ve irili ufaklı birçok fabrika-atölyeye, Antep'ten başka yerlere kadar Suriyeli göçmenler tekstil patronları için ucuz iş gücü kaynağı oldu.

Sonuç olarak tekstil kazandırmaya devam ediyor. Elbette patronlara... Tekstil işçilerinin tek kurtuluşu ise örgütlenmekten ve sendikalı olmaktan geçiyor. Tekstil işçilerinin kazanımı; Türk-Kürt, Alevi-Sünni gibi sahte komplıştırma oyunlarına gelmeden, kendi sınıf birliklerini sağlayarak kendilerini sömüren sermaye sınıfına karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Tekstil işçilerinin savaşım verecekleri tek bir mevzileri, tek bir siperleri vardır. Bu mevzide yan yana gelmenin tek koşulu ise milliyete ya da inanca göre değil, mensup olunan sınıfa göredir. Tekstil işçilerinin ayırt etmesi gereken tek şey budur. Eğer bir savaşta sömüren ve sömürülenler yan yana geliyorsa, sömürülenlerin oturup düşünmeleri gerekir. Yoksul olan bir başka yoksula, kendi sınıf kardeşine karşı savaş cephesine sürülüyorsa ve zenginlere hiçbir şey olmuyor, bu son örnekteki gibi kazanmaya, zevki sefa içinde yaşamaya devam ediyorlarsa bu işte bir oyun var demektir.

Biz bu oyunu bozarız!

Bu nedenle başta tekstil işçileri olmak üzere Türkiye işçi sınıfı, "Biz bu oyunu bozarız!" demelidirler. Sözümüz bu köleliğe, haksızlığa razı olmayan onurlu tekstil işçilerinedir:

Hakkını yedirme DEV TEKSTİL'E üye ol!

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası
Çukurova Temsilciliği

DEV TEKSTİL sınıflar tarihini tartıştı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Anadolu Yakası Temsilciliği, daha önce planladığı sınıflar tarihi konulu semineri 29 Ağustos günü gerçekleştirdi. İki oturumda yapılan etkinliğin ilkinde konuya ilişkin tarihsel bir sunum yapılırken ikinci oturumda güncel gelişmeler ele alındı, tartışmalar yürütüldü.

Slayt gösterimiyle gerçekleşen sunumda sınıflı toplumlar ayrıntılı bir şekilde ele alındı. İlkel-komünal toplumdan köleci topluma, feodal toplumdan kapitalist topluma ve sonunda sosyalizme ve nihai kurtuluş olan komünizme geçiş anlatıldı. Vurucu örneklerin kullanıldığı sunumda, her sınıflı toplumda alt yapı ve üst yapı ilişkilerinin ve buna bağlı olarak üretim ilişkileri ve üretim güçlerinin nasıl her toplumda belirleyici olduğu anlatıldı. Son olarak bir toplumdaki başka bir topluma geçiş sırasında üretici güçlerin belirleyici olduğuna dikkat çekilerek ezilen sınıfın devrimci rolü ele alındı. Kapitalist toplumun mezar kazıcısı olan işçi sınıfının devrimci rolüne vurgu yapılarak insanlığın kurtuluşu için işçi sınıfının örgütlenmenin öneminden bahsedildi.

İkinci oturumda seminere katılanlar tarafından verilen örneklerle konu zenginleştirildi. Seminerle bağlantılı olarak güncel konular ele alındı. Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi atmosfer tartışılarak Kürt halkının verdiği mücadelenin boyutları ele alındı. Son olarak dünya ve Türkiye çapında estirilen savaş ve saldırganlığın alt yapıdan kaynaklı olduğu, yani işin özünde ekonominin yattığı ifade edildi. Buna bağlı olarak içerde ve dışarda savaş ve saldırganlığı durdurmak için işçi sınıfının örgütlenmenin yakıcı önemine değinildi. Güncel olarak fabrikalarda taban komiteleri oluşturmak ve taban inisiyatifi açığa çıkartmak gerekliliği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kobanê'ye yardım gönderildi

DİSK Ege Bölge Temsilciliği 1 Eylül'de Kobanê halkıyla dayanışmak için gıda, oyuncak ve hijyen ürünleri gönderdi. Suruç'a gönderilen yardımı eylemle duyuran DİSK üyeleri sendika binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. "Barış emekle gelecek. İzmir DİSK Genel-İş emekçilerinden Kobanê çocuklarına selam olsun" dövizlerinin taşındığı eylemde basın metnini Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Ali Haydar Kara okudu. Kara, İŞİD çetelerinin vahşi saldırılarından bahsederek Ortadoğu'nun kadim halklarına uygulanan katliamlara dikkat çekti. Kara, Kobanê'nin yeniden inşasının bölge halkının tek başına başa çıkacağı bir süreç olmadığını söyleyerek, dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı.

DİSK olarak üzerlerine düşen görevi yerine getirmeye çalıştıklarını ifade eden Kara, Kobanê'ye acil eşya ve malzeme gönderdiklerini söyledi. Kara, Suruç'ta katledilen 33 genci de anarken eylem "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Dünya jandarması ABD'nin Ortadoğu'da Rusya'nın

“Tarihsel durum gösteriyor ki emperyalist dünya sisteminin jandarması olan güç, buna paralel olarak Ortadoğu'nun da egemen gücü konumunu kazanıyor. Yüzyılın ilk yarısında dünya jandarması İngiltere'yi ve kısmen Fransa'yla paylaşırsa da Ortadoğu'nun asıl egemeni oydu...” (H. Fırat, Dünya Türkiye ve Ortadoğu, Sf. 391. Eksen Yay.)

“İkinci emperyalist savaş sonrasında, dünya çapında jandarmalığı ve dolayısıyla Ortadoğu'da emperyalist egemenliği bu kez ABD devraldı ve İngiltere de o günden bugüne onun yedeğindeki asıl güç olarak kaldı...” (age)

ABD emperyalizmi onlarca yıl boyunca Ortadoğu üzerindeki egemenliğini sürdürmek ve bölgedeki İsrail, Suudi Arabistan, Türkiye gibi sadık işbirlikçilerini korumak esasına dayalı bir politika izledi. ABD'nin 65 yıldan bugüne devam eden bu gerici saldırgan politikası, 1950'li yıllardan bu yana ırkçı-siyonist İsrail devletinin işlediği tüm suçlara zemin hazırladı. İran, Pakistan ve Türkiye'de askeri faşist cuntaları planlayıp destekledi. Irak'a karşı girişilen birinci körfez savaşı, 500 bin çocuğun katledilmesine neden olan vahşi ambargo ve 2003 Irak işgali gibi büyük kıyımlar gerçekleştirdi. ABD ile suç ortakları bu dönem boyunca yukarıda anılanların yanı sıra bölge halklarına karşı sayısız başka suç da işlediler.

65 yıla yayılan bu saldırgan emperyalist politika, ABD'nin Afganistan ve Irak bataklıklarına saplanması, Irak'la birlikte “üçlü şer eksenini” ilan edilen İran ve Suriye'yi dize getirme konusunda yaşanan fiyasko, İsrail'in Temmuz 2006'da Lübnan direnişi karşısında hezimete uğraması, dinci çeteler eliyle Beşar Esad yönetimine ve Suriye halklarına karşı kışkırtılan savaşı kazanamaması... Bu ve benzer gelişmeler, dünya jandarmasının Ortadoğu'daki gerilemesini kaçınılmaz hale getirdi. Bu aynı dönemde hem Rusya hem Çin gibi iki büyük emperyalist gücün bölgedeki etkilerini güçlendirmeleri, ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonyasında tamiri mümkün olmayan gedikler açmış durumda.

Son gelişmeler ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki hegemonyasının zayıflama sürecinde olduğunu belirgin şekilde gözler önüne seriyor. Bu eğilim yeni olmamakla birlikte, olayların daha somut görünümler kazanması, dünya jandarmasının bölgedeki gerileyişini tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta ortaya koyuyor. ABD hegemonyasının gerileyişi Ortadoğu ile sınırlı değil elbet. Tersine, jandarmalığı idame ettirme noktasında ortaya çıkan mali, siyasi, diplomatik, askeri alanlardaki zorlanma, kritik önem taşıyan Ortadoğu'da da yankısını buluyor. Ortadoğu'daki gerileme ise dünya jandarmalığının eskisi gibi devam ettirilmesi önündeki engelleri daha da büyütüyor. Nitekim “tek

kutupluluk” döneminin sona erdiği “çok kutuplu” bir dönemin başladığı, artık farklı güçler tarafından dile getirilmektedir.

Dünya jandarması “üçlü şer eksenini”ni kıramadı

11 Eylül 2001 saldırılarını gerekçe göstererek Afganistan'a saldıran ABD emperyalizmi, iktidara taşıdıkları Taliban yönetimini savaş aygıtı NATO'nun vahşette sınır tanımayan ağır bombardımanları eşliğinde yıktı. Afganistan'dan sonra namlular, “üçlü şer eksenini” diye kodlanan İran, Irak, Suriye üçlüsüne çevrildi. Dönemin ABD başkanı oğul George Bush ile neo-faşist/siyonist ekibi, Ortadoğu'nun merkezinde bulunan bu üç ülkeye sıranın geldiğini ilan ettiler.

Büyük Ortadoğu Projesi'ni (BOP) hayata geçirmek için “üçlü şer eksenini”nin kırılacağını küstahça ilan eden neo-faşist çete, Mart 2003'te Irak'a savaş ilan etti. 150 bin askerle saldırıya geçen ABD ile suç ortakları, Saddam Hüseyin'in çürümüş ordusunun hızla dağılması sayesinde çok zorlanmadan Irak'ı işgal etmeye muvaffak oldular. Ancak işgal, çetenin şefi Bush'un iddia ettiği gibi zaferle sonuçlanmadı. Tersine, Afganistan'la birlikte Irak, işgal ordularının içinde çırpındıkları birer bataklığa dönüştü. Irak bataklığından 10 yılda çıkabilen ABD, halen NATO ile birlikte Afganistan bataklığında debeleniyor.

ABD ordusu güçlü, son teknoloji ürünü silahlarla donanmış, vahşette sınır tanımayan tarihin tanık olduğu en tehlikeli savaş aygıtıdır. Ancak bu kadarı Irak bataklığından çıkıp Suriye ile İran'a saldırma planını hayata geçirmeye yetmedi. Bu durum tumturaklı

vaazlarla ilan edilen BOP'un fiyaskosunu tescil etti. Geçerken belirtelim ki, kendisini “BOP'un eşbaşkanı” ilan eden dönemin başbakanı AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın ABD-İsrail ikilisi adına tetikçilik yaparak Ortadoğu'nun ağası olma hevesleri de kursağında kalmıştı. Zira bu uçuk hevesler, BOP'un mutlak başarısına duyulan imandan kaynağını alıyordu.

“Yeni Ortadoğu'nun doğum sancıları”ndan ırkçı-siyonizmin hezimetine...

Kendi uydurması olan “yenilmez güç” efsanesiyle anılan İsrail ordusu Temmuz 2006'da Lübnan'a savaş ilan etti. Akıl almaz vahşetler sergileyen ırkçı-siyonist rejim, Birleşmiş Milletler kararlarıyla uluslararası tüm anlaşmaları pervasızca ayaklar altına aldı. Öyle ki, kadın ve çocukların sığındığı mekanları bile dünyanın gözleri önünde ABD-AB emperyalistlerinin desteğiyle bombaladı.

Batılı emperyalistlerin “demokrasi”, “insan hakları”, “uluslararası hukuk” söylemlerinin tümünü yerle bir eden İsrail vahşetine onay verilmesi, Hizbullah önderliğindeki Lübnan direnişinin kısa sürede ezileceği hesabına dayanıyordu. Nitekim neo-faşist çetenin mensubu dönemin ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, kameraların karşısına geçip, “Şu anda yeni bir Ortadoğu'nun doğum sancılarını izliyorsunuz” diye açıklama yapacak kadar pervasız ve kendinden emindi.

“Yeni Ortadoğu'nun doğumu” İsrail savaş aygıtının önce Lübnan ardından Filistin direnişlerini kolayca ezeceği, bundan sonra sıranın Suriye'ye geleceği, Suriye'nin işi bitirildikten sonra, yalnız kalacak olan “üçlü şer ekseninin en tehlikelisi” İran'ın defterini

hegemonyası zayıflarken inisiyatifi güçleniyor

dürmenin kolay olacağı hesaplarına dayanıyordu. Bu hedeflere ulaşılması emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki uşaklarının şiddetle arzuladığı bir şeydi. Ancak olayların seyri farklı oldu.

Emperyalist/siyonist merkezlerdeki hesap Lübnan'a uymadı. "Yenilmez güç" diye pohpohlanan İsrail ordusu, Lübnan direnişinin darbeleri altında, utanç verici bir şekilde Lübnan'dan çekildi. İsrail savaş aygıtı sivil halkı hedef aldığı için Lübnan halkı ağır bedeller ödedi. Fakat buna rağmen direniş emperyalist/siyonist güçlere ummadıkları bir hezimet yaşattı. İsrail savaş aygıtının "yenilmez güç" olduğu efsanesi de Yeni Ortadoğu Projesi de yerle bir oldu.

Dinci çeteler eliyle "vekalet savaşı" manevrası

Lübnan direnişi tarafından hezimete uğratılan İsrail, yıkıcı vahşi gücünü Gazze'ye yöneltti. Filistin halkı bir kez daha ağır bir bedeller ödedi ancak sonuna kadar direnmeyi de başardı. Böylece direnişi kırıp halkları köleleştirme saldırısı Filistin'de de geri tepti.

2010 yılının sonlarına doğru Tunus'ta patlak veren halk isyanı, kısa sürede emperyalizmin sadık kuklası Zeynel Abidin Bin Ali yönetimini yıktı. Tunus'un ardından Mısır'a sıçrayan isyan dalgası, ABD-İsrail ikilisinin bölgedeki en sadık uşaklarından biri olan Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'i de tarihin çöplüğüne havale etti. Halk isyanlarının devrimci bir mecrada ilerlemesini engellemek için Müslüman Kardeşler'i (İhvacılar) sahaya süren ABD ile işbirlikçileri, modeli AKP olan "ılımlı İslam"ı halklara dayattı. Ancak Mısır halkının İhvacılara karşı

gerçekleştirdiği büyük isyan, bu planın kısa sürede iskartaya çıkarılmasını zorunlu kıldı.

Emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki suç ortaklarının son kozu, dinci terör oldu. NATO ordularının Libya'yı yedi ay boyunca bombalaması sayesinde Muammer Kaddafi yönetiminin yıkılması kökten dinci çetelere yeni bir alan açtı. Libya'da cirit atmaya başlayan dinci çeteler, o günlerde Suriye'ye karşı yoğunlaştırılan savaşa katılmak üzere AKP iktidarı tarafından bu komşu ülkeye taşındı.

"ılımlı İslam" seçeneği çöpe atılınca ABD ile suç ortakları cihatçı çeteleri kullanmaya başladılar. Artık savaşın yoğunlaştığı alan Suriye cephesiydi. ABD'nin Ortadoğu hegemonyasını sarsan Rusya'nın Suriye yönetimini desteklemesi, bu ülkeyi hegemonya savaşının kritik cephesi haline getirdi. ABD ile bölgedeki suç ortakları 80 ülkeden devşirdikleri dinci tetikçileri Suriye'deki savaşa sürdürdüler. Eğittiler, finanse ettiler, silahlandırdılar... Afganistan, Irak, Libya'dan sonra Suriye'yi de yakıp yıktılar. Ancak tüm bunlara rağmen ne dinciler Suriye'de iktidarı ele geçirebildi ne ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonyasının zayıflaması durdurulabilirdi.

Bu arada Rusya'nın "yumuşak karnı" diye tabir edilen Ukrayna cephesini açan ABD ile batılı müttefikleri, gidişatı tersine çevirmeyi başaramadılar. Ortadoğu'da cihatçı tetikçileri kullanan emperyalistler, Ukrayna'da faşist çeteleri kullandılar. Suriye'de cihatçı çetelerin Ukrayna'da faşist çetelerin tetikçi olarak kullanılması, ABD hegemonyasındaki düşüşü durdurmaya yetmedi ama batılı emperyalistlerdeki ahlaki çöküşün doruklarda olduğunu gözler önüne serdi.

Ortadoğu'da Rusya'nın inisiyatifi öne çıkıyor

Ortadoğu çalkantılı bir dönemden geçmesine rağmen, Rusya'nın kendi içinde net ve tutarlı bir bölge politikası oldu. Libya'yla ilgili BM Güvenlik Konseyi'ndeki oylamada Çin'le birlikte çekimser kalan Rusya, ciddi bir hata yaptığını kısa sürede anladı. Zira BM kararı güya Libya'yı korumayı amaçlıyordu. Oysa NATO orduları yedi ay boyunca Libya'yı bombalayarak Kaddafi yönetimini yıkmış ve en az 30 bin kişinin ölümüne sebep olmuştu. Libya olayında batılı emperyalistler tarafından ters köşe yatırılan Rusya-Çin ikilisi ondan sonra net bir tutum içinde oldular.

Bu dönemde diplomasiye ağırlık veren Rusya, uluslararası anlaşmaları temel alan çizgiye sadık kaldı. Hem Ortadoğu'daki çıkarlarını savundu hem batılı emperyalistlerin kuşatma ve kışkırtmalarına karşı durabildi. Tek kutuplu dönemin bittiğini, çok kutuplu bir dünya sisteminin kurulması gerektiğini savunan Rusya, bu tutumu ile Ortadoğu'daki etkisini giderek arttırdı. İran ve Suriye ile yakın işbirliği içinde olan Irak'la ilişkiler geliştiren Rusya, bölgenin etkili gücü Mısır'da da işbirliğini güçlendirmeye başladı.

İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin büyük bir halk isyanı ve askeri darbe ile devrilmesinden sonra Mısır, ABD ile işbirliğine devam etmekle birlikte, Rusya ile ilişkilerde yeni bir dönem başlattı. Geçen günlerde Mısır Cumhurbaşkanı Abdulfettah el Sisi'nin Moskova'ya dördüncü ziyaretini gerçekleştirmesi, iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişimi hakkında fikir veriyor. Nükleer programıyla ilgili İran'la anlaşmaya varılmasında da etkin bir rol oynayan Rusya, kendi emperyalist çıkarları ekseninde Suriye, Irak ve Yemen'de devam eden çatışmaların sona ermesi ve cihatçı çetelere karşı etkili bir mücadelenin örülmesi yönünde de daha etkin bir çaba harcıyor. Tüm bunlar Ortadoğu ülkelerinin Rusya ile ilişkileri geliştirme eğilimini güçlendiriyor.

Mısır, Ürdün, Körfez ülkeleri...

Mısır ve Ürdün'ün yanı sıra Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhleri de son dönemde Moskova'ya yönelmeye başladılar. Bu rejimler ABD ile utanç verici bir uşaklık ilişkisi içinde olmalarına rağmen, güç dengelerindeki değişimi göz ardı edemiyorlar. ABD'nin zayıflayan, Rusya'nın güçlenen rollerini dikkate alan Körfez şeyhleri, Washington'la işbirliğine devam ederken Moskova ile de işbirliğini geliştirmenin yollarını arıyorlar.

Özellikle Yemen halkına karşı devam eden gerici savaşın baş sorumlusu da olan Suudi rejimi, içine

yuvardıldığı bataklıktan kurtulmak için Rusya'dan yardım istemeye başladı. Buna karşılık Rusya, bölgesel çıkarları gereği, sorunun Yemen'den ibaret olmadığını, Suriye, Irak ve diğer bölge ülkelerinde de sorunlar olduğunu ve Batılı emperyalistlerin karşısında desteklediği İran'la Suriye'nin de dahil olacağı bölge ülkelerinin "teröre karşı koalisyon" kurlarını gerektiğini hatırlatıyor.

Suriye'deki savaştan çıkış yolu konusunda Suudi Arabistan dahil Körfez ülkelerinde de Rusya'nın çözüm önerisine yaklaşma eğiliminin gelişmeye başladığı gözleniyor. Suriye'ye karşı vahşi savaşın (Türkiye-Katar ikilisi ile birlikte) baş sorumlusu olan Suudi Arabistan'da bile, krallık ailesinin bir kesiminin Rusya'nın girişimine itiraz etmediğini ortaya koyan veriler mevcut. Bu arada Suudi rejiminin Esad yönetimiyle üçüncü ülkeler aracılığıyla iletişime geçtiğine dair ciddi iddialar da var.

Gericiliğin kalesi Suudi rejimi, Rusya'ya yüklü miktarda rüşvet önererek Suriye politikasında değişiklik yapmasını talep etmiş ancak bu girişimi fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Son gelişmeler Suudi rejimi içinde farklı eğilimlerin oluştuğuna, bir kesimin Suriye politikasında değişikliğe karşı çıktığına, diğer bir kesimin ise Rusya'nın inisiyatifini tartışmaya açık olduğuna işaret ediyor.

Mısır yönetiminin Rusya ile yaklaşması, özellikle Suriye'deki cihatçı çetelere karşı Putin yönetiminin önerdiği cepheye sıcak bakması, Suudi rejimi üzerinde baskı yaratıyor. Mısır'ın IŞİD terörüne karşı net bir tutum almasının, tüm Arap dünyası üzerinde etkili olması kaçınılmaz. Zira Mısır'ın Arap dünyasındaki ağırlığı dikkate alındığında, diğer Arap ülkelerinin Kahire yönetiminin yeni politikasını yok sayan bir tutum içinde olmaları olası görünmüyor.

İşbirliği alanları genişliyor

Mısır dahil, Arap rejimleri ABD ile işbirliğini terk ediyor değiller. Bu işbirliği devam etmekle birlikte, Rusya ile işbirliğinin de artık kaçınılmaz olduğu anlaşılıyor. ABD'nin bu gelişmeleri önleme şansı kalmadı. Görüldüğü kadarıyla dünya jandarmalığı zayıflayan ABD'nin bu gelişmelere katlanmaktan başka seçeneği bulunmuyor. Rusya'yı Ukrayna üzerinden sıkıştırmaya çalışan ABD, buna rağmen Putin yönetiminin Ortadoğu'da güçlenmesini önleme olanaklarından yoksun görünüyor. Kuşkusuz ki iki güç arasındaki rekabet ve dolaylı çatışmalar devam edecek. Zira dünya jandarması ABD'nin etkisi zayıflasa da, halen bölgeyi karıştırabilecek ve Rusya'ya karşı yeni

hamleler gerçekleştirecek imkanlara sahip

ABD-Rusya arası gerilim ve karşılıklı hamleler devam ederken Putin'in başlattığı inisiyatif, "teröre karşı ortak cephe" oluşturmanın çok ötesine uzanıyor. Mısır başta olmak üzere Arap ülkeleriyle ekonomik, ticari ve askeri alanlarda da işbirliğinin geliştiği gözleniyor. Moskova'yı ziyaret eden Arap devlet başkanlarının Putin yönetimiyle imzaladıkları anlaşmalar, işbirliğinin çok yönlü bir genişleme sürecine girdiğine işaret ediyor.

El Sisi ile aynı günlerde Moskova'yı ziyaret Ürdün Kralı Abdullah da Rusya ile işbirliğini geliştirme sürecini başlattı. Görünen o ki, hem Batılı emperyalistlerle hem siyonist İsrail'le yakın ilişkiler içinde bulunan Ürdün Kralı Abdullah da, gelinen yerde kaderini tümüyle Batılı emperyalistlere bağlamanın akılcı bir seçenek olmadığını düşünenler kervanına katılmış.

"İŞİD'e karşı mücadele koalisyonu"

Rusya'nın önerdiği -IŞİD başta olmak üzere- "dinci teröre karşı ortak cephe" oluşturma önerisinin sadece Suriye, İran ve Irak tarafından değil Mısır, Ürdün, bazı Körfez ülkeleri, hatta Suudi Arabistan rejiminin en azından bir kanadı tarafından da kabul göreceğine dair yaygın bir kanı var.

Rusya önerisinin kabul görmesinde hem

IŞİD tehdidinden kaygı duyulması hem ABD ile müttefiklerinin bu tehdide karşı mücadele konusunda samimi olmadıklarının anlaşılmasının önemli bir rolü oldu. Dinci terörün Rusya'ya uzanma tehlikesi, Putin yönetiminin bu konuda ciddi bir hassasiyet göstermesini sağlıyor. Bu da IŞİD tehdidinden kaygılı olan ve ABD'ye güvenmeyen devletlerin Rusya'nın önerdiği cepheye -en azından verili koşullarda- sıcak bakmalarını sağlıyor. Bu arada Putin yönetiminin Türkiye'yi de bu koalisyona dahil etmeye çalıştığı, ancak AKP iktidarı yıkılmadan bunun gerçekleşmesinin çok güç olacağı yönünde değerlendirmeler de var.

Her koşulda halkların kardeşliği ve enternasyonal dayanışma

Görünen o ki ABD, İsrail ve sadık işbirlikçilerinin karşı ataklar geliştirme ihtimalinin yüksek olmasına rağmen, emperyalist Rusya'nın Ortadoğu'da geliştirdiği inisiyatif önümüzdeki dönemde ivmelenerek devam edecek. Nesnel olarak bu olgu, bütün bir bölgenin emperyalist nüfuz mücadelelerinin arenası haline geleceğini, bunun ise yıkıcı bir bölgesel savaş tehdidini güçlendireceğini göstermektedir. Sadece son dört yıldır Suriye'de olup bitene bakmak dahi, bu gerçeği tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Rusya çok kutuplu dünya sisteminde emperyalist bir güç odağı olmaya doğru ilerlerken, bölge genelinde gerici burjuva rejimler, hatta Ortaçağ kalıntısı krallar yine işbaşında olacaktır. Gelişmeler doğrultusunda işbirliği içerisinde olan güçler ve dengeler farklılaşsa da, IŞİD gibi bir vebayı yaratan kapitalist/emperyalist sistemin egemenliği devam edecektir.

Gericiler ön yargıları yıkmak, halen dayatılan etnik, dinsel, mezhepsel boğazlaşmaların önüne geçmek için halkların kardeşliğini bölge geneline yaymak, her tür sömürü, baskı ve eşitsizliğin kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele eden işçi emekçilerle siyasi temsilcileri olan devrimci hareketler arasında enternasyonal dayanışmayı güçlendirmek, halen çözülmesi gereken acil sorunlardır. Ortadoğu'da emekçilerin kardeşçe yaşayabilecekleri bir geleceğin kurulması, ancak halklar arası güçlü kardeşlik bağlarının örülmesi ve anti-kapitalist/anti-emperyalist mücadeleyi yükselten güçler arası enternasyonal dayanışmanın yaygınlaştırılmasıyla mümkün olacaktır.

Emperyalistlerden Donbass görüşmesi

Alman, Fransız ve Rus emperyalizminin temsilcileri, Ukrayna'da artan çatışmaları ele almak için bir görüşme gerçekleştirdi.

Alman hükümet sözcüsü Steffen Seibert'in görüşmeyle ilgili yaptığı yazılı açıklamada liderlerin Donbass bölgesindeki durumun iyileştirilmesi için Minsk Anlaşması'nın temel teşkil ettiği yönünde hemfikir oldukları belirtildi.

Açıklamada hükümet ve devlet başkanlarının ateşkesin sağlanması için üçlü temas grubunun çabalarını desteklediklerine dikkat çekilerek bu ateşkesin 100 kalibreden küçük silahların da yer aldığı ağır silahların çekilmesini de kapsaması gerektiği belirtildi. Ek olarak, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'nın (AGİT) rolünün ve özel gözlemcilerin güvenliğinin ve hareket etme

özgürlüğünün önemli olduğuna işaret edildi.

Açıklamada ayrıca liderlerin Minsk Anlaşması'nda yer alan siyasi süreci de ele aldıkları belirtilirken yerel seçimlerin AGİT standartlarına göre ve İnsan Hakları (ODIHR) gözetiminde Ukrayna yasalarına uygun yapılması gerektiği söylendi. Diğer yandan Hollande ve Merkel'in bağımsızlık yanlısı milislerin bulunduğu bölgelerde 'anlaşmaya uygun olmayan ayrı seçimler yapılmasının Minsk sürecini tehlikeye sokacağı' şantajını yaptığı bildirildi.

Amerikancı Ukrayna rejimi, Minsk Anlaşması ile çizilen sınır hatlarına son zamanlarda askeri takviye yapmıştı. Bölgede 'tam kapsamlı savaş' uyarıları yapılırken, Ukrayna Devlet Başkanı'nın Donbass'a özel statü verilmeyeceğini açıklaması da gerilimi tırmandırmıştı.

Kime karşı, kiminle ne için savaşacağız?

Kapitalist-emperyalist devletler kapitalist üretimin içerisine girdiği krizin sonuçlarını bağımlı ülkelere ihraç ederek kapitalist sistemin birikmiş sorunlarına çare bulmayı umuyorlar. Ortadoğu ve Ukrayna'da yaşanan gerici savaşların arkasında bu emperyalist amaçlar vardır. Birinci ve ikinci emperyalist dünya savaşları öncesinde de aynı yolu izleyen emperyalist devletler, paylaşım savaşlarını mali sermayenin 'anavatanından' uzak diyarlarda sürdürmeye çalıştılar, ancak tutuşturdukları yangın alevlerinin evlerinin bacasını sarmasını önleyemediler. Kapitalist özel mülkiyet sisteminin bağrında barındırdığı zincirlerinden boşalan vahşet ve barbarlık yer yuvarlağımızı tam bir kan gölüne çevirdi. Milyonlarca insan, kapitalizmin dünyayı paylaşma savaşlarında yaşamını yitirdi, yüz milyonlarca insan sakat kalırken, doğa tam bir yıkıma uğratıldı. Üretici güçler tahrip edildi, ülkeler yerle bir edildi. Savaşın yol açtığı yıkıntıları sermayenin yeniden üretimi için fırsata çeviren burjuvazi, eseri olan savaş yıkıntıları üzerinden sağladığı ekonomik büyümeyi krizden çıkışın başarısı olarak sundu. Yıkılan, yerle bir olan yolların, köprü ve evlerin, yok edilen üretici güçlerin yeniden kurulması için, hummalı bir çalışma başlattı. Savaşların yol açtığı yıkımlar üzerinden sağlanan, sermayenin yeniden üretim süreci kapitalist üretimin bağrında taşıdığı ölümcül çelişki ve çatışmaları çok daha kapsamlı olarak harekete geçirdi. Sermayenin yeniden üretiminde rekabet savaşlarında üstün gelme dürtüsüyle, üretici güçlerin ilerlemesinde elde edilen gelişme insanlığa ve doğaya karşı çok daha kapsamlı yıkıcı sonuçlar üretti. Savaş yıkıntılarının sermayenin yeniden üretilmesi için sağladığı olanaklar, çok geçmeden kapitalist üretimin çok daha kapsamlı ve yıkıcı bir krize girmesinin nedeni oldu.

Emperyalist kapitalizmin yüz yıllık tarihinde 1. ve 2. Emperyalist Dünya Savaşı'na yol açan iki büyük evrensel krize tanık oldu insanlık. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sona ermesinden yarım yüz yıl sonra, kapitalist üretim yeniden boylu boyunca evrensel bir krize saplandı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'dan sonra içerisine girdiği krizlerin yıkıcı sonuçlarını bağımlı ülkelere fatura etmesi ve sosyalist inşa yolunda ilerleyen ülkelerin tasfiye edilmesinin sağladığı pazarların genişlemesi olanağıyla nisbeten hafif atlatan emperyalist kapitalist sistemin iki binli yılların başında saplandığı bataklıktan kurtulması aynı kolaylıkta(!) olmayacaktır.

Kapitalist üretim sürecinin biriktirdiği çok yönlü krizin dinamikleri, kapitalist sistemin çöküşü için görünenden çok daha büyük olanakları insanlık toplumunun önüne koyuyor. Kapitalist üretim sürecinin sınırlarına sığmayan üretici güçler ya bundan önceki savaşlarla kıyaslanmayacak büyüklükte bir yıkımın, barbarlığın hedefi olup burjuvazi tarafından yıkıma uğratılacaktır ya da toplumsal ihtiyaçların karşılanmasını amaçlayan, kolektif üretime denk düşen sosyalizm kurularak, kapitalist barbarlık aşılacaktır. Üretici güçlerin gelişkinlik düzeyi orta yol bırakmamıştır.

Kapitalist üretim tarzının yıkımının koşullarını

Kapitalist üretim sürecinin sınırlarına sığmayan üretici güçler ya bundan önceki savaşlarla kıyaslanmayacak büyüklükte bir yıkımın, barbarlığın hedefi olup burjuvazi tarafından yıkıma uğratılacaktır ya da toplumsal ihtiyaçların karşılanmasını amaçlayan, kolektif üretime denk düşen sosyalizm kurularak, kapitalist barbarlık aşılacaktır.

hazırlayan, bunalımların sebebi olan büyük sanayinin gelişmesinin ortaya çıkardığı çelişkinin anlamsızlığını Engels şöyle ifade ediyor; 'Nasıl ki gelişmenin belli bir aşamasında manifaktür feodal üretim tarzı ile çatışma haline geldi ise, şimdide aynı şekilde, büyük sanayi feodal üretimin yerini alan burjuva üretim düzeni ile çatışma haline girmiştir. Bu düzenle, kapitalist üretim tarzının dar çerçevesiyle bağlanmış bulunan büyük sanayi, bir yandan tümüyle halkın büyük yığınının gittikçe artan proleterleşmesine yol açarken öte yandan sürümü olanaksız gittikçe daha önemli miktarda üretim yaratır. Aşırı üretim ve yığınların yoksulluğu, her biri ötekinin nedeni olmak üzere, işte büyük sanayinin sonucu olan ve kaçınılmaz olarak üretim tarzının biçim değiştirmesi yoluyla üretici güçlerin özgürlüğünü gerektiren anlamsız çelişki budur.' (*Marks Engels Felsefe incelemeleri sf. 53,54*)

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı hazırlayan bunalımın ortaya çıkardığı olanakları değişik biçimler altında zuhur eden oportünizmi ideolojik olarak ezerek etkisizleştirmiş, çok yönlü mücadeleler içerisinde sinanıp çelikleşmiş devrimci bir program ve partiyle karşılayan Bolşevikler, kapitalizmin krizini devrimin olanaklarına dönüştürmenin başarılı bir örneğini verdiler. Gerici haksız savaşlara karşı barış mücadelesini, proleteryanın ve emekçilerin güncel sınıfsal talepleriyle, devrim ve sosyalizm davasıyla birleştirdiler. Buna karşılık Lenin'in başında bulunduğu Bolşeviklerden çok daha büyük parti ve ünlü liderlere sahip olanlar, hesaplaşma günü geldiğinde

devrimci bir parti ve programdan yoksun olmalarının dramatik sonuçlarını yaşadılar. Emperyalist savaşa karşı barış mücadelesini sınıfsal özünden kopartarak amaçlaştırdılar. Barış mücadelesini(!) diplomasi oyunlarına, burjuvazinin insafına havale ettiler. Barış için mücadeleyi sınıfsal özünden kopartmanın bedelini ağır bir ihanetle ödediler. Devrimci amaçları unutanlar kitlelerden tecrit olmamak demagojisine sarılarak emperyalist haydutlar kampından birinin ve kendi burjuva devletlerinin emrine girdiler. Barışçıl dönemin uzlaşmacı zemininde burjuva parlamento ve sendikalarda elde ettikleri başarılarla övünen, uydurdukları sosyalreformist hayallerle işçi sınıfı ve emekçileri aldatıp oyalayanlar birer hain olarak barikatın karşı tarafında yerlerini aldılar. Burjuvaziye hizmette okadar ileri gitiler ki, eski yoldaşlarını katletmekten bile geri durmadılar.

Tarih şimdi devrimci olma, devrim yapma iddiasında olan partileri ve sınıfları yeniden sınava tabi tutuyor. Dünyamızda yalnız emperyalist işgal ve yağma savaşları yaşanmıyor, bu vahşete karşı olduğu gibi burjuvazinin azgın sömürsüne karşı da işçi sınıfı ve emekçiler ayakta, direniyorlar. Kapitalist üretim ilişkilerinin sınırlarına sığmayan büyük sanayii 'önsel' olarak 'gerçekleşebilir' sosyalist 'ereklar' için yeterli zemini fazlasıyla hazırlamıştır. Şimdi asıl olan ne istediğini bilen 'sayısız bireylerin' bu amacı gerçekleştirecek devrimci araçları yaratma yeteneğini gösterip gösteremeyeceklerindedir.

Lübnan ve Irak'ta yükselen kitle hareketleri

Emperyalist güçler arasındaki rekabetin Ortadoğu halklarına dayattığı cehennem koşulları son olarak Lübnan ve Irak'ta kitle hareketlerinin yükselmesine yol açmış bulunuyor. Bu hareketlerin elbette ki bir geçmişi bulunuyor. Keza 2011 yılında Tunus ve Mısır'da yanan ateş buralara da sıçramış, buralardaki büyük kitle hareketlerinin bu ülkelere yansımaları olmuştu. Bununla beraber elbette ki Lübnan ve Irak'ın kendine özgü koşulları da bu süreçlerde etkili olmuştur. Bu ülke emekçilerinin yükselen mücadeleleri ve buradan çıkarılabilecek bazı sonuçlar, başta Türkiye'nin sömürülen ve ezilen sınıfları olmak üzere tüm Ortadoğu'nun emekçi halklarına ışık tutacaktır.

Mezhepsel savaşlar emekçileri parçalıyor

Öncelikle her iki ülkenin içerisinde bulunduğu koşulların temelinde emperyalist kapitalizmin bu ülke emekçilerini daha ağır sömürü koşullarına sürüklediği gerçeği yatmaktadır. Her şeyden önce bütün bir bölgede farklı ulusal, etnik, mezhepsel kökenlere dayalı bir işçi-emekçi nüfus yer almaktadır. Esasen bölge halkları yüzyıllardır iç içe geçerek bu kökenleri silikleştirebilecek bir yaşam olanağına sahip olsa da, bu ayrımlar sermayenin lehine olduğu için korunmaktadır. Çünkü bu gibi kültürel kimlik siyaseti sayesinde sınıfsal ayrımların, çatışmaların üzeri örtülebilmektedir. Sınıfsal çatışmaların keskinleştiği dönemlerde sermayenin emekçilere göre daha örgütlü siyasal temsilcileri, mezhepsel çatışmaları öne çıkararak sınıfsal ayrımların netleşmesine engel olmuştur.

Bu durum çok açık bir şekilde her iki ülkede de gözlemlenmektedir. Gerek dinci-gerici çeteler eliyle farklı kesimlere yönelen katliamlar, gerekse de siyasal temsilciler arasındaki bu gibi sözde kimlik farklılıklarının öne çıkartılması bunlara örnektir.

ABD'nin Saddam Hüseyin üzerinden bölgeye nüfuz etme çabası, 1980-88 arasında İran'a savaş açması, Kuveyt işgaliyle birlikte ABD'nin Körfez Savaşı'nı

başlatarak bölgeye daha doğrudan nüfuz etmesi, sonrasında 2003 işgali ve Saddam'ın 'yakalanması' sürecinde güçlenen El-Kaide, IŞİD gibi dinci-gerici çeteler eliyle Iraklı emekçi halklara bugün dayatılan barbarlık ve sömürü düzeni, bu mezhepsel çatışma politikalarının bir sonucudur. Bu sayede de emekçiler adeta köleleştirilmeye çalışılmış, emperyalist kapitalizm de bu kirli savaşlar üzerinden düzenini devam ettirmeyi hedeflemiştir.

Lübnan'da daha da karmaşık bir şekilde bu çatışmalar yaşanmaktadır. Her şeyden önce ülkenin 18 farklı dinsel-mezhepsel gruptan oluştuğu, sermayenin siyasal kurumlarında bu ayrışma üzerinden bir

paylaşım yapıldığı bir görüntü vardır. Ve bu görüntü, bu mezhepsel ayrışmaların daha da önplanda olması hedefiyle bizzat burjuvazi eliyle yaratılmıştır. Diğer yandan ülkede, Şii Müslüman kökene dayanan, İsrail siyonizmine karşı mücadele veren, Lübnan Hizbullahı etkin bir konumdadır. Ezilen, sömürülen kesimlerin mücadelesini düzen içi sınırlarda tutsa da ABD'nin bölgedeki hegemonyasını zayıflatmış için emekçi halklara ve Hizbullah'a karşı gerek İsrail, gerekse Irak'taki gerici çetelerin uzantıları sürekli bir savaş sürdürmektedir. Bunlar yaptıkları katliamlarla, bombalama eylemleriyle emekçileri mezhepsel çatışmalara yönlendirmeye, Hizbullah'ı ve İran'ı zayıflatmaya, bölgedeki hegemonyalarını güvence altına almaya çabalamaktadır. Diğer yandan da bu çatışma ortamı üzerinden büyük silah tekellerinin kârları gerçekleştirilmektedir.

Irak ve Lübnan'da sömürülen sınıflar, mezhepsel çatışmalarla birbirlerine karşı kışkırtılırken sermaye sınıfları bundan kâr etmekte ve esasta da kendi düzenlerinin devamlılığını sağlamaktadır. Fakat emekçiler bu durumun gittikçe farkına varmaktadır. Zira bugün hem Irak, hem de Lübnan'da sokaklara çıkan emekçiler de ABD politikalarına ve mezhep çatışmalarına karşı birlik vurgularıyla harekete geçmektedir. Özellikle Irak'ta kitlelerin bu çağrılarını göze çarpmaktadır.

Ekonomik ve siyasi krizler, çürüten sömürü düzeni

Bölgede kızışan emperyalist rekabetin ve buna paralel olarak derinleşen savaşın diğer bir etkisi de ülkelerdeki sosyoekonomik koşullar üzerinde

Lübnan'da Çevre Bakanlığı işgal edildi

Lübnan'da çöplerin toplanmamasına ile başlayan ve hükümete ultimatoma verilerek ara verilen eylemler, Çevre Bakanlığı'nın işgal edilmesiyle devam etti. "Kokunuz Çıktı" adlı platformun üyeleri, Çevre Bakanlığı içine girerek işgal eylemi başlattı ve Çevre Bakanı Muhammed Maşnuk'u istifaya çağırdı.

İşgal eyleminin ardından bakanlık dışında da kitle toplanmaya başlarken polis de taleplerinde ısrarcı olan eylemcilere saldırı hazırlığı yapmaya başladı. Gazeteciler eylemin olduğu yerden uzaklaşmaları için tehdit edilirken bir televizyon kanalının da canlı yayın kablolu kesildi.

Basının uzaklaştırılmasının ardından ise polis saldırısı başladı. İşgal eylemcilerine destek için bakanlık önünde toplanan eylemciler "Hükümet istifa!" sloganlarını haykırırken bir eylemci polis saldırısına dair "Elektriği ve suyu kestikten sonra

içeri girdiler. Ve biz ayrılırken polis hiçbir gerekçe olmaksızın herkesin başına vurdu" ifadelerini kullandı. Saldırı nedeniyle birçok kişi yaralanırken bir kadın eylemci de hastaneye kaldırılarak tedavi altına alındı. Bakanlık önünde sürdürülen eyleme de polis saldırdı.

Çevre Bakanı Maşnuk ise görevinden ayrılmayacağını açıkladı. Ancak Maşnuk, çöp sorunu ile ilgilenen komitedeki görevinden çekildi.

Lübnan tarihinin en kalabalık eylemleri olarak anılan protestolara katılan eylemcilerden Hani Ebu Hamdan "Bu siyasetçilerden yakayı kurtarmak için devrim istiyoruz" dedi. 23 yaşındaki eylemci "İktidarı istiyoruz. Su istiyoruz. Sokaklarda çöp görmek istemiyoruz. Bu siyasetçiler artık gitsin" ifadelerini kullandı.

olmaktadır. İki ülkede de emekçilerin öfkeleri bürokratik yozlaşmayla paralel alenen yapılan yolsuzluklara yönelmektedir. Irak'ta daha etkin bir merkezi hükümet ve bu hükümetin yaptığı yolsuzluklar, emekçilere dayattığı ağır sömürü koşulları ve siyasal baskı politikaları öfkenin kaynağıdır. Lübnan'da ise her ne kadar mesele "çöp krizi" ile alevlenmiş olsa da yüksek işsizlik oranları, özellikle gençliğin geleceksizliğe terk edilmesi, bütün bunlara paralel yaşanan siyasal istikrarsızlık, yönetenlerin yapmış oldukları yolsuzluklar, mücadeleye dönük baskılar emekçilerin günlerdir sokaklarda olmasının başlıca nedenleridir.

Bütün bu başlıklara dair tepkilerin taşıyıcısı emekçi kitleler ise sokaklarda birleşeler de siyasal örgütlülükleri oldukça zayıftır. Bu açıdan sermayenin temsilcisi siyasal odaklar hareketi zayıflatma, kendi çıkarları doğrultusunda yön verme imkanlarına daha fazla sahiptir. Ancak bu şu demek değildir; bu hareketi 'birileri' başlattı, "eylemleri emperyalistler organize ediyor" vb. Hatırlanacağı üzere Suriye'de emperyalist savaş başlamadan önce de emekçiler Esad diktatörlüğüne, onun baskıcı ve sömürücü politikalarına karşı sokaklara çıkmıştı. Bu da birilerinin ülke üzerindeki oyunu olarak ortaya çıkmamış, emekçiler bir öfke patlamasıyla kendiliğinden bir şekilde meşru mücadeleye atılmışlardı. Ancak siyasal örgütlülüğü güçlü olan, kitlelerin taleplerine yön verme kabiliyeti daha yüksek olan sermaye sınıfları hareketi zayıflatmış, emperyalistlerin bizzat müdahalesi sonucunda da ülke mezhepsel temellere dayanan bir savaşa sürüklenmişti.

Lübnan ve Irak'ta da emekçiler böyle bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Her ne kadar emekçiler birlik vurgusunu öne çıkarsalar da, sermaye temsilcilerinin örgütlü müdahaleleriyle bu birlik mezhepsel bölünmelere, belli kökenlerin imha ve asimilasyon politikalarına dönüşme eğilimi taşımaktadır. Düzenin siyasal temsilcilerinin istifa etmesi talepleri mutlaka emekçilerin bağımsız siyasal örgütlülüğünü büyütme adımlarıyla, sosyal sorunlar üzerinden taleplerle ve sermaye devletlerinin kurumlarına yönelerek devam etmelidir. Nitekim Lübnan'da buna dair bir eğilim de vardır. Düzen içi siyasal odaklar ve hatta hareketi başlatan #YouStink organizasyonu, kitle hareketinin radikalleşmesini eleştirip "Lübnan'ın 'istikrarına' ve güvenliğine zarar verdiğini" öne sürdükçe hareketin gerisine düşmüştür. Eylemleri ertelediklerini açıkladıklarında bunun kitlelerde pek bir karşılığı olmamıştır. Ardından ise söylediklerini geri almak ve "çöp krizi"ni öne çıkartan açıklamalar yapmak zorunda kalmıştır. Eylemler bakanlık işgalleriyle, devletin kolluk güçlerinin baskılarını tanımayan eylemlerle devam etmektedir. Fakat hareketin tek başına radikal biçimlerde kendini göstermesi, onun kazanımlarının güvencesi olmayacaktır. Bunlar sermaye iktidarının kökünü kazıyacak devrimci politik örgütlerin güçlenmesiyle, hareketin devrimci bir önderlik altında birleşmesiyle ve sonuçta da sermaye devletinin yıkılmasıyla ancak güvencelenebilecektir.

Lübnan ve Irak'ta yaşanan sosyoekonomik sorunların giderek yakıcılaşması, sermayenin siyasal temsilcilerinin, yöneticilerinin bürokrasi üzerinden kendi çıkarlarını emekçilerin çıkarlarının karşısına koyması, kendi düzenlerini korumak adına siyasal baskıları arttırmaları ve bütün bunların arkasındaki emperyalist kapitalizmin emekçileri yüz yüze bıraktığı kirli savaş, kitlelerin öfkesini patlama noktasına taşımıştır.

C. Ekin

Hindistan ve Endonezya'da grevler

Hindistan'da 150 milyon kişilik grev

Hindistan'da Narendra Modi'nin başkanlığını yaptığı hükümetin sermaye için yaptığı iş kanunu değişikliğine karşı bir günlük genel grev ilan edildi. Yasa değişikliğinin işçilerin haklarını tırpanlayacağına dikkat çeken 10 sendika, aldıkları genel grev kararına kamu ve özel sektörden 150 milyon işçinin uyduğunu belirtti. Bu sendikaların daha önce sundukları 12 maddelik talep listesi hükümet tarafından kabul edilmediği için grev ilan edildi.

Ülkedeki birçok kentte çeşitli sendikalara üye işçiler, sokaklara çıkarak hükümetin saldırı tasarısını protesto etti.

Grev hakkında açıklama yapan Maden İşçileri Federasyonu Sekreteri Deepak Mishra ve Hindistan Sendikalar Birliği Genel Sekreteri Tapan Sen, Modi hükümetini verdikleri sözleri tutmamakla suçlayarak hükümetin kapitalistlerin yanında yer aldığını belirtti.

Kısıntılarla grevi engellemeye çalışan hükümet ise işçilere, 'ulusun çıkarları' için greve katılmama çağrısı yaptı. Çalışma Bakanı Bandaru Dattatreya, "İşçilerimiz ve ulusumuzun çıkarları için sendikalardan grev kararından vazgeçmelerini istiyorum" dedi. Hükümet ve işçi sendikaları arasında yapılan görüşmelerin devam ettiğini belirten Çalışma Bakanı, işçilerin haklarının kendileri için öncelikli olduğu yalanını savurdu. Yandaş sendikalar, Emekçi Sendika (BMS) ile İşçi Sendikaları

Ön Cephesi (NFITU) ise greve katılmayacaklarını ve hükümete zaman tanınması gerektiğini açıkladı.

Endonezya'da on binler grevde

Endonezya'da on binlerce işçi, Endonezya İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun çağrısı ile başkent Cakarta'da bir araya gelerek kölelik ücretlerini ve Çin'den işçi getirilmesi planını protesto etti. Bunderan HI Meydanı'nda toplanan 50 bine yakın işçi, Cumhurbaşkanı Joko Widodo'yu teşhir eden sloganlar attı ve taleplerinin yazılı olduğu pankartlar taşıdı.

Bir günlük grev yaparak sokakları dolduran işçiler, yüzde 30 oranında zam taleplerini dillendirdi ve özel sektörün Çin'den işçi getirme önerisini protesto etti. Endonezya İşçi Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Mudhofir Khamid, konuyla ilgili yaptığı basın toplantısında grev ile birlikte haklarını istediklerini belirterek yabancı işçilerin yerli işçiler üzerinde baskı oluşturduğuna değindi. Yüzde 30 zam istediklerini belirten Khamid, "Eğer isteklerimize cevap verilmezse, protestolar daha büyük olarak devam edecek" ifadelerini kullandı. Eylem nedeniyle Cumhurbaşkanlığı Sarayı çevresinde birçok ana yol trafiğe kapatılırken polis, dikenli tellerle çevreye barikatlar kurdu. İşçiler, 2013 yılında da greve giderek ücretlerinin arttırılmasını istemiş ve ücretlere yüzde 44 oranında zam yapılmıştı.

Malezya'da yolsuzluk protestoları

Malezya'nın başkenti Kuala Lumpur başta olmak üzere çeşitli kentlerde 30-31 Ağustos günleri protesto gösterileri düzenlendi. Kitleler Başbakan Necip Rezak'ın 1MDB adlı devlet fonundan 700 milyon doları kendi hesabına geçirerek yolsuzluk yaptığını belirterek ayağa kalktılar. Eylemlerde 2006 yılının sonunda kurulan ve seçimlerde yapılan yolsuzluklara tepki göstererek adil, güvenli ve özgür seçim talebiyle öne çıkan 'Bersih' adlı bir sivil toplum kuruluşunun ağırlığı bulunuyor.

Hükümet yetkilileri yolsuzluk yapıldığını reddederek eylemlerin Malezya'yı istikrarsızlaştırmak için düzenlendiğini iddia etti. Buna ek olarak yapılan eylemler de devlet tarafından yasadışı ilan edildi. Cumartesi günü Kuala Lumpur, Kota Kinabalu ve Kuching kentlerinde yapılan eylemlerde polis ablukası yaşanırken polisin yeterli olmaması durumunda ordunun da hazırlandığı bildirildi.

Necip Rezak'ın da desteğiyle 2009 yılında

kurulan 1MDB fonu, Kuala Lumpur'u bir finans merkezine dönüştürme amacını taşıyordu. Bu fonun borç batağında olduğu belirtilirken fonun yöneticileri de Rezak'a para aktarımının usulsüz olmadığını, 700 milyon dolarlık transferin "siyasal bağış" olduğunu iddia etti. Necip Rezak ve hükümet yetkilileri herhangi bir yolsuzluk olmadığını iddia etseler de para transferi, fonun hesaplarında yapılan incelemeler sonucunda ortaya çıktı. Ayrıca Ağustos ayının başında fonun yolsuzluk yaptığına dair haberler yayınlayan bir internet sitesine erişim engellenmiş, iki gazetenin yöneticisi görevden alınmıştı.

2009 yılında iktidara gelen Necip Rezak, yaklaşık 55 yıldır iktidarda olan Barisan Nasional adlı koalisyonun desteğiyle hareket ediyor. Diğer yandan 1981'den 2003 yılına kadar Malezya'da başbakanlık görevini üstlenen Mahathir Mohamad da yapılan transferin yolsuzluk olduğunu savunuyor.

Yükselen Çin'e eski Japonya!

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitimine dek milyonlarca Asyalıya kan kusturan Japon emperyalizmi, savaş sonunda ABD'ye teslim ettiği savaş bayrağını tekrar eline almak için harekete geçti. Faşist iktidardan beri kurulan en sağcı ve şoven hükümetin başta olduğu Japonya, anayasasındaki 'pasifist' hükümleri atarak bir 70 yıl sonra ordusuna dış ülkelerde operasyon yapma yetkisi vermeye hazırlanıyor.

Geçtiğimiz günlerde on binlerce Japonyalı parlamento binasına yürüyerek Japon sermayesinin kanlı geçmişini hatırlattı ve "Faşist bozguncular" dedi. Basına yansıyan çeşitli kamuoyu araştırmaları halkın çoğunluğunun savaş politikalarına karşı olduğunu gösterdi. Japon tekellerinin daimi sözcüsü konumundaki Liberal Demokratlar ise 'normal bir ülke' haline gelmeleri gerektiğini öne sürerek silahlanma ve anayasayı savaşa uygun hale getirmenin altyapısını oluşturuyorlar. Ülkede en az 10 yıldan beridir silahlanma ve savaş politikalarında planlanan değişiklikler gündemi meşgul ediyor.

Kısaca hatırlamak gerekirse, Japon emperyalizmi, 20. yüzyılın başlarından itibaren dünya sömürge pazarından pay kapma arayışına girdi. Rusya ve Çin ile bölgedeki nüfuz ve sömürge rekabetinin sonucu olarak giriştiği bu savaşlardan galibiyetle ayrıldı. Asya'da yerel rakiplerini yere seren ve hızla gelişen Japon kapitalizmi, daha sonra Çin'in de önemli bir bölümünü işgal ederek sömürgeleştirdi. Zamanla ideolojik olarak da kardeşlik kurduğu Nazi Almanyası ve Faşist İtalya ile müttefiklik kuran Japon emperyalizmi, Pasifik'te kendisine en büyük rakip olarak gördüğü ABD'ye de ani bir saldırıda bulundu. Ancak emperyalist rekabetin sürüklediği savaş, Japonya'nın büyük yenilgisiyle sonuçlandı.

Japon kapitalizminin hırsları on yıllar boyunca Asya halklarına büyük acılar çekti. Ülkedeki dizginsiz sömürü rejimi, Kore ve Çin'de köle kampları ve toplu katliamlar; ardından 'demokratik' ABD'nin bombardımanları ve atom bombaları...

Bu sebeple on binlerce Japonyalı sokaklara çıkarak ülkenin tekrar 'savaş' belasına sürüklenmesini istemediklerini gösterdi. Ancak emperyalist kapitalist sistem yerli yerinde durduğu gibi, Japonya'da da kapitalistler, dünyanın en büyük üçüncü büyük ekonomisinin sahipleri olarak sözde 'pasifizme' bir yerde 'dur' demek zorunluluğunu hissetti. Her ne

kadar 'pasifist' bir dış politikaya sahip gibi görünse de dünyanın en gelişmiş adası, en büyük savunma bütçelerinden birine sahipti. Şimdi bu bütçenin 2016 yılı ile birlikte 42,4 milyar dolara çıkartılması planlanıyor. Farklılaşan bir başka konu da artık savunmaya dayalı silahlanmanın, ABD ile birlikte saldırıya da hazır konuma getirilmesi. Çin'in de benzer hamleleri üzerine, Japonya baş müttefiki ABD ile birlikte uzaya dayalı silah sistemleri üzerine çalışmayı hedefliyor.

Japonya'ya savaş sonrası teslim olduğu ülkeler tarafından Almanya'dan daha da uç bir şekilde 'pasifist' bir rol biçilmişti. Atom bombalarının ardından ABD'ye teslim olan ülkenin savunmasını yine ABD üstlendi ve durum yaklaşık 70 yıl boyunca sürdü. Savaş sonrasında yıkılmış bir ülkeden, amansız bir sömürü sayesinde 'mucize' yaratan kapitalistler, gelişmiş birkaç Avrupa ülkesinin toplamından daha fazla büyüklükte bir ekonomi yarattılar. Ancak 'mucize' bir süre sonra kendini kapitalizmin yapısal sorunlarına teslim etti ve ekonomi durgunluğa girdi. Yıkıcı bir kriz kendisini göstermese de uzun vadede başka bir kriz ortaya çıkmıştı. Japonya, en büyük ekonomiler sıralamasındaki yerini, daha sonra ABD'yi de aşacağına kesin gözüyle bakılan Çin'e bıraktı. Şu aralar finansal krizlerle boğuşsa da yükselen ekonomik gücü, Çin'i en temel emperyalist güç merkezlerinden biri haline getirdi. Yani 'eski sömürge' artık Japonya'yı tehdit eder hale geldi.

Japonya'nın koruyucusu rolünü sürdüren ABD de Çin büyümeye devam ederken kendi stratejisini oluşturmaya koyuldu. Dünya geneline dağılmış olan

ABD askeri güçlerinin temel ağırlığı Obama dönemi ile birlikte Pasifik'e kaydırıldı. Öyle ki Hint Okyanusu'ndan Japonya'ya değin çok sayıda ABD askeri üssü bulunuyor. Buna rağmen dünya genelinde bulunan ABD askeri güçlerinin ağırlığı yüzde 60 oranında Pasifik bölgesine kaydırılıyor. ABD bu şekilde gittikçe daha da güçlenen rakibinin enerji ve ticaret yollarını elinin altında turmuş oluyor.

Burada Japonya'ya da biçilen bir rol var. 'Dost ve müttefik' Japon emperyalizminin doğası gereği silahlanma isteği, ABD tarafından da teşvik ediliyor. Washington bu şekilde üzerine binen ağırlığı hafifleterek bölgede Çin'e karşı yalnız kalmamak için daha önce silahlarını gömdürdüğü Japonya militarizminin yeniden doğmasının önünü açıyor.

ABD'nin Çin'e karşı aldığı önlemler, sadece askeri bazda değil. Trans-Pasifik Ortaklığı adı altında ABD, Çin'e karşı olarak Pasifik ülkeleri arasında ticaret anlaşmasına öncülük etmişti. Ancak bu anlaşmayı imzalayan ülkelerin 'dünya kapitalizminin motoru Çin' ile binbir türlü sermaye bağları var ve buna ABD de dahil. Bu sebeple Çin'i dışta bırakan, ya da onu soyutlamaya çalışan hamlelerin büyük yaşam şansı bulunmuyor.

Birkaç yıl önce de Çin ve Japonya arasında üzerinde insan yaşamayan ancak zengin yeraltı kaynaklarının bulunduğu belirtilen adalar üzerine gerilim yaşanmıştı. Çin, ultimatoma gibi açıklamayla adaların kendi hava sahası içinde olduğunu ilan ederken Japonya'nın hamisi ABD ise buna 'hava sahasını' delerek cevap vermişti.

Bunun yanı sıra iki Japon gazetecinin IŞİD tarafından katledilmesi, Rusya ve Kore gibi ülkelerle yaşanan 'saha' sorunları ve Kuzey Kore, başlıkları da Japon kapitalistlerinin silahlanmak için sunduğu bahaneler arasında bulunuyor. Ayrıca ülke savunmasında da sadece ABD'ye güvenilemeyeceği de burjuvazinin başlıca argümanlarından biri.

Japonya'nın son militarist hamlesini de emperyalistler arası çelişkiler ve rekabetin her geçen gün derinleştiğinin bir göstergesi olarak görebiliriz. Avrupa'da Rusya ile yaşanan nüfuz savaşımının bir başka versiyonu da Asya-Pasifik hattında Çin ile yaşanırken, kapitalist yağmadan pay kapma uğraşısı, dünyamızı yeni paylaşım savaşlarına her geçen gün daha yakınlaştırıyor.

Japonya'da savaş politikalarına protesto

Uzakdoğu'da Çin ve Rusya gibi güçlerle rekabet içindeki Japon emperyalizmi, uzun bir süredir, ülkeyi müttefiki ABD'nin izinden savaşa hazırlıyor. Başbakan Şinzo Abe'nin İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından hazırlanan pasifist anayasayı silahlanma ve savaş politikalarına uygun hale getirmek istemesi büyük tepki çekti.

Tokyo'da Abe hükümetine karşı sokağa çıkan on binlerce kişi, '60'lı yıllardan bu yana ülkedeki en kitlesel eylemlerden birini gerçekleştirdi. Abe'nin hazırlığını yaptığı yasaların, pasifist

anayasayı ihlal edip Japonya'yı ABD öncülüğündeki savaşlara sürükleyeceğine dikkat çeken eylemciler, "Abe diktatör müsün", "Asla affetmeyiz", "Faşist bozguncular" yazılı dövizler taşıdı.

Parlamento önünde yapılan kitlesel protestonun yanı sıra kamuoyu anketleri, tasarıya karşı çıkanların hükümet yandaşlarını geçtiğini gösteriyor. Abe'nin hazırlığını yaptığı yasalar yürürlüğe girdiği takdirde İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda milyonlarca kişinin ölümüne neden olan Japon askerlerinin bir kez daha yurt dışında savaşmasının önü açılacak.

Göçmen sorunu...

Önlem alınmıyor; ikiyüzlüce barbarlık, ırkçılık körükleniyor

Kapitalist düzenin yarattığı felaketlerden kaçarak çeşitli Avrupa ülkelerine sığınmak isteyen göçmenlerin içinde bulunduğu insanlık dışı koşullar giderek ağırlaşırken AB emperyalizmi ise olağanüstü toplantı kararı aldı. AB Dönem Başkanı Lüksemburg, olağanüstü toplantı çağrısı yaparak 28 üye devletin içişleri bakanlarının bir araya gelip krizi ele almaları gerektiğini kaydetti.

Almanya İçişleri Bakanı Thomas de Maiziere, Fransız ve İngiliz meslektaşları Bernard Cazeneuve ve Theresa May adına açıklama yaparak, sığınmacı politikası konusundaki acil önlemlerin ele alınacağı olağanüstü bir zirve düzenlenmesi çağrısında bulunmuştu.

Göçmen düşmanları birbirlerini kınıyor

Avrupa ülkelerinin bir kısmı ise göçmenlerin koşullarını düzeltmek yerine ikiyüzlüce birbirlerini suçlamaya başladı. Macaristan'ın göçmenleri hedef alan insanlık dışı uygulamaları, daha önce de sayısız kez göçmenleri hedef alan saldırılara imza atan Fransa tarafından 'kınandı'.

Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius yaptığı açıklamada, Macaristan'ın sınırlarına ördüğü tel örgüyü 'ortak Avrupa değerlerine saygısızlık' olarak tanımlarken diğer Doğu Avrupa ülkelerinin daha fazla mülteci almaya ve kota uygulamasını kabul etmeye yanaşmamasını 'skandal' olarak nitelendirdi.

Göçmenlere karşı ırkçı uygulamalara imza atan Macaristan'ın Dışişleri Bakanı Peter Szijjarto ise bu eleştiriye cevaben "Şoke eden ve temelsiz suçlamalarda bulunmadan önce Avrupa için ortak bir çözüm yolu bulmak için çalışılmalıdır" dedi. Macaristan, ülkeye yasadışı yollardan giren kişilere yönelik cezaları da ağırlaştırmak isteyerek göçmenlerin girişini sınırlandırmaya çalışıyor.

Öte yandan Macaristan'daki göçmenler ise ülkenin mülteci politikasını protesto etmek amacıyla Keleti İstasyonu önünde eylem düzenledi.

Sözde önlem

Diğer yandan Avrupa ülkelerinin yarattığı engellemeler yüzünden göçmenler, insan kaçakçıları tarafından suistimal edilmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Avusturya'da 70 göçmenin bir kamyonun kasasında ölü bulunması üzerine Avusturya, sözde önlemler alma yoluna gitti. Macaristan sınırında şüpheli araçların kontrol edilmeye başlanması üzerine kilometrelerce uzunlukta araç kuyrukları oluştu. Avusturya devletinde de birçok eyalet göçmenlerin kendi sınırlarına girmesine engeller getirmişti.

Avusturya'da binlerce kişilik protesto

Avusturya'nın başkenti Viyana'da sosyal medya üzerinden organize olan 25 bine yakın kişi, "Avusturya'da insanca yaşamak" şiarıyla mülteci

komplarındaki yaşam koşullarının iyileştirilmesini istedi. Westbahnhof İstasyonu'nda toplanan eylemciler, Traiskirchen Mülteci Kampı'ndaki insanlık dışı uygulamaları ve hükümetin sığınmacılara yönelik politikasını teşhir ederek "Hiçbir insan yasa dışı değildir", "Mülteciler hoşgeldiniz", "İnsanları koruyun, bankaları değil", "Avusturya'da kabul görmek istiyoruz", "Avrupa'ya geçişi engellemeyin" ve "Sınır dışı edilmek istemiyoruz" yazılı pankartlar taşıdı.

Toplanma noktasında yapılan konuşmalarda Suriye, Irak, Afganistan ve diğer bölgelerde çatışmaların halen devam ettiği, insanların hayatta kalabilmek için evlerini ve ailelerini terk etmek zorunda kaldıklarına dikkat çekilerek Avrupa'ya kaçan sığınmacıların yollarda ya hayatlarını kaybettikleri ya da güvenlik görevlileri tarafından kötü muameleye maruz kaldıkları vurgulandı.

Kitle eylemde taleplerini şöyle sıraladı: "Avusturya'daki mülteci kamplarındaki insanlık dışı yaşam şartlarının değiştirilmesini istiyoruz. Sıcaktan, yağmurdan ve soğuktan korunan güvenli barınma istiyoruz. Kadınlar ve kızlar için erkeklerden ayrı odalarda kalmasını, tıbbi ve psikolojik yardım istiyoruz. Kurumlarla ve sosyal çalışma görevlileri ile işbirliği yapmak istiyoruz. Aileler ve çocuklarımız için yeterli gıda ve içecek istiyoruz. Biz insanız, insan olarak muamele görmek istiyoruz."

Açıklamanın ardından kitle "Mülteciler hoşgeldiniz!", "Hiçbir insan, yasa dışı değildir!" sloganları ile Avusturya Meclisi'ne yürüdü ve meclis önünde hayatlarını kaybeden göçmenler için mumlar yaktı.

Almanya'da göçmenlerle dayanışma

Öte yandan anti-faşist güçler ve göçmen dostları ise çeşitli kentlerdeki eylemlerini sürdürüyor. 'Nazisiz bir Dresden' (Dresden Nazifrei) adlı platformun çağrısı ile bir araya gelen binlerce kişi, göçmen düşmanlığının yoğun olduğu Saksonya'da eylem yaptı. 5 bin kişinin katıldığı eylemde neo-nazilerin faaliyet göstermesine izin veren yöneticiler kınandı.

Almanya'nın Frankfurt kentinde de yüzlerce kişi, mültecilere yönelik baskılar ve ırkçı saldırıları protesto etti. Türkiyeli sol göçmen gruplarının da katıldığı eylemde faşistleri teşhir eden sloganlar haykırılarak

"Sağcı şiddetin tüm mağdurlarıyla dayanışma", "Nazileri kovun, mülteciler kalsın" yazılı pankartlar taşındı.

Diğer yandan, Almanya'da mülteciler bahane edilerek gerçekleştirilen faşist saldırıların Kuzey Ren Vestfalya'da büyük artış gösterdiği ifade edildi. Kuzey Ren Vestfalya İçişleri Bakanı Ralf Jäger'in, bir soru önermesine verdiği yanıtı göre sadece bu yılın ilk altı ayında ırkçı-faşist çetelerin 50 civarında suç işledikleri belirtildi. Geçen sene aynı zaman aralığında kaydedilen suç sayısının sadece 11 olduğu belirtilirken suç unsurları arasında yazılama, tehdit, şantaj, halkı kışkırtma gibi yöntemler sayıldı. Almanya İçişleri Bakanlığı'nın verilerine göre, 2015'ün ilk yarısında mülteci yurt ve barınaklarına yönelik toplam 202 saldırı düzenlendi.

Göçmenler katledilmeye devam ediliyor

Libya açıklarında 200 göçmeni taşıyan bir teknenin 29 Ağustos'ta battığı açıklandı. Libya Göç İdaresi yetkilisi Nasir Uneybe, basına yaptığı açıklamada Trablus ve El-Hums kentleri arasındaki El-Garabulli bölgesinde yaklaşık 200 kişiyi taşıyan göçmen teknesinin battığını söyledi. Hums kıyılarından 37 cesedin toplandığını belirten Uneybe, gemideki diğer göçmenlerden haber alınamadığını ve bunların ölmüş olabileceğini kaydetti. Bu tür vakalara müdahale konusunda ellerinde yeterli imkan bulunmadığını belirten Uneybe, "Libya kurtarma ekibinin imkanlarında ciddi bir yetersizlik var. Biz devlete bağlı resmi birim olmaktan uzak, adeta gönüllü kişilerimiz gibi çalışıyoruz" dedi.

Muğla'nın Bodrum ilçesine bağlı Akyarlar Mahallesi'nden Yunanistan'ın Kos Adası'na geçmek isteyen göçmenleri taşıyan botun 2 Eylül'de battığı bildirildi. 16 Suriyeli göçmenin bulunduğu belirtilen botun batması sonucunda ilk belirlemelere göre 7 kişi yaşamını yitirirken 4 kişi kurtarıldı. Kaybolan 3 kişi için ise denizden ve havadan arama çalışmaları yapıldığı kaydedildi. Aynı bölgede 6 göçmeni taşıyan bir botun daha battığı, 3' ü çocuk 1'i kadın olmak üzere 4 kişinin yaşamını yitirdiği belirtilirken can yelekleriyle baygın halde sahile ulaşan 2 kişinin ise kurtulduğu ifade edildi.

Göçmen trajedisi ve kapitalizmin vahşeti

Adeta toplu cinayetlere ve kitlesel kıyımlara dönüşen ve artık neredeyse gündelik olarak yaşanan göçmen trajedisi ve sorunu AB'li emperyalistler için gerçek bir krize dönüşmüş bulunuyor. Göçmen sorununa "çözüm bulmak" amacıyla toplantı ve zirveler bir birini izliyor. Bunların sonuncusu Avusturya'nın başkenti Viyana'da düzenlenen Batı Balkan Zirvesi oldu. Zirvenin yapıldığı gün, Avusturya'nın Parndorf kentindeki otobanda park halinde bulunan TIR'ın kasasından 50 mültecinin cesedi çıktı. Polis yetkilileri, cesetlerin durumu nedeniyle tam sayı söylemenin kolay olmadığını açıkladı. Zirvenin yapıldığı bu aynı günlerde sarsıcı bir başka mülteci faciası da Akdeniz'de yaşandı. Libya açıklarında denizde bulunan bir göçmen teknesinden 52 ceset çıktı, 442 kişi de kurtarıldı. Bu tür haberler yazılı ve görsel basının artık neredeyse günlük temaları arasındadır.

Özetle hemen her ay binlerce göçmen ve mültecinin Akdeniz'de adına "yüzen tabut" denilen teknelerde, balık istifi doldurulan minibüs ve TIR'larda, kilitlenmiş teknelerin ambarlarında ve konteynırlarda, düştükleri yollarda açlık ve susuzluktan, tel örgüleri geçmeye çalışma anında yaşamları acı bir şekilde son buluyor. Çocuk, kadın, yaşlı, genç onbinlerce insanın daha iyi bir gelecek ve daha güvenli bir hayat için sayısız umutlarla çıktıkları Akdeniz yolculuğunda karşı yakaya cansız bedenleri ulaşıyor. Akdeniz adeta bir insan mezarlığına dönüşmüş bulunuyor. Artık yüzer yüzer, biner biner ölüyorlar. 2000 yılından bu yana acılarıyla, düşleri ve özlemleriyle, olanca yoksulluklarıyla birlikte Akdenizin derinliklerine gömülen mülteci sayısının 30 bin civarında olduğu iddia edilmektedir. Bu tüyler ürpertici vahşetle karşılaşanların sayısı sürekli artıyor. Canını kurtaran onbinlerce göçmen ise ulaştıkları ülkelerdeki toplama kamplarda adeta hayvan muamelesi görüyor, aşağılanıyor, bir çok temel insani ihtiyaçtan mahrum bırakılıyor ve saldırılara uğruyorlar. Önemli bir kısmı ise hayatta kalabilmek için fuhuş bataklığına ve mafya kapanına sürükleniyor, dilencilik yapıyor, en ağır kölece çalışma koşulları içinde üç beş kuruş karşılığı acı bir yaşam mücadelesi veriyor.

Savaşların, etnik boğazlaşmaların, yoksulluğun, açlığın, hastalıkların ve daha nice sosyal yıkımların ve felaketlerin pençesinden kurtulmak için kendilerini Avrupa ülkelerine atmaya çalışan göçmenlerin onbinlerce cesedi yerli işbirlikçi zorbalar ve gerisindeki emperyalist haydutlar için istatistikî bir rakam oluşturmaktan öte bir anlam taşıyor.

21. yüzyılın en büyük trajedilerinden biri; Göçmenler

Kapitalist dünya ekonomisinde derinleşerek devam eden iktisadi kriz, yaygınlaşan emperyalist müdahaleler, çoğalan bölgesel savaşlar, birçok bölgeyi kapsayan etnik, mezhepsel ve ulusal boğazlaşmalar, kapitalist sömürü ve yağmanın yol açtığı devasa sosyal sorunlar, günümüz dünyasını karakterize eden temel

olgular arasındadır. Göçmenlik, bu temel olguların yarattığı kaçınılmaz sonuçlardan sadece birisidir.

740 milyon civarında iç göçmen dışta tutulursa, Birleşmiş Milletler'in 2013 sonunda açıkladığı Küresel Göç Raporu'na göre göçmen ve sığınmacı sayısı dünya tarihindeki en yüksek rakamına ulaşmış bulunmaktadır. Rapora göre uluslararası göçmenlerin sayısı 1990 senesinde 154 milyon iken 2000'de 175 milyona ve 2013'te 232 milyona ulaştı.

Birleşmiş Milletler'in yaptığı bir başka açıklamada ise 2014 yılındaki göçmen sayısı 219 bin iken, 2015 yılı içinde Akdeniz'i geçerek 200 bini Yunanistan, 110 bini de İtalya olmak üzere Avrupa'ya ulaşan göçmen sayısının şimdiden 300 bini aştığı belirtiliyor. 2050 yılına gelindiğinde ise uluslararası göçmenlerin sayısının 405 milyonu bulabileceği öngörülüyor. Bunalımlar ve savaşların içinde bulunduğumuz 21. Yüzyıl'ın temel olguları arasında olduğuna ve dünya olaylarının da hali hazırda yaygınlaşan emperyalist müdahaleler ve bölgesel gerici savaşlar ve iç savaşlar biçiminde seyrettiğine göre, yeni göçmen dalgalarıyla karşılaşmak kaçınılmaz bir sonuçtur. Öte taraftan bu sonucu yaratan bir başka faktör ise sınırsız ve acımasız bir kapitalist sömürünün yol açtığı yaygınlaşan yoksulluk, açlık, hastalık, evsizlik ve milyonların kabusuna dönüşmüş olan işsizlik gibi büyük sosyal felaketlerdir. Özetle emperyalist egemenlik barbarca savaşlar ve canice boğazlaşmalar ürettiğine ve kapitalist sömürü ve kar hırsı milyonlarca insanı yıkıma sürüklediğine göre yüz milyonlarca insan yerini, yurdunu terk etmek zorunda kalacak, göçmenlik gibi büyük insan trajedileri yaşanmaya devam edecektir.

Emperyalist zirvelerde "çözülen" göçmen ve mülteci sorunu ya da alınan önlemler

Göçmen ve iltica sorununa çözüm bulmak iddiasıyla sayısız toplantı ve zirveler örgütlendi. Bunların sonuncusu Avusturya'nın başkenti Viyana'da yapılan Batı Balkan Zirvesi oldu. Avrupa Birliği önderliğinde düzenlenen zirveye Almanya Başbakanı

Angela Merkel ile bölge ve ülke liderleri katıldı. Zirve'de Balkan ülkelerinin göçmen akını karşısında Avrupa Birliği'nden yeterli yardımı alamamaktan şikayetçi olduğu bilgisi ve Almanya Başbakanı Merkel'in "İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ilk kez bu kadar mülteci ile karşılaşılıyor... yaşamları tehlikede olan bu insanlara yardım etmek ve onları korumak çok önemli" gibi "ferahlatıcı" sözleri dışında basına yansıyan ciddi bir bilgi olmadı. Fakat zirveye ev sahipliği yapan Avusturya Dışişleri Bakanı Sebastian Kurz'un, göçmen akınına karşı sunduğu beş maddelik bir çözüm planı zirvenin özü ve özeti tanımlamış oldu. Planda "mültecilerin sığınma başvurularının alınacağı güvenli bir alanın belirlenmesi, sınırlarda alınan önlemlerin artırılması ve insan tacirlerine karşı ortak mücadele edilmesi" öneriliyor. Kurz 'önerisi'ni tüm batılı emperyalistler adına yapmış, onların ortak düşünce ve inancını dile getirmiştir.

"Güvenli bir alanın belirlenmesi ve sınırlarda önlemlerin artırılması"; işte batılı emperyalistlerin göçmen ve mülteci sorununa sundukları çözümün bütün bir özü ve özeti budur. Yakın bir geçmişte İngiltere Dışişleri Bakanı Philip Hammond, "Avrupa, Afrika'dan milyonlarca göçmeni içeri alması durumunda kendini koruyamaz, yaşam standartlarını ve toplumsal altyapısını sürdürmez" demişti. Merkel ise onbinlerce sığınmacının kitanın sahillerine ulaşması karşısında göçmenleri kastederek "Avrupa'yı Yunanistan ve avronun istikrarı sorunlarından çok ama çok daha fazla meşgul edecektir" tespitini yapmıştı. Bu iki emperyalist şefin dile getirdikleri gerçekten de tüm Avrupalı emperyalistlerin temel fikri ve korkusudur. Dolayısıyla göçmenler için aşılmaz bir "Avrupa kalesi" yaratmak temel kaygıdır.

Avrupalı emperyalistler göçmen sorununu "Askeri güvenlik sorunu" olarak ele almakta ve polisiye tedbirleri devreye sokarak, önlem adı altında daha fazla jandarma ve güvenlik birimlerini sınırlara yığarak soruna "çözüm" aramış oluyorlar. Avrupa Birliği'nin birliğe üye olmayan komşu ülkelerle olan sınırlarının güvenliğinin sağlanması, ulusal sınır muhafızları

arasında işbirliği yapılması ve sınırlarla ilgili risk analizleri oluşturulması amacıyla kurulan Frontex de bu 'çözüm'ün bir eseridir. Bütün kıtalarda hegemonya mücadelesine girerek ülkeleri savaşın ateşi içinde yakıp yıkan emperyalist güçler ve yerküreyi iliklerine kadar sömürüp, yüzmilyonları açlığa mahkum eden kapitalistler göçmen sorununu başka türlü çöze yeteneğinden yoksundurlar. Yüzmilyonlarca insanın göç etmesine sebep olanlar göçmenlerin karşısına Yunanistan, Bulgaristan, İspanya ve Britanya (Kanal Tüneli'nin bulunduğu Calais Limanı'nda) gibi ülkelerde, ülkeler arasında kilometrelerce uzunlukta örülen utanç duvarlarıyla, metrelerce yükseklikte örülen dikenli tellerle çıkıyorlar. Sınırlara mayınlar düşüyor, sınır güvenliği adı altında göçmenlere kurşunlar yağdırıyorlar. Savaş gemileri ve hücum botlarını Akdeniz ve Avrupa sahillerini göçmenlerden temizlemek için kullanıyorlar, yakaladıklarını gerisin geri geldikleri ceheneme gönderiyorlar. Hümanist gevezelikler bir yana bırakılırsa AB üyesi olan 28 ükeden hiç biri kapılarına dayanan mültecileri kabul etmiyor, İtalya ve Yunanistan'a yığılan bir kaç milyon göçmeni birbirine yıkmaya çalışmak için olmadık arsızlıklar yapıyorlar.

Göçmen sorunu olarak yaşanan büyük insanlık trajedisi emperyalist barbarlığın ve kapitalist yamyamlığın bir sorunudur. Sorunun doğrudan yaratıcısı ve temel kaynağı olan kapitalizm, öteki tüm sorunları olduğu gibi göçmenlik sorununu da çöze yeteneğinden ve isteğinden yoksundur.

İşçi sınıfının önündeki tehlike ve aşılması gereken barikat; yabancı düşmanlığı ve ırkçılık

Burjuvazi, göçmenlik ve mültecilik sorununu her türden gericiliği geliştirmenin, yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı kışkırtmanın bir aracı olarak işçi sınıfını bölüp parçalamak ve sınıf birliğini dağıtmak için etkin bir şekilde kullanıyor. Kapitalist dünya ekonomisinin kriziyle birlikte işçi ve emekçilerin bütün kazanımlarına karşı sistematik bir saldırı dalgası başlatıldı. Sosyal haklar birer birer budandı, yoksulluk derinleşti, işsizlik milyonların kabusuna dönüştü. Çalışma ve yaşam koşulları kötüleşti, sosyal sorunlar devasa boyutlar kazandı. Bunlar işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde büyük hoşnutsuzluklar mayaladı ve bu zemin üzerinde sosyal mücadeleler boy vermeye başladı.

Kapitalizmin ürettiği sonuçlara karşı biriken öfkenin ve günden güne gelişen kitle hareketinin kapitalizmin kendisine yönelmesini engellemek, sorunların gerçek kaynağını gizlemek, sınıfın birliği ve halkların kardeşlik duygusunu zehirlenmek için; milliyetçilik, mezhepçilik, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık bu amaca ulaşmanın en etkili aracıdır. Burjuvazi bu aracı her düzeyde ve biçimde kullanmakta, tam da bu yolla yabancı düşmanlığını körüklemekte ve ırkçı, faşist hareketin önünü açmaktadır. Sosyal ve toplumsal sorunların ağırlaşmasının sebebi olarak yabancılar gösterilmekte, işsizliğin, yoksulluğun ve evsizliğin kaynağı olarak onlar suçlanmaktadır. Böylece burjuvazinin kışkırtma ve açık desteğiyle yabancı düşmanlığı ve ırkçılık tehlikeli boyutlar kazanmış bulunuyor ve sınıfı paralize ediyor.

Milliyetçilik, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık işçi sınıfının mücadele birliğinin önünde büyük bir tehlike ve aşılması gereken bir engeldir. Sınıfın bilincini ve örgütlülüğünü bu yönde geliştirmek, mücadelesini doğru hedeflere yönlendirmek ve çeşitli ulustan işçilerin mücadele birliğini güçlendirmek devrimci siyasal öznelerin görev ve sorumluluğudur.

A. Engin Yılmaz

Avrupa'da "terör" kılıfıyla baskılar artacak

Geçtiğimiz hafta Fransa'da bir trende terör eylemi hazırlığında olduğu öne sürülen bir kişi, ikisi ABD askeri dört yolcu tarafından yakalanmıştı. Fransa, olayın ardından yolculara "kahramanlık nişanı" vermiş ve "terör"ü bahane ederek emekçilere dönük baskıları arttırmak için yaşanan olayı istismar etmişti. Fransa'nın da aralarında olduğu Avrupa Birliği ülkeleri ise Avrupa çapında baskıları arttırmak için adımlar atmaya başladı. Bir yandan kendi elleriyle dünyanın dört bir yanını savaş alanına çeviren ve emekçileri yerlerinden, yurtlarından ederek sürdüren AB emperyalizmi, diğer yandan da arttırdığı baskılarla emekçileri korku duvarlarıyla yalnızlaştırmayı ve bölmeyi amaçlıyor.

Bu amaçla Fransa, Almanya, İtalya, İspanya, Belçika, Lüksemburg, Hollanda, İsviçre ve İngiltere'den içişleri ve ulaştırma bakanları 29 Ağustos'ta Paris'te toplandı.

Fransa'nın öncülüğünde bir araya gelen

emperyalizmin temsilcileri, özellikle ulaşım alanlarındaki kontrolleri sıkılaştırmaya dönük kararlar aldı. AB yasalarının "terörle mücadele için yeterli olmadığını" iddia eden Fransa İçişleri Bakanı, PNR adlı Avrupa hava yolu yolcu kayıt sisteminin hayata geçirilmesinin gerekli olduğunu öne sürdü. Avrupa Parlamentosu'ndaki bazı grupların dahi "özel hayatın gizliliğini ihlal ettiği için hukuka aykırı" olarak tanımladığı PNR adlı kayıt sistemiyle ulaşım kanalları üzerinden emekçilerin fişlenmesi hedefleniyor.

Toplantıda ulaşım birimleri, istihbarat ve polis güçlerinin çok daha koordineli hareket etmesi gerektiği üzerinde durulurken tüm ulaşım alanlarında kolluk güçlerinin yaygınlaştırılmasında da ortaklaşıldı. Toplantıdan çıkan kararlar, öneri olarak 11 Eylül'de toplanacak demiryolları güvenliği üzerine çalışma grubuna sunulacak. Ardından da 7-8 Ekim tarihlerinde ulaştırma bakanlarının bir araya gelerek bu görüşleri toparlayıp karar vermesi bekleniyor.

Gençlik örgütü Syriza'dan ayrıldı

Yunanistan'da Troyka çetesiine karşı söylemleriyle emekçilerin oy desteğini alarak hükümete gelen Syriza'nın Avrupalı emperyalistlerle işbirliği yapması, parti içinden de tepkilere konu olmaya devam ediyor. Ülkede yapılan referanduma rağmen Troyka ile çalışmayı sürdüren Syriza'da ilk tepkiler milletvekillerinden gelmiş, 'sol kanat' olarak partiden ayrılan milletvekilleri yeni bir parti kurmuştu. Geçtiğimiz günlerde meclis başkanının da istifasını açıklamasının ardından, bu kez gençlik örgütü partiden ayrıldığını duyurdu.

Syriza Gençlik Örgütü, yayınladığı bildiri ile Tsipras hükümetinin kararlarını onaylamadığını, referandumdan çıkan kararı savunacaklarını belirtti. "Syriza'nın iflasi ve karşısında bulunan bizler"

başlıklı açıklamada gençliğin Syriza ve Troyka arasında imzalanan '3. Memorandum'u tanımadığı belirtilerek şunlar söylendi:

"Yaklaşan erken seçim öncesinde, Syriza'nın imzaladığı 3. Memorandum programını ilerici bir düşünceyle uygulama düşüncesi bizleri hiç tatmin etmiyor. Bu durumda oylarımızı radikal sol düşünceli partilere vereceğiz. TINA (There is No Alternative-Alternatif yok) düşüncesi bizi karşısında bulacak. Bu doğrultuda mücadelemizi vereceğiz. Toplumu uyarmaya, genç insanlar arasında bu düşüncelere inananları yanımıza almaya çalışacağız. Hatırlatmak isteriz ki Syriza Gençlik Örgütü 18-19 Temmuz'da aldığı kararla 3. Memorandum'un imzalanmasına ve uygulanmasına karşı geldiğini açıklamıştı."

FHKC Cenin'deki direnişi selamladı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), işgal güçlerinin Cenin Kampı'na yaptığı baskına ilişkin açıklama yaptı. Cenin halkının ortaya koyduğu direnişin önemine dikkat çekilen açıklamada tüm Filistinliler ve direniş grupları düşman saldırılarına karşı uyanık olmaya çağrıldı. Açıklamada işgalci güçlerin direnişe saldırmak için fırsat kollayacağı uyarısında bulunularak saldırıların sadece belli grupları değil, Filistin halkını hedef aldığına vurgu yapıldı.

Açıklamada Oslo 'barış' sürecinin başarısız olduğuna dikkat çekilerek Filistin direnişinin önündeki engellerin kaldırılması istendi.

Cenin Kampı'na baskın yapan işgal güçleri, Ebu el-Heyca ailesinden biri yaşlı kadın 4 kişiyi gözaltına almış, çıkan çatışmalarda bir İsrail askerinin ağır yaralandığı belirtilmişti. İsrail, 2002 yılında Cenin Kampı'na başlattığı saldırıda yüzlerce Filistinliyi katletmiş, ancak direnişe geri adım attıramamıştı.

Siyonist bakandan katliam çağrısı

Siyonist rejimin Kültür Bakanı Miri Regev, geçtiğimiz günlerde Batı Şeria'nın Nebi Salih bölgesinde kolu kırık küçük çocuklarının gözaltına alınmasına direnen Tamimi ailesinin öldürülmesi gerektiğini belirterek katliam çağrısı yaptı. Regev görüntüleri izleyince 'şaşkına döndüğünü' ifade ederek askerinin saldırıya uğradığını iddia etti. Bunu bir rezalet olarak tanımlayan Regev Savunma Bakanı'na ateş açma usullerini değiştirmesi ve kanın yerde kalmaması çağrısında bulundu.

Yemen'de saldırılara protesto

Yemen'in başkenti Sana'da Tarihi Bab'ül Yemen'de toplanan Husiler, Suudi Arabistan öncülüğündeki gerici koalisyonun saldırılarını protesto etti. 1 Eylül günü yapılan eylemde "Amerika'ya ölüm, İsrail'e ölüm!" sloganları atıldı. Eylemde Taiz kentinde yaşanan çatışmalara dikkat çekilerek Hadi yanlısı Halk Direnişi Güçleri'nin IŞİD çeteleriyle hareket ettiği belirtildi.

Siyonist rejimle Avrupa arasında kirli işbirliği

İrkçi-siyonist İsrail'in önde gelen destekçilerinden olan Alman emperyalizmi, 110 askerini İsrail'in Tseelim kentine göndererek katliam şebekesinden 'terörle mücadele' eğitimi almasını sağlayacak. *Welt am Sonntag* gazetesinin duyurduğu haberi Savunma Bakanlığı da doğrularken Alman askerlerinin üç hafta boyunca Tseelim kentindeki 'Şehir Savaşı Eğitim Merkezi' adlı tesiste rehine kurtarma operasyonları ile tünellerde operasyon eğitimi alacağı belirtildi.

Almanya ile İsrail silahlı kuvvetleri arasında 2015 yılında 72 işbirliğine imza atıldığı belirtilirken, Savunma Bakanlığı'ndan isminin açıklanmasını istemeyen bir yetkili, işbirliğinin yıllar önce planlandığını söyledi.

İtalya Başbakanı Matteo Renzi de ırkçı-siyonist katil Binyamin Netanyahu ile ortak basın toplantısı yaparak İsrail'i desteklediklerini açıkladı. 'Terörizm' demagojisi ile Filistin halkını katleden ırkçı rejime desteklerini sunan Renzi İsrail'in yanında yer alarak barbarlığa karşı mücadele edeceklerini ve Ortadoğu'da 'barış'ı koruyacaklarını iddia etti.

Katil Netanyahu ise İtalya ile ilişkilerinin bilimsel araştırma ve tarım alanında genişletilmesi halinde bunun, "terörle mücadelelerine" de yardımcı olacağını söyledi. IŞİD'i geri plana atarak sözü her zamanki gibi İran'a getiren siyonist şef, "bir başka tehdit daha var: o da İran İslam Cumhuriyeti. İran İslam Devleti'nden gelen tehlike, gelecek için en büyük tehlike" dedi. Basın toplantısını izleyen basın emekçilerine ise yoğun güvenlik önlemleri dayatıldı.

Husiler, geçtiğimiz günlerde Taiz'deki iki bölgede kontrolü ele almışlardı. Husiler, tank ve topçu ateşiyle vurdukları Cibab Ed-Dabab ve Hadaik es-Salih bölgelerinde kontrolü sağlamış, Suudi Arabistan yanlısı güçler de bunun üzerine Cebel Habeşi ilçesindeki mevzilerine geri çekilmişti.

Diğer yandan geçtiğimiz günlerde Sana'nın doğusundaki Savan Mahallesi'nde ABD Büyükelçilik binası yakınlarında bomba yüklü bir araç patlamış, gerçekleşen patlamada yaralananlar olmuştu.

ABD'den 'beklenenin üstünde' hizmete övgü

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Mark Toner, Ankara'daki işbirlikçi takımını kendilerine verdiği hizmetlerden dolayı övdü. Günlük basın brifinginde, New York Times'ta Türkiye'yi teşhir eden makaleye ilişkin soruları yanıtlayan Toner, Türkiye'nin NATO müttefiki ve IŞİD'e karşı uluslararası koalisyonun güçlü bir ortağı olduğunu savunarak "Türkiye, koalisyonun bir üyesi olarak IŞİD karşıtı operasyonlara katkı sunmak için elinden geleni yapıyor. Bu doğrultuda kesin bir mesafe kaydedildiğini gördük. Sınırlarına yönelik kaygılarına ve sınırlarını daha güvenli kılmaya yardımcı bulunmaya ilişkin Türkiye ile görüşme içerisinde bulunmaya devam edeceğiz. Ancak Türkiye, IŞİD ile mücadele noktasında ve Suriyeli sığınmacı akınıyla başa çıkmada beklediğimizin üstünde ve ötesinde şeyler yaptı" dedi.

Kürdistan'da süren çatışmalarla ilgili de konuşan Toner, "Görmek istediğimiz PKK'nın saldırılarını sonlandırması. Her iki tarafın şiddetten uzak durması ve nihayetinde barışla sonuçlanacak çözüm sürecine dönmeleri" ifadelerini kullandı. Toner, yabancı gazetecileri tutuklayan Türk sermaye devletinin evrensel demokratik değerleri gözetmesi gerektiğini belirtti.

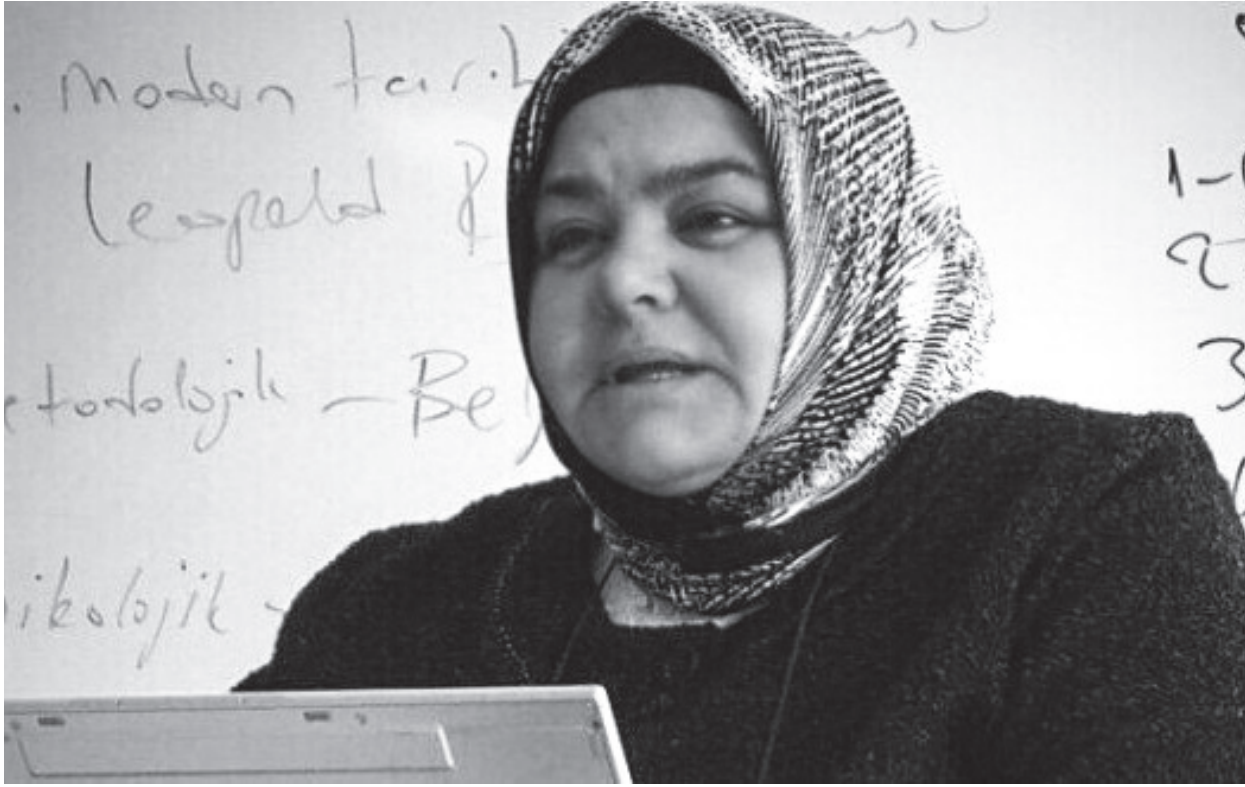
Müslim: Koalisyon Rojava topraklarını kullansın

Demokratik Birlik Partisi (PYD) Eşbaşkanı Salih Müslim, Brüksel'de İngiliz *Sky News* televizyonuna verdiği demeçte IŞİD çetelerine karşı savaşan ABD liderliğindeki emperyalist koalisyonun Rojava üzerinden savaşını yürütebileceğini, "muhaliflere" ise eğit-donat eğitimini Rojava'da verebileceğini söyledi. PYD lideri "Koalisyonun Rojava'dan faaliyetini sürdürmesi ve Özgür Suriye Ordusu'nu da eğitmesini memnuniyetle karşılıyoruz" dedi. Türkiye'nin IŞİD ile mücadelesini samimi bulmadıklarını belirten Müslim, Suriye için adem-i merkezî bir düzen öngördüklerini, Rojava'nın da buna örnek olduğunu kaydetti. Müslim, ayrıca eğit-donat programı kapsamında eğitilenlere yardımcı bulunabileceklerini ancak onlar adına savaşmayacaklarını kaydetti.

Okula kimyasal gaz sıkıldı

Afganistan'da dinci gerici çeteler, Herat vilayetinin Cebrail ilçesindeki kız çocuklarının gittiği Habibul Mustafa Ortaokulu'na gazlı saldırı düzenledi. Okula sıkılan gaz nedeniyle 124 öğrenci zehirlenirken öğretmen ve öğrencilerin okula daha önceden sıkıldığı anlaşılan zehirli gazdan etkilendiği ve hastaneye kaldırıldığı belirtildi. Herat Devlet Hastanesi Sözcüsü Muhammad Rafik Şirzory ise hastaneye getirilenlerden 11'inin durumunun ağır olduğunu kaydetti. Saldırının Taliban ya da benzer çizgideki bir dinci çete tarafından yapıldığı tahmin ediliyor.

Gericiiliğin kadın temsilcisi: Ayşen Gürcan

Bakanlarının seçimi bir seremoniye dönüşen yeni seçim hükümetinin Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na Ayşen Gürcan atandı. Böylelikle, kapanalı yaklaşık bir yıl olsa da Türkiye'nin ilk başörtülü bakanı olma "unvanını" aldı. Meclise en fazla başörtülü kadın vekil gönderen AKP'nin milletvekillerini değil de kontenjan dışından bir akademi üyesini tercih etmesinin tabii ki belli nedenleri de var. AKP gericiliğini şimdiki kadarki çizgisine uygun olarak, Ayşen Gürcan'ın Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu tarafından tesadüfen seçilmediği ortadadır.

Öncelikle, Gürcan, AKP'de yer almanın temel kriteri olan "Erdoğan hayranlığı" her fırsatta belirten ve "Erdoğan konuştuğunda doping almış gibi oluyorum" diyen bir isim. Öte yandan dinci-gerici çiziyi tamamıyla içselleştirmiş bir AKP'li. Daha önce paylaştığı tweetlerden anlaşıldığı üzere, İslam hukukunun kısas politikasını savunan, İŞİD'in vahşi katliam görüntülerine şüphe ile yaklaşılmasını ve tepki duyulmamasını salık verecek denli gerici bir zihniyete sahiptir.

Ayşen Gürcan aynı zamanda o meşhur "3 çocuk" projesinin mimarıdır. 2006 yılında Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Baş döneminde Aile ve Sosyal Araştırmalar Genel Müdürlüğü yapmış olan Gürcan'ın "çocuk eğitim materyalleri ve testler konusunda uzman" olduğu iddia ediliyor. Türkiye nüfusunun yaşlanmasının önlenmesi ve artan emekliliğe bağlı olarak sosyal güvenlik açığı yaşanmaması için 2,1 olan nüfusun artış hızının en az 3 olması gerektiğine ilişkin raporu, Nimet Baş ile birlikte Erdoğan'a sunan isimdir kendisi. 2011'deki bir röportajında, "Nüfusumuz 2'nin altına indiği anda kendini yenileyemeyecek demektir. Çocuk sayısında makul olan 2,5'tur ama buçuk çocuk olmayacağı için 3'tür" diyerek uzmanlık alanının ne

olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Yeni Aile Bakanı, Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın da yöneticileri arasında bulunduğu TÜRGEV'de de aktif olarak çalışıyor. Tüm bu özellikleriyle Erdoğan'ın gözüne girmiş bir gerici. Dört yıl önce adından "kadın" belirlemesi kaldırılarak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na dönüştürülen bu bakanlıkta böylesi bir isim kuşkusuz ki "ideal" olacaktır.

AKP hükümetinde olduğundan beri dinsel gerici motifleriyle topluma yeni bir biçim vermeye ve bunu da en çok kadın hak ve özgürlüklerini kısıtlayan bir yolla icra etmeye çalışmaktadır. Tüm bu süreç içinde sermaye için ucuz işgücü ve savaş politikaları için olacak genç ihtiyacı nedeniyle "3 çocuk projesi" gündeme getirildi. Kadınlara çalışma yaşamında değil, ev işlerinde kariyer ön görüldü. Kadına yönelik şiddet %1400 arttı. Her gün 5 kadın katledilirken, düzen yargısı da kadın katillerini "iyi hal" adı altında adeta ödüllendirdi. Dünya Ekonomik Forumu'nun raporuna göre Türkiye cinsiyet eşitliğinde 142 ülke arasında 125. sırada yer aldı. Hal böyleyken AKP hükümetinin ve onun çizgisindekilerin derdi kadınların kahkahası, hamileliği, etek boyu vs. oldu.

Bir önceki Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam ülkede kadına yönelik şiddetin gündeme getirilmesinden rahatsızlığını açıkça söylemişti. Şimdi yerine gelen Ayşen Gürcan da aynı gerici zihniyetle yola devam edecektir. Bu ismin tercihi AKP'nin emekçi kadınlara dayattığı gerici zorbalığın önümüzdeki süreçte artacağına işaretlerinden biri olarak görülmelidir.

Artan tüm gerici dayatmalara, sömürüye, köleliğe ve kirli savaş politikalarına karşı emekçi kadınların yanıtı ise daha fazla örgütlenme ve daha fazla mücadele olmalıdır.

Figen Şahin için basın açıklaması

Dağlıoğlu Mahallesi'nde gözaltına alındıktan sonra götürüldüğü karakolda polisler tarafından cinsel işkenceye maruz kalarak, genital bölgelerinin fotoğrafları çekilip, sosyal medyada paylaşmakla tehdit edilen Figen Şahin için Adana Kadın Platformu tarafından basın açıklaması yapıldı.

Adana Adliyesi önünde yapılan açıklamaya HDP Mersin Milletvekili Çilem Öz ile Akdeniz Belediye Eşbaşkanı Yüksel Mutlu da katıldı. Eylemde "Erkek devlet şiddeti sürüyor. Gözaltında tacize, tecavüze son!" pankartı açılırken, "Kadınlar savaş istemiyor!" ve "Tecavüzcü devlet hesap verecek!" sloganları atıldı.

Eylemde açıklama yapan Avukat Sevil Aracı Bek, cinsel, fiziksel ve psikolojik işkence suçunu işleyen polislerin derhal açığa çıkarılması gerektiğini söyledi.

Figen Şahin'in avukatı Beyhan Günyeli ise, hapisnede Şahin ile yaptığı görüşmeyi dile getirdi. Şahin'in tekerlekli sandalye ile yanına geldiğini söyleyen Günyeli, gördüğü işkenceden Şahin'in fiziki olarak etkilendiği kadar psikolojik olarak da zarar gördüğünü ifade etti.

Açıklamanın ardından ÇHD üyesi avukatlar tarafından Şahin'e işkence uygulayan polisler hakkında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu.

Şahin Ailesi'ne ırkçı tehdit

Figen Şahin'in ailesi de komşularının ırkçı saldırısına uğradı. Muğla'nın Milas ilçesindeki TOKİ evlerindeki apartmanda oturan Şahin Ailesi, komşuları tarafından "terörist" oldukları gerekçesiyle siteden çıkartılmak istendi. Aile, gün içinde gördükleri her yerde sözlü olarak tehdit edilirken Hüseyin Öksüz isimli komşuları ise aileyi öldürmekle tehdit etti. Şahin Ailesi, Öksüz'ün evinden silah almaya gittiğini ifade ederek ailenin yanından uzaklaşması için polisi aradı. Ancak ailenin yanına herhangi bir polis ekibi gelmedi.

Kızıl Bayrak / Adana

Kadın cinayetlerini durduracağız! Ama nasıl?

Geçtiğimiz hafta kadın platformlarının çağrıcılığıyla “Özgecan yasasını kazanacağız!” eylemleri gerçekleşti. İzmir ve İstanbul’da gerçekleşen eylemlerde yasanın takipçisi olunacağı bir kez daha dile getirildi. Bir meclis oturumunda yıldırım hızıyla tezkere çıkarılanların üç yıldır neden yasayı tozlu raflara terk ettikleri soruldu. Derhal kadın cinayetlerinde tahrik indirimi ve iyi hal uygulamalarına son verilmesi istendi.

Elbette dile getirilenler ve sorulan sorular son derece anlamlı. Anlamlı fakat sorunu ortaya koyuş noktasındaki ideolojik bakışın sınırlılığı ve bundan ötürü çözüm perspektifindeki yasalılık, söylenenlerin hepsini havada asılı kalmaya mahkum etmekte. Kadın cinayetlerinin arka planına ve bu cinayetleri gerçekten durdurmanın yol ve yöntemlerine gelmeden evvel kısaca birkaç soruyla başlayalım.

Hukuk devleti ama kimin?

Türkiye devleti bir hukuk devletidir diyerek naralar atılıyor çoğu zaman. Bu naralarla kimi zaman hükümet tarafı kendini gerekçelendiriyor, kimi zaman ise “muhalafet” kendisine yönelen haksızlıklara karşı bir kalkan örüyor. Ancak hemen hemen her konuda uygulamalarıyla sabitlediği üzere Türkiye devleti, evet, bir hukuk devletidir ancak gücünün, yani yaşadığımız ülkenin ekonomik-sosyal yapısı göz önüne alındığında sermayenin hukuk devletidir. Tüm kurumlarıyla yargı ve yönetimi bu gerçekliğe göre işlemektedir. Anayasası da bu düzlemde, mahkemeleri de, yasaları hayata geçirecek kurumları da...Toplumsal muhalafetle, sınıf mücadelelerinin seyri ile Anayasa’ya yazdırılan kimi haklar olsa da, ki ancak diş diş bir mücadele sonucu bu mümkün olabiliyor, sermaye devleti yerli yerinde durduğu ve fiili meşru mücadele yürütülmediği sürece kağıt üzerine yazılı hakların bir güvencesi bulunmuyor. Buna en basit örnek belki de sendikal haklardır. Anayasa işçiye sendikayı anayasal bir hak olarak vermişse de, işçi sınıfının tarihi mücadeleler sonucu elde ettiği bir hak olsa da bu, bu hakkı kullanabilmek için işçinin gizlilikle örgütlenmesi, patron saldırılarını ve son kertede devlet zorunu göğüslemesi gerekmektedir. Kadın cinayetlerini durdurmak için düzenlenmiş maddeler için de aynı durum söz konusudur. Anayasa’da kimi düzenlemeler yapılmıştır. Demokratik haklar kapsamında kadın cinayetlerini önleme noktasında kısmi bir kazanımdır bu. Ancak bu maddeleri hayata geçirecek olan da anayasal güvence değil fiili meşru mücadelenin kendisidir.

Burada sorun her ne kadar kısmi de olsa kimi önleyici maddelerin yasaya yazdırılıp yazdırılmaması değildir. Diğer yandan sonuç olarak Anayasa bir kağıt parçası olarak kalıyorsa yasal bir takım haklar için mücadelenin herhangi bir değeri yoktur mantığı da bir o kadar sakattır. Her gün kadın cinayeti haberlerinin geldiği bu topraklarda en küçük bir kazanımın dahi toplumsal mücadelenin toplam hanesine yazılması önemlidir. Sorun kadın cinayetlerine karşı verilen mücadelenin yasal bir takım düzenlemeler ufkunu aşamamasıdır. Bu maddelerin ve hatta daha ileriden

düzenlenmiş bir takım maddelerin en tam haliyle dahi uygulandığında kadın cinayetlerinin durdurulacağını ummak tam anlamıyla reformizmin dar penceresine hapsolmek demektir. İşte bu pencereye güncel bir örnek olarak Özgecan yasasına daha yakından bakalım.

Özgecan yasası nereden nereye?

2011 yılının Şubat ayında içerisinde 236 kadın örgütünün yer aldığı “Şiddete Son Platformu” tarafından İstanbul Sözleşmesi ve diğer uluslararası sözleşmeler referans alınarak hazırlanan yasa tasarısı bakanlığa sunuldu. Ancak bir yılı aşkın bir sürenin ardından verilen mücadeleyle birlikte tasarının yalnızca “koruma” başlığı ve bu başlığın kimi maddeleri de erezyona uğratarak 8 Mart 2012’de “Ailenin korunması ve kadına karşı şiddetin önlenmesine dair kanun” olarak yasalaştı. Yasa tasarısının kadın cinayetlerine yönelik ceza hükümlerini düzenleyen bölümleri ise es geçildi. Yasayla beraber en önemli kazanım olarak sıralanabilececek madde; eski yasada sadece evli, dul veya nişanlı kadına getirilebilecek korumanın sınırları kaldırılarak medeni haline bakılmaksızın şiddete uğramış ya da şiddete uğrama tehlikesi altında olan tüm kadınların korunmalarının yasada yer bulması oldu. Koruma yol yöntemleri içerisinde tanık koruma programına alınmaları da var. Kamuoyunda tartışıldığı üzere “imdat butonu” olarak bilinen teknik koruma yöntemleri de bu yasayla gündeme geldi. Ancak birazdan değineceğimiz gibi sadece gündeme geldi. Üç yıldır uygulamaya geçmiş değil... Kadın platformlarının sınırlı ancak korumaya yönelik anlamlı yasal güvenceler diye sundukları

maddelerden birkaçı bunlar. Talep edilen ve AKP hükümetinin kurduğu bir komisyonla hazırlanan yasada yer verilmeyen maddeler arasında ise kadın örgütlerinin kadın cinayetleri davalarına katılma hakkı, bakanlığın adından “aileyi koruma” niteliğinin çıkarılarak bakanlığın adının “kadın bakanlığı” olması, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığının yasada tanımlanması var. Ayrıca koruma alan kadının kreş hakkına getirilen sınırlılıklar, sığınma evlerinin yasada yer bulmaması ve şiddeti önleme ve izleme merkezlerinin yasada muğlakta bırakılması kadın örgütlerinin yasaya itiraz ettikleri diğer maddeler. Geçmeden belirtelim ki, yasalaşan tasarının yönetmeliği ise devlet kurumlarına yaklaşık on ay sonra ve kadın platformlarının baskısı sonucu gönderiliyor. Üç yıl sonrasında dönüp baktığımızda ise halen kimi maddelerin sadece kağıt üzerinde kaldığı, kadın platformlarının baskısı ve mücadelesine rağmen uygulama noktasında ortada herhangi anlamlı bir adımın olmadığı da görülüyor.

Yasada kendisine yer bulamayan ceza hükümlerini düzenleyen maddeler ise kadın örgütlerince tekrar meclise milletvekilleri aracılığıyla sunuldu. Üç yıldır tozlu raflarda bekleyen yasa önergesi Özgecan’ın katledilmesiyle beraber “Özgecan yasası” adıyla anılmaya başlandı. Bu yasa önergesi ise kadın cinayetlerinin ağırlaştırılmış müebbet cezası içerisinde alınması, tahrik indirimi ve iyi hal uygulamalarının kaldırılması gibi düzenlemeler içeriyor.

Kadın cinayetlerini durduracağız ama nasıl?

Bir sorunu çözmek istiyorsanız onun yan

sonuçlarına değil kaynağına yönelmeli, kaynağını bulmalı ve bu kaynağı ortadan kaldırmalısınız. Kadın cinayetlerinin kaynağında sadece cani erkekleri ve yine bu erkeklerin hazırladığı yasaları görüyorsanız eğer, evet, bu cani erkeği cezalandırmanın ve kadını korumanın yollarını tartışmalısınız. Kadın platformlarının yaptığı da tam olarak bu. Bilinç toplantılarıyla mı, yoksa annelerin erkek çocuklarına verdiği eğitimle mi? Önleyici yasal düzenlemelerle mi? Ceza hükümlerini ağırlaştırarak mı? Kadın platformları bu sorular etrafında dönüp duruyorlar. Sorunun kaynağına basmaktan özellikle kaçınarak hem de. Reformizmin sınıfsal bir bakıştan uzak yasal mecraya hapsolmuş ufku; kadın sorununda, kadınları sınıflar üstü bir katman olarak görmesi ve ister adına erkek egemen diyerek isterse patriarka diyerek kapitalizmin işleyiş yasalarının ve bu yasaların toplumsal yapıya yansımalarının üzerinden atlamanın binbir yolunu bularak teorize etmesinin sonucu içinden çıkılmaz bir labirente sürüklüyor "kadınları". Bu labirentin içinde iyi niyetle kimi anlamlı adımlar atılıyorsa da bu adımlar Özgecan yasası örneğinde olduğu gibi labirentin çıkmazlarında kaybolup gidiyor en nihayetinde.

Ama hayır, kapitalist sistemin kadını ikinci cins olarak görmesinin, kadın emeğini ucuz iş gücü olarak değerlendirmesinin, toplumsal görevler olması gereken ve nihayetinde toplumsal kurumsallaşmalarla çözülebilecek ev içi ve dışı bakım, çocuk bakımı ve temizlik işlerini kadının üzerine yıkmasının, topluma kadın bedenini metalaştıran, aşağılayan bakışını empoze etmesinin dolaysız sonucudur kadın cinayetleri diyorsanız eğer, sizin vereceğiniz mücadele topyekün kapitalizme karşı olmalı, onu ortadan kaldırmayı hedeflemelidir. Bu uğurda verdiğiniz mücadele içerisinde kazandığınız her türlü anayasal hak sizin nihai hedefinize yürürken yol üstü söküldüğünüz haklar olacaktır. Ve bu hakları güvence altına alan yine sizin yürüdüğünüz yolun kendisidir. Net bir sınıfsal bakış ve konumlanış gerektiren bu yolu tutmamışsanız eğer, sınıflar üstü diyerek tamınlanan ancak gerçek yaşamda bir karşılığı olmayan o soyut diyarlarda birtakım kavramları sıkça yinelemekten ve beyhude çabalarla çırpınırken fiilen bu sistemin dümenine su taşımaktan başka da bir şey yapmamış olursunuz.

O halde sorunun kaynağını net olarak ortaya koymak gerekmektedir. Sistemin ayakta kalmak için ihtiyaç duyduğu bir politikadır kadının ezilmesi ve sömürülmesi. Bu sebeple kadın cinayetlerinin faili dolaysız olarak kapitalist sistemin kendisidir. Yarattığı caniler de, canilerini koruyan yasaları da bu sistemin eseridir. Ve bu cinayetlerin kurbanları istatistiksel verilere

Kapitalist sistemin kadını ikinci cins olarak görmesinin, kadın emeğini ucuz iş gücü olarak değerlendirmesinin, ev içi ve dışı bakım, çocuk bakımı ve temizlik işlerini kadının üzerine yıkmasının, topluma kadın bedenini metalaştıran, aşağılayan bakışını empoze etmesinin dolaysız sonucudur kadın cinayetleri diyorsanız eğer, sizin vereceğiniz mücadele topyekün kapitalizme karşı olmalı, onu ortadan kaldırmayı hedeflemelidir.

göre de işçi emekçi kadınlardır. Namus, töre gibi kavramlar işçi ve emekçilerin beynini zehirleyen bu sisteme karşı birlikte hareket etmelerini engelleyen, kapitalist sistemin ise dört elle sarıldığı ve savunduğu kavramlardır. Tıpkı milliyetçilik gibi, tıpkı mezhepsel ayrımcılıklar gibi cins ayrımı da kapitalist sistemin körüklediği ve kendi temellerini sağlamlaştırmak adına vazgeçemeyeceği bir parçasıdır. Vazgeçerse eğer, kadın erkek eşitliğini tanıdığı ve buna uygun hareket ettiği sürece kadının üzerine yüklenen tüm toplumsal yükleri alması gerekir. Bu da demek oluyor ki, ücretsiz kreşler, çamaşırhaneler, yaşlılar için bakım evleri yapması buralarda çalışacak iş gücü istihdam etmesi gerekecek. Kadının üretim alanına geçişinin de önünü açacak bu adım beraberinde işte işçi kadının emeğinin korunmasını getirecek. Süt izninden hamilelik izinlerine kadar bir takım şuan burjuvaziye yük olarak gelen ve her an saldırıya açık düzenlemelerde iyileştirmelere gitmesi gerekecek. Bunların olabilmesi için ise topluma pompalanan gerici zehirlerden vazgeçmesi gerekecek. Ancak bu pratiklerin kapitalizmin doğasıyla bağdaşmadığı ve yalnızca Sovyetlerde hayat bulduğunu belirtelim. Ölüden gözyaşı beklemek kapitalizmden eşitlik ve özgürlük istemekle eşdeğerdir.

Sorun kapitalist sistemden kaynaklanıyor ve işçi kadını kesiyorsa, çözüm adına konan her türlü yol

ve yöntemde kapitalist sistem hedeflenmiyor ve işçi kadın bu hedef doğrultusunda örgütlenmiyorsa, ortaya konulan çabalar sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Kapitalist sistemin ihtiyaç duyduğu dönemlerde politik olarak kendisinden ödünler verdiği doğrudur. Ancak ödün değil de özgürlük isteniyorsa, kalıcı bir eşitlikse istenen, bir takım iyileştirmelerin etrafında dönüp durmadan sorunun kaynağına yönelmek gerekir. Kadın platformlarının reformist karakterleri bu gerçekliğe sırtlarını çevirerek az evvel sıraladığımız sorular etrafında beyhude dönüp durmakta, bunu yaparken de reformizmin toplamda sınıf mücadelesine vurduğu ketleri kadın sorunu alanında bir başka açıdan tekrar tekrar vurmaya devam etmektedir.

Sonuç olarak

Kapitalist sistemin sömürü ve katliam zincirlerini parçalamayı hedeflemezsek eğer, kurtuluşumuzu da gerçekleştiremeyiz. İşçi kadının işçi erkek ile beraber kapitalizme karşı verdiği mücadeleyi büyütemezsek eğer kadın cinayetlerini de engelleyemeyiz. Kadın platformlarının reformist karakterlerinden ötürü göremedikleri komünistlerin ise döne döne tekrar ettikleri gerçek bu.

Z. Kaya

Kartal EKK'dan belgesel gösterimi

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu (EKK), 30 Ağustos günü saat 13.30'da Feryal Saygılıgil ve Güliz Sağlam'ın hazırladığı ve Türkiye'nin 4 farklı kentinde bulunan serbest bölgelerde çalışan kadın işçilerin yaşadıkları sorunları anlatan "Bölge" isimli belgeselin gösterimini gerçekleştirdi.

Gösterim öncesinde ortak bir sofraya hazırlandı ve karşı karşıya kalınan sorunların çözümü noktasında ortak alanları, ortak sofraları büyüme çağrısı yapıldı. Ardından 7 ayrı kadın işçiyle yapılan röportajlardan oluşan belgesel gösterimine geçildi.

Çoğunluğu küçük yaşlardan itibaren çalışmak zorunda kalan, vergiden muaf tutulma vb. ayrıcalıkları

olan serbest çalışma bölgelerinde hiçbir ayrıcalığı olmadan metalde ve yoğun olarak tekstilde çalışan kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı sorunlarını ve mezhebinden, ulusal kimliğinden dolayı da maruz kaldıkları baskıları işleyen belgesel gösterimi beğeniyle izlendi.

Gösterim sonrasında ise kadınlar, belgeselde anlatılanların yaşadıklarıyla aynı olduklarını dile getirdiler. Ev, mahalle ve işyerinde karşılaştıkları sorunlara değindiler.

Aile, devlet, gelenek-görenekler gibi kadının ve erkeğin zihniyetini de belirleyen kurum ve toplumsal değerlerin tartışıldığı sohbet, liseliler de okullardaki

cinsiyetçi eğitim üzerinden örnekler verdiler.

Kadın üzerine bindirilen yükleri hafifletebilmenin yolunun bu işleri erkekle eşit bir şekilde bölüşmek olmadığı, ev işleri, çocuk bakımı gibi işlerin toplumsallaşmasının gerçek çözüm olduğuna vurgu yapıldı.

Hayat pahalılığının arttığı, çalışma koşullarının ağırlaştığı ve beslenme, barınma, sağlık, eğitim vb. temel insani ihtiyaç ve hakların metaya, ticari işletmelere dönüştüğü bir sistemde bunların üretildiği zemini değiştirmek gerektiği dile getirildi.

Son olarak Emekçi Kadın Komisyonları olarak aylık periyotlarla yana yana gelmek ve film gösterimleri, direnişteki fabrikaları ziyaret etmek, kadınların yaşadıkları sorunları işleyen okumalar yapmak gibi çeşitli etkinliklerin düzenlenmesi kararlaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Üniversitelerde yeni bir dönem açılıyor...

Yeni dönemi devrimci bir hazırlıkla karşılayalım!

Önümüzdeki haftalarda üniversiteler açılacak. Gençlik hareketi için, üniversiteler cephesinden yeni bir döneme gireceğiz. Gireceğimiz bu yeni dönemin en temel gündemlerinin emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları ile artan baskı ve devlet terörü olacağı açık.

Bu dönem aynı zamanda mücadelenin kızışacağı ve keskinleşeceği bir dönem olacaktır. Düzen güçleri yaşadıkları krizlerden çıkışı savaş ve saldırganlığı arttırmakta bulunmaktadır. Yıllardır iktidar gücünü elinde bulunduran AKP'nin, 7 Haziran seçimlerinde de görüldüğü üzere toplumsal desteği azalmaktadır. Bunun temelinde yaşanan ekonomik kriz ve yansımaları, bütün bir toplumu taraflaştırarak gücü elinde bulundurma çabaları ile savaş ve saldırganlık politikalarıyla baskı ve terörün artması bulunmaktadır.

Gücü elinde tutmayı halen sağlayabilmesine karşın bunun kalıcı olmayacağı açıktır. Artan hoşnutsuzluk ve yükselen toplumsal dinamikler bunun göstergesidir. Elbette bu dinamikleri düzen sınırları içinde tutma çabası, düzen solu ve reformist güçler tarafından ortaya konmaktadır. Bu şekilde devrimci dinamikler heba edilmektedir.

Bizlere düşen görev bu dinamikleri harekete geçirebilmek ve devrimci bir zeminde örgütlü bir güce çevirebilmektir. Bu noktada ortaya koyacağımız politikalar, öne çıkartacağımız gündemler önemlidir.

Ortadoğu, emperyalist güçlerin hegemonya savaşının ve çıkar çatışmalarının merkezi halindedir. Bu savaş yeri geldiğinde emperyalist güçlerin direkt müdahalesi, yeri geldiğinde Türkiye gibi işbirlikçi ülkeler eliyle, yeri geldiğinde ise IŞİD gibi çeteler eliyle yürütülmektedir. Milyonlarca insanın evsiz kalmasına, göçe zorlanmasına neden olan bu politikalar nedeniyle net olmamakla beraber bir milyonu aşkın insan hayatını kaybetmiştir. Türk sermaye devleti de sürecin bir parçasıdır ve bütün çıkar ilişkilerini kan ve gözyaşı üzerine kurmaktadır. Sefil çıkarları uğruna savaş ve saldırganlığı körüklemektedir.

Bu zulüm karşısında halkların tek çıkar yolu direnmektir, bu sömürü düzeninin yıkılmasıdır. Anti-emperyalist mücadeleyi büyütme. Gençlik içinde böylesi bir dinamik olduğu açıktır. IŞİD çetesine karşı savaşmak için harekete geçen binlerce genç hayatını ortaya koymaktadır. Gençlik içinde anti-emperyalist duyarlılık her zaman var olmuştur ve olacaktır da. '68 gençlik hareketinin sadece Türkiye'de değil tüm dünyada temel politik gündemlerinin başında anti-

emperyalist mücadele gelmiştir. Vietnam işgalinin karşısında direnişçilerin desteklenmesinden, Vietnam kasabı Kommer'in arabasının yakılmasına, 6. Filo eylemlerinden Che'nin katledilmesinin ardından Fransa'da başlayan üniversite işgallerine kadar emperyalizme karşı mücadele gençlik hareketi içerisinde hep önemli bir yer tutmuştur.

Artan savaş ve saldırganlık, baskı ve devlet terörünün artmasıyla devam etmektedir. Sermaye düzeninin karakterinde vardır baskı ve terör. Kendisi için tehdit olarak gördüğü tüm muhalif güçlere karşı uygulamaktadır. Zira bu düzenin kitlelere sunabileceği hiçbir gerçekçi vaat yoktur. Hiçbir gelecek sunamamaktadır. Düzenin yıllardır yürüttüğü politikalar her açıdan tıkanmıştır. Demokrasi palavraları, ekonomi tıkrında söylemleri çökmüştür. Yapılması gereken her türlü hile, baskı ve göz boyamayla sürecin yürütülmesidir. Terör demagojisi ise en bilindik yöntemdir. Bir taraftan Kürt halkına ve Kürt hareketine yönelik kirli savaş politikaları yürütülürken devrimci ve muhalif güçlere yönelik gözaltı, tutuklama saldırısıyla tüm toplum baskı altına alınmaya çalışılıyor. 7 Haziran sonrasında 100'ün üzerinde insanın katledilmesine neden olan bu politika, 2.000'in üzerinde gözaltı ve yüzlerce tutuklamayla karşılık bulunmaktadır.

Faşist baskı toplumun her alanında karşımıza çıkmaktadır. Basın açıklamalarına saldırılardan, siyasal faaliyete yönelik engellemelere, muhalif güçlerin susturulmaya çalışılmasına, sansüre, Kürt illerinde oluşturulan olağanüstü hal şartlarına kadar sermaye devleti baskı ve terörü körüklemektedir.

Bu gerçeklik üniversiteler daha açılmadan okullarda da karşımıza çıkmıştır. Kayıt döneminde sol güçlere yönelik siyaset yasağı, açılan standlara saldırılar ve üniversiteleri yeni kazananların sol güçlerle buluşmasının engellenmeye çalışılması üniversitelerde yeni dönemin nasıl başlayacağını ortaya koymaktadır. Bu yasakçı tutum, baskı koşulları devam ettirmeye çalışılacaktır.

Geleceğine ve özgürlüğüne sahip çıkan gençlik bu baskılara boyun eğmeyecektir. Boyun eğmek demek, bu düzene mahkum olmak demektir. Kölece yaşam koşullarını kabullenmek demektir. Bu kabul edilemez.

Öyleyse ne yapmalıyız? Coğrafyamızda ve toplumda yaşanan olaylara, savaş ve saldırganlığa, yürütülen kirli savaşa, baskı ve devlet terörüne karşı gençlik devrimci bir taraflaşma içine sokulmalıdır. Bu taraflaşma somutta gençlik kitlelerinin örgütlenmesi, eylemli süreçlerin içine çekilmesidir.

Yeni dönemde gençlik mücadelesi düzen sınırları içine hapsolmuş anlayışları ve pratikleri aşma perspektifiyle ele alınmalıdır. Nasıl ki 7 Haziran seçimleri öncesinde kitlelerin öfkesi seçim sandığına sıkıştırılmaya çalışıldıysa, bugün de 1 Kasım'da kurulacak seçim sandıklarına sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Bunu önümüzdeki süreçte çok daha yakından göreceğiz.

Gençliğin düzen içi hesapların peşinden sürüklenmesine izin vermemeliyiz. Devrimci bir odak olmak, devrimci önderlik boşluğunu doldurmak bizlerin görevidir. Yeni dönemde bu sorumluluğa uygun, yaratıcı, inisiyatifli ve planlı hareket etmeliyiz. Şimdiden yeni döneme devrimci bir hazırlık içine girmeliyiz.

Ailesi için ailesinden vazgeçirmek zorunda bıraktıran sistem: Kapitalizm

- Uykumun kaçtığı bazı geceler annemden hep şu sözleri duydum. Babama sitem ederdi, bir gün de evde kal, çocuklar yüzünü unuttu diye.

- Babam fırında çalışırdı, sabaha karşı işe gider akşam 21'de anca eve gelirdi. Sadece senede 4 gün dini bayramlarda izin yapardı.

- Aslında annem haklıydı. Yemek masası hariç pek görmezdik babamı. Diğer işlerden biraz daha iyi ücret aldığı için yapardı bu işi. Sorduğumuzda, "sizi daha

iyi büyütebilmek için" derdi ama bir şeyin farkında değildi. Belki farkındaydı ama, farkında olmaması gerekiyordu. Bizim için bizden vaz geçiyordu.

Kapitalizmde aile hem kutsanıyor, hem gerçekte bitiriliyordu. Sosyalizmde ise, aile öyle kutsanmayacak ama gerçek, sevgi bağlarına kavuşacak. Bugün annemin haklı sitemi, sosyalizmde, sevgi sözcüklerine dönüşecek.

Manisa'dan bir DGB'li

“Festivalin emekçilerle buluşması engellenemez!”

Merhaba dostlar!

Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti iflas eden iç ve dış politikaları sonucunda kirli ve kanlı bir savaşın fitilini ateşledi. 7 Haziran seçimlerinde istedikleri başarıyı elde edemeyenler, çareyi faşist baskı ve devlet terörünü devreye sokmakta buldu. Birbiri ardına gerçekleştirilen katliamları, gözaltı ve tutuklama terörü izledi.

Eli kanlı ve tecavüzcü IŞİD çetesini destekleyip besleyenler, sözde IŞİD'e karşı savaş açtıklarını ilan ederek, Kürt halkına ve kazanımlarına karşı fiili bir saldırıya giriştiler.

Suruç'ta 33 gencin katledilmesinin ardından IŞİD operasyonu adı altında devrimci, ilerici ve yurtseverlere yönelik kapsamlı operasyonlar gerçekleştirildi. Yapılan operasyonlarda binlerce kişi gözaltına alınırken yüzlercesi tutuklandı.

Artan baskı ve devlet terörü, toplumun her kesimini vurmaktadır. Metal işçilerinin grevini yasaklayan, işçi ve emekçilere kölelik zamlarını reva gören, işçi eylem ve direnişlerine azgınca saldıran, sokak ortasında katliam gerçekleştiren, gözaltı ve tutuklamalarla tüm topluma gözdağı vermeye çalışan aynı sermaye devletidir.

Düne kadar “barış”, “kardeşlik” ve “demokrasi”den bahsedenler, fitilini ateşledikleri kirli ve kanlı savaşla birlikte ırkçı-faşist söylemlere sarılarak ezilen Kürt halkını Türk işçi ve emekçilere düşman ilan etme çabası içerisindeydiler.

Tayyip Erdoğan, AKP ve tüm düzen güçlerinin savaş naraları attığı şu günlerde “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla örgütlenen 12. Mamak Kültür Sanat Festivali’ni tüm coşkuyla selamlıyoruz.

Sermaye devletinin sınıf devrimcilerine dönük

gerçekleştirdiği operasyon kapsamında gözaltına alınarak tutuklandığımızdan dolayı aranızda bulunamamaktan büyük bir üzüntü duyuyoruz.

Yapılan operasyonun bir yanında şu an gerçekleştirilen 12. Mamak Kültür Sanat Festivali’nin çalışmalarını zayıflatmak olduğunu biliyoruz. Biz aranızda olamasak da festivalimizin siz Mamaklı işçi ve emekçilerle buluşması, sermaye devleti ve AKP hükümetine verilen anlamlı bir yanıtıdır diye düşünüyoruz.

Gerçekleştirilen bu saldırı, bizim için ilk değildir. Önceki yıllarda da benzer operasyonlar yapılmış, Mamak Kültür Sanat Festivali’ni siz işçi ve emekçilerle buluşturan İşçi Kültür Evi çalışanları tutuklanarak hapishanelere gönderilmişlerdir.

Ne bu saldırılar bizleri yıldırılmış, ne de bin bir emekle çalışması yürütülen festivalin işçi ve emekçilerle buluşmasının önüne geçilebilmiştir. Ne gözaltılar, ne tutuklamalar, ne de zindanlar işçi sınıfının haklı davasını savunan biz sınıf devrimcilerini devrim ve sosyalizm mücadelesinden alıkoyabilecekler.

Kendi sonunun yaklaştığını gördükçe saldırganlaşanlar, devrim ve sosyalizm mücadelesinin zafere ulaşmasını engelleyemeyecekler.

Zindan duvarlarının ardından devrim ve sosyalizm davasına olan inancımız ve tüm coşkuyla, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla gerçekleştirilen 12. Mamak Kültür Sanat Festivali’ni ve siz Mamaklı işçi ve emekçileri en içten devrimci duygularımızla bir kez daha selamlıyoruz.

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan İşçi Kültür Evi çalışanı sınıf devrimcileri Hasan Akman - Deniz Gündoğdu

Kuşlara Veda

Beni bıraksalar

Koşacaktım,

Kilometrelerce...

Gücüm yettiği kadar,

Suluk soluğa,

Aşacaktım dağları...

Bırakmadılar...

Ben yine de koştum.

Her defasında aynı

Soğuk ve gri duvara

Çarparak durmak pahasına.

Duvarın ardı maviydi

Pırıl pırıl

Uçsuz bucaksız

Pürüzsüz bir mavi...

Bir parçaya hapsedilen

Beşe yirmibeş adımlık göğün

Sınırsız ve rüzgarlı haliydi.

Beton avluya

Gelip konan kuşların

Siyah bir nokta olana dek

Uzayıp gittiği yer...

Çakılsız, dikensiz ve tozsuz

Bir istikametti.

Kuşlar gittiler, fakat

Beni boynu bükük bıraktıklarından

Habersizdiler...

Tan atışında kopan o yaygara

Sustu...

Döneceklerine inanmasam

Ölürdüm.

Sessizlik dehşeti

Ve zor bir ölümdü.

İnandım döneceklerine

Ve mutlaka birgün

Büyük bir kabile ile

Göçerken sıcak ülkelere

Beni alıp gideceklerine...

16.08.2015

Zennure Karaaslan

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/34 * 4 Eylül 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Yılmaz Güney politikayı -o günkü kötü örneklerde olduğu gibi- sınıf hareketinin gerçek sorunlarından kopuk moda meselelerde anlamsız kavram tartışmaları ve yığınların mücadelesinin dışında gürültü çıkarmak olarak anlamadı. Kişilikli ve eleştirici bir gözle öğrenmeye, üretmeye çalıştı. Hiçbir zaman da, pek yerinde olarak, yaptıklarını yeterli bulmadı, sahip olduğu yetenekler ve haklı saygınlığıyla kendinden hoşnutluğun sarhoşluğuna düşmedi. O, gözünü hiçbir zaman yapılması gerekenden, ihtiyaçtan ayırmadı. İşte onun gerçek devrimci ve sanatçı kişiliğinin, bitmek bilmeyen öğrenme ve yaratma azminin, vurduğu yerden ses getirmesinin sırrı burada yatar.

Yine bu nedendir ki, Yılmaz Güney, sanatı siyasal mücadelenin bir aracı olarak ele almış ve kaba slogancılığa, suniliğe, zorlamacılığa, kuruluğa, gösterişe, abartmaya düşmemiş; sanatçı yeteneğiyle ezilenlerin dünyasını kendine özgü zengin bir dille beyaz perdeye aktarmıştır.

Kimileri kendilerine karşıt bir kampta olduğundan, kimileri de ideolojik düşüncelerindeki bazı yetersizliklerini ya da anlaşmazlıklarını neden göstererek, onun siyasal kişiliğini ve eylemini yok sayıyorlar.

Yılmaz Güney proletaryaya ve sosyalizme aittir.

İşçi sınıfının devrimci sanatçısı YILMAZ GÜNEY

